

בעזרת השם יתברך

'סוד החשמל'

שנת תשע"ב שנת הקץ "בעיתה"
על פי ספר הזהר ופירוש הגר"א.
האם אתה מוכן?

למעלה מ-250 ראיות מפסוקים וחז"ל וספרי קדמונים
שמסוף שנת תשע"ב עד סוף שנת תשע"ה אנחנו נכנסים
לתהליך של גאולה וביאת המשיח.
בקובץ מובאים גם דבריהם של האדמורי"ם משומרי אמונים
קלויזנבורג ולעלוב שליט"א. וכן דבריו של האדמו"ר רבי דוד
אבוחצירא שליט"א שאנו נמצאים בימים אלו בזמן של גאולת
בעיתה, שהוא הזמן האחרון שהמשיח כבר חייב לבא.

מאמר מורחב עם הוספות רבות חדשות.
ההוספות שנוספו למאמר שהודפס בערב ראש השנה תשע"ב מופיעות
על רקע מודגש בצבע אפור.

ירושלים – יומי דחנוכה תשע"ב
"כי יום נקם בלבי ושנת גאולי באה". [ישעי' סג, ד]. יראו עינינו וישמח לבנו בקרוב ברחמים אמון
הודפס לזיכוי הרבים בשם כל ישראל על ידי הרב הגאון ר' שמעון יו"ט שפירא שליט"א
להצלחה וסייעתא דשמיא וכל טוב "הדוד לה' כי טוב כי לעולם חסדו". "כל הנשמה תהלל י'ה הללוי'ה"
"ברוך ה' לעולם אמון ואמן".

תוכן הענינים

מסוף שנת תשע"א הוא זמן תפלת מנחה של ערב שבת.....	א
שמשון רמז שאת העין הב' הוא שומר לעתיד לבא לשנת ע"ב.....	ג
השנים תשע"א תשע"ב הן בסוד לדת משיח.....	ו
גאלת בעתה בסוד הערב.....	י
"נתבא אליו היונה לעת ערב".....	יד
קנטרס על דקירת האדמו"ר רבי אלעזר אבוהצירא זצ"ל.....	יז
גאלת בעתה בסוד תפלת מנחה.....	ל
במוצאי שבעת בן דוד בא.....	לז
כשתפול דמשק, תצמח הישועה לישראל.....	מג
רמזי שנת תשע"ב.....	מח
דברי גדולי ישראל על שנת תשע"ב.....	סג
הקב"ה נשבע לגא' את עם ישראל בעתה [שבעת ה', אותיות ה' תשע"ב].....	פא
קץ דניאל.....	פה
הערות.....	צב
על איזה נושא יבואו גוג ומגוג למלחמה סביב ירושלים.....	צח
הקשר בין קלפת יון לציון.....	קג
מדוע הגאלה העתידה נקראת קץ הימין.....	קח
פורים בגימטריא כושי.....	קטו
הקשר בין גלעד שליט להמתקת הדינים בתקופת משיח בן יוסף.....	קיט
מכתבי הרה"ג ר' מתתיהו גלזרסון שליט"א.....	קכב

הודפס לזיכוי הרבים בשם כל ישראל

על ידי הרב הגאון ר' שמעון יום טוב שפירא שליט"א

להצלחה וסייעתא דשמיא שלום וכל טוב "הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו"

"כל הנשמה תהלל יה' הללויה". "ברוך ה' לעולם אמן ואמן".

קץ הגאולה האחרון [בעתה] לפי רבי שמעון בר יוחאי בספר הזהר הקדוש, ופרוש הגר"א שנת תשע"ב.

מסוף שנת תשע"א הוא זמן תפלת מנחה של ערב שבת.

סוף תמוז תשע"א. שעל זה אומר הזהר בשני מקומות סוף גלותא.

ואם נענן בדברי הזהר שם שדורש את דבריו על הפסוק "צדיק פתמר יפרח וגו'", נראה שההגדרה סוף גלותא על סוף תמוז תשע"א היא עדין לא הגדרה לביאת המשיח, ויש תהליך שמתחיל מההגדרה של סוף הגלות, ואחר כך ביאת המשיח, ואחר כך תחית המתים, ואחר כך האלף השביעי, ואחר כך שמים וארץ חדשים. וזה לשון הזהר "צדיק פתמר יפרח", על גלותא דבבל אתמר וכו', "כאז בלבנון ישגה", בגלותא בתרא, הוא כהאי ארז דאתעבב לסלקא, ומשעתא דסליק עד דקאים בקיומיה, הוא יומא ושירותא דיומא אחרינא, עד דעביד צל בנהורא דיומא. "שתולים בבית ה'", לזמנא דמלכא משיחא, "בחצרות אלהינו יפריחו", בתחית המתים, "עוד ינובון בשיבה", בההוא יומא דישתכח עלמא חרוב, "דשנים ורעננים יהיו", לבתר, דכתיב "השמים החדשים והארץ החדשה". ובאמת נראה לקמן מדברי הזהר ומדברי הגר"א שביאת המשיח מתחברת לתאריך של סוף תשע"ב, ויש שמרחיקים עד סוף תשע"ה, ונבאר שלפי כל השיטות בשנת תשע"ב כבר יתחיל להאיר האור של הגאולה ויתחיל לבא

מצינו בזהר (ואתחנן ער). "אוי לנו כי פנה היום כי ינטו צללי ערב", יום וצל הוא סוף גלותא, ושיעורא דהאי צל שית קמצין ופלגא. וכעין זה מצינו גם בזהר (ויקרא טז) ונדא בגלותא בתרא הוא כהאי ארז דאתעבב לסלקא, ומשעתא דסליק עד דקאים בקיומיה הוא יומא ושירותא דיומא אחרינא עד דעביד צל בנהורא דיומא. ומפרש הגר"א שם ורופה לומר אלף שנה של הגלות, ועוד חצי היום עד חצי שעה אחר חצות, שאז מתחיל היום להעריב. וכן מפרש ה'מתוק מדבש' שית קמצין ופלגא פרושו שש שעות וחצי ביום השישי, שאז נפר כי נטה הצל למערב. באור הדברים: כיון שיזמו של הקב"ה אלף שנה, כמו שכתוב (תהלים צ, ד) "כי אלף שנים בעיניך כיום אתמול כי יעבר", סיום הגלות יהיה כשיעבר יום וצל, המרמזים על האלף החמישי שהוא יום שלם, וחלק מהאלף הששי עד זמן הצל. היינו כשיגיע זמן של מנחה גדולה, אחרי שש וחצי שעות מהבקר של היום הששי של הקב"ה, שהוא האלף הששי לבריאת העולם, זהו סוף הגלות. ואם נחלק את האלף הששי ל24 שעות, ונכפיל ב18 וחצי, 12 שעות של לילה, ועוד שש וחצי שעות של יום, נקבל את

הָזֶה יֵצְאוּ וְגו'". ר' נתן אומר מִזֶּן רֹאֵה לְבִין
הַעֲרִיבִים שֶׁהוּא מֵשֵׁשׁ שְׁעוֹת וּלְמַעַלָּה אֵף עַל
פִּי שְׁאִין רֹאֵה לְדָבָר זָכָר לְדָבָר "אִי לָנוּ כִּי
פִּנָּה הַיּוֹם כִּי יִנְטוּ צִלְלֵי עֶרֶב".

וּמִרְמָז בְּמִדְרָשׁ (אגדת בראשית לו) "שִׁיר לְמַעְלוֹת
אֲשֶׁא עֵינֵי אֶל הַהָרִים". זֶה שֶׁאָמַר
הַכְּתוּב "עַד שְׁיִפּוּחַ הַיּוֹם וְנָסוּ הַצִּלְלִים", לְפִי
שִׁישְׁרָאֵל מִשְׁתַּעֲבָדִים בְּמַלְכוּת הֵם אוֹמְרִים
רַבּוֹן כָּל הָעוֹלָמִים עַד מָתִי מִשְׁתַּעֲבָדִים בָּנוּ,
שֶׁנֶּאֱמַר "עַד אָנָּה אֲשִׁית עֲצוֹת בְּנַפְשִׁי",
וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹמֵר לָהֶן "עַד שְׁיִפּוּחַ
הַיּוֹם וְנָסוּ הַצִּלְלִים", אֱלֹהֵי הַמַּלְכוּת שֶׁנֶּאֱמַר
"אִי לָנוּ כִּי פִּנָּה הַיּוֹם כִּי יִנְטוּ צִלְלֵי עֶרֶב".

מוֹבָא בְּסִפְר 'אִמְרֵי בִּינָה' מִהֶרָאב"ד הֶרָאוּן,
(בְּתַחֲלִיל הַסֵּפֶר) סְדְרָא קְדָמָא בְּטוֹרָא
דְּסִינֵי קְלָא נָפִיק וְאָמַר "בְּשָׁנַת הַיּוֹבֵל הַזֹּאת
תֵּשְׁבוּ אִישׁ אֶל אַחֲזָתוֹ". בְּשָׁנִין אֶלָּף וְתִשְׁעֵי
מֵאָה וְתַלְתִּין וְתִמְנֵי בְּתֵר חֲרָבִין בִּיתָא תְּתוּבִין
גָּבֵר לְאַחְסָנִיתָהּ, וְשֶׁתָּא בְּתֵר שְׁנִין אִילִין הוּא
יּוֹבְלָא רַבָּתָא, וְיּוֹבְלָא מִשְׁמַט בְּשָׁרוּיָא, בְּכֹן
בְּקַדְמִיתָא יְתוּבִין עָמָא קְדִישָׁא לְאַחְסָנִיתָהוּן.
הֶרָאב"ד אוֹמֵר ש' 1938 שָׁנָה אַחֲרֵי חֲרָבִין בֵּית הַמִּקְדָּשׁ
וְעוֹד שֵׁשׁ שָׁנִים תֵּבָא הַגְּאֻלָּה. וְזֶה יוֹצֵא בְּחֹדֶשׁ אָב
תִּשְׁעֵי"ב. שְׁעוֹד נִדְבָר עָלָיו לְקַמֵּן. אֲמַנְם יֵשׁ שְׁקָרָאוּ
אֶת הֶרָאב"ד שֶׁתָּא שְׁפָרוּשׁוֹ שָׁנָה. אֲבָל לְפִי אֵינִי
שֶׁאֲנַחְנוּ מְנַקְדִּים שֶׁתָּא פְּרוּשׁוֹ שֵׁשׁ.

וְכֹן שְׁנַת תִּשְׁעֵי"ב מְרַמֶּזֶת עַל תְּהֵא שְׁנַת ע"ב
בְּגִימָטְרִיא חֲסֵד, וְע"ב מְסַמֵּל אֶת שֵׁם הו"ה

שִׁבְעַ לְיִשְׂרָאֵל. כְּמוֹכֵן כָּל אֱלֹהֵי הֵם תִּאֲרִיכִים שֶׁל
גְּאֻלַּת בְּעֵתָהּ שְׁאֵם עִם יִשְׂרָאֵל לֹא יִזְכּוּ, וּבִתְאֲרִיכִים
אֱלֹהֵי כָּבֵד חֵיב לְבֹא, וְאֵם עִם יִשְׂרָאֵל יִזְכּוּ, יֵבֵא מִיד,
כְּמוֹכֵא בְּגִמְטְרִיא (סְנַהֲדְרִין צח). זָכּוּ "אַחִישָׁנָה".

וְכֹן הַפְּסוּק שֶׁמְזַכֵּיר הַזֶּהֶר עַל הַגְּאֻלָּה "אִי לָנוּ
כִּי פִּנָּה הַיּוֹם כִּי יִנְטוּ צִלְלֵי עֶרֶב", לוֹמֵד
מִמֶּנּוּ הִירוּשָׁלַיִם אֶת זְמַן תְּפִלַּת מִנְחָה שֶׁמִּתְחִיל
מֵשֵׁשׁ וְחֹצֵי שְׁעוֹת. כְּפִי שֶׁנִּבְאָר לְקַמֵּן שְׁזִמְן מִנְחָה
קָשׁוּר בְּקֶשֶׁר אֲמִיץ עִם זְמַן הַגְּאֻלָּה. וְזֶה לְשׁוֹן
הִירוּשָׁלַיִם, (פְּסֻחִים לא) מֵה חֲמִית מִימֵר בֵּין
הַעֲרִיבִים מֵשֵׁשׁ שְׁעוֹת וּלְמַעַלָּן, אֵף עַל פִּי
שְׁאִין רֹאֵה לְדָבָר זָכָר לְדָבָר "אִי לָנוּ כִּי פִּנָּה
הַיּוֹם כִּי יִנְטוּ צִלְלֵי עֶרֶב". מֵה עֶרֶב שֶׁנֶּאֱמַר
לְהֵלֵן מֵשֵׁשׁ שְׁעוֹת וּלְמַעַלָּן, אֵף עֶרֶב שֶׁנֶּאֱמַר
כָּאֵן מֵשֵׁשׁ שְׁעוֹת וּלְמַעַלָּן. וְכֹן לְשׁוֹן הַמִּשְׁנָה עַל
קֶרֶבֶן תְּמִיד שֶׁל בֵּין הַעֲרִיבִים, שֶׁכְּנִגְדּוֹ תִּקְנוּ תְּפִלַּת
מִנְחָה, (יוֹמָא ז, א) עִם תְּמִיד שֶׁל בֵּין הַעֲרִיבִים ר"ת
ה' אֶלְפִים תִּשְׁעֵי"ב.

וְכֹן הַגְּאֻלָּה הַעֲתִידָה דּוּמָה לְגְאֻלַּת מִצְרַיִם כְּמוֹ
שֶׁכְּתוּב (מִיכָה ז, טו) "כִּימִי יֵצְאֶתָּ מֵאֶרֶץ
מִצְרַיִם אֲרָאֵנוּ נִפְלְאוֹת". וְגְאֻלַּת מִצְרַיִם הִתְחִילָה
לְהִתְנוּצֵץ בְּתַקּוּפָה שֶׁל תַּמּוּז ב' אֶלְפִים תַּמ"ז
לְבְרִיאַת הָעוֹלָם, כְּשֶׁמֶשֶׁה וְאַהֲרֹן הִתְיַצְּבוּ לִפְנֵי
פְּרַעֲה וַעֲשׂוּ אֶת הָאוֹתוֹת, וְאִזְ הִיָּתָה מַכַּת דָּם (כִּי כָל
מִכָּה שֶׁמֶשֶׁה חוֹדֵשׁ יָמִים). וְכֹן גְּאֻלַּת מִצְרַיִם הִיָּתָה אַחֲרֵי
חֲצוֹת הַיּוֹם, כְּשֶׁנִּטּוּ צִלְלֵי עֶרֶב, כְּמוֹכֵא בְּמִכִּילֶתָא (בא
ה) אֵימָתִי יֵצְאוּ אֱלֹהֵי מִמְּצָרִים מֵשֵׁשׁ שְׁעוֹת
וּלְמַעַלָּה וְכֹן הוּא אוֹמֵר "וְיִהִי בְּעֶצֶם הַיּוֹם

הזה במלוי דמלוי, בגימטריא ב' אלפים עק"ב, שהוא מספר השנים מחרבן בית שני עד סוף הששת אלפים שנה. ומבאר לדברינו שבתוך הזמן הזה יבא סוד הפקידה של שם ע"ב. והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שהר"ת וס"ת של הפתוב "בעתה אחישנה" הן אהב"ה המסמלת את מדת החסד. וכן ר"ת וס"ת בונה ירושלים הוי"ה בגימטריא ע"ב. והוסיף הרה"ג ר' ישראל שליט"א מקרית יואל נ. י. שתשע"ב בגימטריא חסד דעתיק יומין.

וכן מצינו בזהר (תיקונים עו:) ששבעים אמות הם בסוד שבעים ושתים אמות, כי יש מעליהם שני ממנים שהם ס"מ ונחש. והחסד דקדשה שהוא בגימטריא ע"ב מתגבר עליהם. וכן רואים בסדור הרש"ש ל'מים נוראים שמכונים שם ע"ב בד' מקומות שמזכירים ובכן על הגאולה; ובכן יתקדש שמן. ובכן תן פחדך. ובכן תן כבוד. ובכן צדיקים יראו וישמחו. ומכונים שבכן בגימטריא ע"ב, ומכונים ד' בחינות שיש בשם ע"ב. וכן מכונים ד' פעמים שהשם ע"ב יקבל שפע, מד' פעמים שם הוי"ה, כמנין מזלא או לחם, ובגימטריא ובכן, וזה מתחבר למה שנובאר לקמן שמשנת תשע"ב יתחיל השבע לצד הקדשה בעולם.

במלוי יוד"ן שנקרא שם ע"ב, שהוא השם שמשפיע את השפעת החסד של הגאולה. כפי שמצינו בזהר (תיקונים סז. תיקוני זוהר חדש קטו.) שהקץ האחרון יבוא דרך שם ע"ב, הנרמז במאמר חז"ל על הפתוב (ישעי' סג, ד) "כי יום נקם בלבי וישנת גאולי באה". ללבי גליתי לאברי לא גליתי. ומבאר הזהר שם "ללבי" בגימטריא ע"ב, ובגימטריא "ויכלו". לרמז על הקץ שיבא משם ע"ב. וכן הפתוב "עין בעין יראו בשוב ה' ציון" ר"ת ע"ב, וכן הפתוב "ויהי מבדיל בין מים למים" ר"ת בגימטריא ע"ב. ומבאר ה'מתוק מדבש' שהוא המבדיל בין המים המרים של הגלות, לבין מים המתוקים של הגאולה. עד כאן לקוט מדברי הזהר. וכן מצינו בזהר (פנחס ריט:) שהפתוב "מלחמה לה' בעמלק", ר"ת בגימטריא ע"ב. וכן מצינו במדרש (דברים רבה א, יא) כשבא לגאולם גאולם בשבעים ושתים אותיות. וכן מובא ב'שער הפסוקים' להאריז"ל (יתרו קמז) ששם ע"ב יש לו מלוי שהוא בגימטריא פק"ד, ומרמז על סוד הפקידה. ונביא את דבריו: שם ע"ב במלואו מרבע, פזה, יו"ד, יו"ד ה"י, יו"ד ה"י וי"ו, יו"ד ה"י וי"ו ה"י. ושם זה עולה בגימטריא פק"ד. גם נרמז בפסוק, "קול דודי דופק". וכן השם

שמשון רמז שאַת העין הב' הוא שומר לעת"ל לשנת ע"ב.

אך הפעם הזה האלהים ואנקמה נקם אחת משתי עיני מפלשתים". ולכאורה מה עם

פתוב (שופטים טז, כח) "ויקרא שמשון אל ה' ויאמר אדני ה' זכרני נא וחזקני נא

הנקמה על העין השנייה שהפלטתים נקרו לשמשון. ומבאר הירושלמי (סוטה ז:): "ואנקמה נקם אחת משתי עיני מפלשתיים", אמר רבי אחא אמר לפניו רבוננו של עולם תן לי שכר עיני אחת בעולם הזה, ושכר עיני אחת מתקנת לי לעתיד לבא. ועל פי זה באר הרה"ג ר' יהודה וינגוט שליט"א שמשון רמז שאת העין הב' הוא שומר לעתיד לבא לשנת ע"ב. כמובא בספר 'אדיר במרום' לרמח"ל (ח"א) האות ע"ן היא השולטת בעינים, כי העין אינו אלא אות ע"ן במלואה. וכן מצינו קשר בין שם ע"ב שהוא השם של הגאולה לעבים ששומרים על העינים. כמובא בספר 'נהר שלום' (מג.) מן הע"ב נעשים העפעפים שהם בחינת העבים הסוגרים על העינים למנע הראות וזה סוד "עבים סתר לו ולא יראה", גם זה סוד "בעב הענן" שהוא ע"ב של העפעפים. וכן שנת תשע"ב מרמזת בכתוב המדבר על קבורת שמשון. (שופטים טז, לא) "ויחדו אֹחִיו וְכָל בֵּית אֲבִיהוּ וַיִּשְׂאוּ אֹתוֹ וַיַּעֲלוּ וַיִּקְבְּרוּ אוֹתוֹ בֵּין צָרְעָה וּבֵין אֲשֶׁתָּאוֹל בְּקֶבֶר מְנוּחַ אָבִיו".

וכן מצינו קשר בין שמשון למלך המשיח. כמובא במדרש (ב"ר צח, יד) שהיה יעקב אבינו רואה אותו [את שמשון] וסבור בו שהוא מלך המשיח, כיון שראה אותו שמת אמר אף זה מת, "לישועתך קויתי ה'". וכן מובא שם (צט, י) "דן ידין עמו כאחד", כמיוחד שבשבטים זה יהודה. וכן מצינו במדרש (במדב"ר

י, ה) שמשון בא משבט דן ומשבט יהודה. ומצינו במדרש (ילקוט ויחי קס.) "גור אריה יהודה", זה משיח בן דוד שיצא משני שבטים, אביו מיהודה ואמו מדן. רואים שמשון אחד בתוכו את שני הקצוות של יהודה ודן כמו מלך המשיח. וכן שמשון הוא בן אחר בן של חשים בן דן. וחשים אותיות משיח. וכן מובא בספר 'לקוטי אמרים' מר' צדוק הכהן מלובלין (אות טז) ענין שמשון. אמרו חז"ל שחשב יעקב שהוא משיח, כי אמו הצללפוני היא משבט יהודה מבני חור שממנו השתלשלות בית דוד גם כן מבצלאל. וכן המשיח יהיה אביו מיהודה ואמו מדן והוא להיפך, כי ענין יהודה ודן שהם ראש וסוף השבטים כמו שאמרו חז"ל אין לך גדול מיהודה וירוד מדן, וחבורם היינו שמתחבר הראש לסוף נעשה עגל כשלווקחים קו ישר וכופפים הראש לחבר עם הסוף. והוא סוד המחול לצדיקים לעתיד לבא. וכן מצינו ב"רש"י (בראשית לח, יג) "עלה תמנתה", ובשמשון הוא אומר "ויחד שמשון תמנתה", בשפוע החר היתה יושבת, עולין לה מכאן ויורדין לה מכאן. ורואים קשר בין מעשה יהודה ותמר להקים את המלכות, למעשה שמשון שהלך לשאת אשה שהיא בחינת המלכות הפרטית שלו. וכן מצינו בגמרא (ב"ב צא.) שלבעז היו ששים ילדים, ועשה להם מאה ועשרים משתאות, לארוסין ונשואין, ולא הזמין למשתאות את מנוח

חדש (רות צו:) ששמה של רות קדם שהתגירה היה גלית, נראה דגלית הוא אותיות גלית, לרמז שהרע של רות הנרמז בשמה קדם שהתגירה, נכנס בו כדברי האריז"ל. וכן גלית מרמז בכתוב שנאמר על דוד (ש"ב ה, ב) "ואתה תהיה לנגיד על ישראל" בדלוג הפוך של ב' אותיות, דגלית הוא הקלפה המתנגדת לדוד לכן הוא נרמז בהפוך אותיות. והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שמצינו בגמרא על גלית (סוטה מב:) "ויגש הפלשתי השכם והערב", אמר רבי יוחנן, כדי לבטלם מקריאת שמע שחרית וערבית. דגלית הוא כנגד המלכות לכן הוא מתנגד לקבלת על מלכות שמים. וכן ערפה היא אותיות פה רע, כנגד המלכות דקדשה שהיא בסוד פה טוב, כדבארנו במאמר 'השלחן פה'.

מצינו בגמרא (סוטה י.) "ויהי טוחן בבית האסורים", מלמד, שכל אחד ואחד הביא לו את אשתו לבית האסורים, כדי שתתעבר ממנו. וכו', ואמר רבי יוחנן, שמשון דן את ישראל כאביהם שבשמים, שנאמר, "דן ידיו עמו, כאחד" וגו'. ואמר רבי יוחנן, שמשון, על שמו של הקדוש ברוך הוא נקרא, שנאמר, "כי שמש ומגן ה' אלהים". אלא מעתה לא ימחק, אלא מעין שמו של הקדוש ברוך הוא, מה הקדוש ברוך הוא מגן על כל העולם כולו, אף שמשון הגן בדורו על ישראל. רואים שהגמרא מזכירה על שמשון חטאים, ומיד אחר כך מזכירים את מעלותיו הגבוהות, נראה לבאר שהמהלך הפנימי של הכל היה לשם שמים, והנפילה שלו היתה רק בזה

אבי שמשון שעדין לא היו לו ילדים, ומנוח נפגע מזה, ובעז נענש שמתו לו כל הששים ילדים. ואחר כך נולד בן שהיה זריז יותר מכל הששים. והרשב"ם שם מביא ב' פרושים או שהבן שנולד הוא עובד שנולד מבעז וממנו יצא דוד המלך. או שהוא שמשון שנולד ממנוח. ומבאר לדברינו דוד ושמשון הם משרש אותה בחינה.

מובא ב'חתם סופר' (תורת משה' הפטרת נשא. 'דרשות חתם סופר' ח"ב רות תקצ"ד) שבזמן שהפלישתים נקרו את עיניו של שמשון, שמו אותו בבית האסורים, והיו מביאים לו נשותיהם שיתעברו ממנו גבורים. הביאו לפניו את ערפה, והולידה ממנו ששה גבורים, ובראשם גלית, וכלם מתו בידי דוד ואנשיו. והגר"ח סופר בספרו 'הדר יעקב' (ח"ה ס"ז) מביא ששאל את הגר"ח קניבסקי שליט"א על מקורו של ה'חתם סופר' והראה לו כתב יד של תוספתא על תרגום יונתן בן עוזיאל. נראה לבאר על פי דברינו מדוע שמשון הוליד את גלית, דמצינו במדרש (רות רבה ב, ט) ר' ביבי בשם ר' ראובן אמר רות וערפה בנותיו של עגלון היו. ומובא ב'ספר הקוטים' להאריז"ל (ש"א שעא) שאם ערפה היתה הולכת עם רות היתה מתקנת את עצמה ולוקחת חלק בבנין המלכות, וכשהן נפרדו, רות לקחה את הטוב שבערפה, וערפה לקחה את הרע שברות, ומזה נולד גלית שהיה הלעמית זה של דוד המלך. ורואים שעל ערפה היה הנה אמינא אולי יצא המשיח ממנה, ובסוף יצאה ממנה הקלפה שהיא הלעמית זה של דוד. וכיון שגלית הוא הקלפה של משיח, הוא נולד משמשון שהיה לו שרש משיח. וכן מצינו בזהר

שצריך תאונה למעשה העברה לשמה. דשמשון מאז היותו ילד קטן ספרו לו הוריו את הספור עם המלאך שנגלה אליהם ואמר להם (שופטים יג, ה) **"הנך הרה וילדת בן ומורה לא יעלה על ראשו כי נזיר אלהים יהיה הנער מן הבטן והוא יחל להושיע את ישראל מיד פלשתים"**. לכן חשב כל ימיו איך הוא יזכה להושיע את ישראל מיד פלשתים. והוא ידע שאם הוא יבא להלחם כנציג של עם ישראל הוא מסכן את עם ישראל במלחמות, ואת זה הוא לא רצה. לכן הוא חפש עלילה שתהיה לו מריבה פרטית עם הפלשתים, כמו שכתוב (שופטים יד, א) **"וירד שמשון תמנתה וירא אשה בתמנתה מבנות פלשתים וגו' כי**

תאנה הוא מבקש מפלשתים". היינו הוא התחתן אתם וחד להם חידות וכו' כדי למצא עלה לריב אתם ולהרג בהם, ולהטיל פחדו עליהם. ולכן רוח ה' התגלתה אליו לאורך כל הדרך עד שחטא ונפל בתאנה כמובא בהמשך הפסוקים שם, וכשעשה תשובה שוב חזר כחו והמית את עצמו עם הפלשתים וכו'. ודרגה כזאת של עברה לשמה עבור כלל ישראל, מצינו גם אצל דוד המלך, שבא על בת שבע בשביל שראה עליה את האור של בית המקדש כדלקמן, ולפי ערכו היה בזה חטא. וזו דרגת מסירות נפש גבוהה מאד שמצינו אצל שמשון ודוד, שהיו מוכנים לחטא ולמסר נפשם גם בעולם הבא עבור כלל ישראל.

השנים תשע"א תשע"ב הן בסוד לדת משיח.

מצינו בזהר בשני מקומות (אחרי סח. פנחס רמט. ובפירוש הגר"א שם ועל הזהר פקודי רנה:) **שיש שבעים שנים של חבלי משיח, בסוד שבעים קולות של יולדת. ואחר כך יש ב' שנים בסוד הלדה עצמה כנגד ב' דלתות של היולדת. והגר"א (על הזהר פנחס ריט:) מחבר את דברי הזהר בכל המקומות עם הזהר של תהליך מאה שנה שנביא לקמן, שכלם מכונים לשנת תשע"ב. ולפי זה יוצא שהשנים תשע"א תשע"ב הן בסוד לדת משיח, וסוף תשע"ב תהיה ביאת המשיח. ומרמז בגמרא (נדה כז) **"תשבע כל לשון זה יום הלדה. ומה היא השבועה שמשיביעים אותו, תהי צדיק ואל תהי רשע. ותשבע אותיות תשע"ב. לרמז ששנת תשע"ב היא שנת לדה - לדת משיח. וכן הכתוב****

שנאמר על רות כשהולידה את שרש המשיח "ויתן הוי"ה לה הריון ותלד בן", בגימטריא **תשע"ב**. והוסיף הרה"ג ר' משה סעדון שליט"א **שתשע"ב** נוטריקון **תשעה באב**, שבו נולד מלך המשיח. וכן הכתוב (ויקרא יב, ב) **"אשה כי תזריע וילדה"** בגימטריא **תשע"ב**.

והוסיף הרה"ג ר' דוד סמסון שליט"א שרואים בסדור הרש"ש שמכונים את השבעים קולות של היולדת בשבעים תבות שיש במזמור **"למנצח יענך ה' ביום צרה"** שאומרים אחרי העמידה, ובקדשת ובא לציון שאומרים לאחריו מכונים את הלדה של השפע של כל יום. ויוצא שג' המלים **"ובא לציון גואל"**, שבאים אחרי השבעים

עשר ספירות כנודע, וכניסת ראש השנה של שנת תש"א הייתה הנקדה שבין המאה של הנצח למאה של ההוד בין ברפּהא. כי בשנת תש"א התחילה המאה של ספירת ההוד. ואם חבלי משיח ולדת משיח נמשכים ע"ב שנים, יוצא שביאת המשיח תהיה בסוף שנת תשע"ב. [ולפי שיטת מקצת המקבלים שהמאה התחילה בכניסת ראש השנה תש"ש, יוצא שהע"ב שנה מסתיימת בסוף שנת תשע"א. ובאמת ידוע שעקר הצרות של השואה והפתרון הסופי שלהם ימ"ש התחיל בתש"א. וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' צבי מאיר זילברברג שליט"א שאמר בשם ר' אלחנן וסרמן זצ"ל שבצרות של שנת תש"ש התחילו חבלי משיח. וכן מובא בספר 'אורחות רבנו' בשם בעל ה'קהילות יעקב' (ח"א ע' רפז) שבשואה עברנו את רב היסורים של חבלי משיח. וכן מובא בספר 'אמרי בינה' מהראב"ד, שבשנת תש"ש וכן בארבע השנים הבאות אחריה תהא פורענות גדולה לכלל ישראל.

כתוב (רות ג, יג) "חי ה' שכבי עד הבקר". ומצינו בזהר (משפטים קיט:) **שבעים** הקולות שצווחת אילת השחר על בניה, שהתחזק עליהם הקדרות בגלות, בשבעים השנים האחרונות. באותו זמן יתקיים בישׂראל, "כמו הרה תקריב ללדת תחיל תזעק בחבליה בן היינו מפניך ה'. ועל בן נקנה לך ה' אלהינו". ובהם האילת מכניסה ראשה בין ברפּהא. הראש הוא צדיק יסוד עולם. בין ברפּהא שהם נצח והוד. ונשבע לה בו לפדות את בניה בבקר, שהיא אריה, בקר ימין של אברהם, משיח בן דוד שיוצא

מלים של מזמור יענך, הם כנגד ע"א, ע"ב, ע"ג. וביתר עמק המלים **"ובא לציון"** מרמזות על לדה, שהגואל נולד מציון המסמלת את מקום הלדה פידיע, לכן הן כנגד ע"א ע"ב כדלעיל. ותבת גואל המרמזת על גאולה היא כנגד ע"ג, בה תתחיל הגאולה בפעל כדלקמן.

והוסיף הרה"ג ר' יעקב אבוטבול שליט"א שה' אלפים **תשע"ב** נרמז בהמשך הכתוב "אשה כי תזריע וילדה זכר וטמאה שבעת ימים". ומובא ב'אור החיים' שם שהטמאה הזאת מרמזת על הזמן של חבלי משיח עד שנזכה לגאולה. ונביא חלק מדבריו. **י'רמז הכתוב על כנסת ישׂראל, אשר מצינו שנקראת אשה, ועליה אומר הכתוב "אשה כי תזריע" פרוש הזרעת מצות ומעשים טובים, "וילדה זכר", פרוש תהיה הלדתה זכר, כי בחינת הזכר היא בחינה עליונה מבחינת הנקבה, אשר יפליא ה' בביאת הגואל, אם ישׂראל יזכו על ידי מעשיהם הכשרים, "וטמאה שבעת ימים", כאן רמז תקון אשר יעשה ה' להשיג בחינת הזכר, כי ז' שנים יכונן חבלי משיח, כאמרם ז"ל שבוע שכן דוד בא וכו', ליסרם ולזקקם, והוא אומרו וטמאה יחס היסורים לבחינת הטמאה כי הוא הטמא הוא המיסר.**

וכן רואים מהזהר (משפטים קיט: אחרי סח.) ששבעים השנים של חבלי משיח התחילו בשנת תש"א, שמובא שם כד אעילת רישׂהא בין ברפּהא. היינו בין נצח להוד. שאז מתחילה תחילת זעקתה מחבלי משיח, והוא בכניסת ראש השנה תש"א, שהרי כל אלה שנה מתחלק לעשר מאות, שהן כנגד

הבִּקְרָה בגימטריא צדי"ק במלוי האותיות צדי"י דלי"ת יו"ד קו"ף עם הדי' האותיות.

ומרמז בזהר (תיקונים כח:) ובגין דלא יפרישו בין שש דאיהו עמודא דאמצעיטא, ובין שבע דאיהי בת זוגיה, צריך לבערךא שאור וחמץ דאינון ערב רב, דלא יתחזין בין שש דאיהו ו', ובין שבע דאתמר בה "שבע ביום הללתיך", בגין דערב רב אפרישו בין שש לשבע במתן תורה, כמה דאתא אמר "וירא העם כי בשש משה", ואוקמוהו בשש, באלין שית שעתינן עבדו ית עגלא, ואפרישו בין ו' ק דאינון שש לשבע, הכי יפריש לון קודשא בריך הוא בין שש לשבע. רואים שהקב"ה יבער את הערב רב בין השעה הששית לשעה השביעית שאז מתחיל תהליך הגאולה. וכן ברכת הגאולה בתפילת העמידה היא הברכה השביעית.

והוסיף הרה"ג ר' ז' ר' שליט"א שמצינו עוד ראיה למאה שלנו מזהר (תיקונים סז:) **וששיי** איהו אלף שתיתא, שביעי יסוד. היינו אלף השישי הוא נגד היסוד, ולשון "השישי" כולל ה' תתאה שהיא שביעאה דשישי, בסוד ה' תתאה עטרת היסוד, ואת זה השלמנו בשנת ת"ש כשנשלמה המאה השביעית, ואז נוסף עוד ע"ב שנים כמנין "ויכלו", ללב"י גליתי, שהוא השתלמות והתכללות השמים והארץ יסוד ומלכות, יחוד קב"ה ושכינתיה, שהוא עת המסגל לגאולה. והוא סוד שנת **תשע"ב** הבאה עלינו לטובה. ושמעתי מהרה"ג ר' מנחם זיסמן שליט"א שתשע"ב אותיות בתשע, לרמז על ספירת היסוד התשיעית. דבשנה זו יבא היסוד לתכליתו ושלמותו.

מיהודה, שנאמר בו "גור אריה יהודה". ומשום זה "חי ה' שכבי עד הבקרה". רואים שהכתוב "חי ה' שכבי עד הבקרה" מרמז על קץ הגאולה, כי בעזר רמז לרות על הגאולה העתידה, שתחכה "עד הבקרה" המרמז על הגאולה. וכן מצינו בזהר חדש (רות קז.) שהפסוק הזה מרמז על גאולה בעתה כשעם ישראל לא זוכה, והגיע הזמן. ונביא את דבריו: ליני הלילה, תהיי כעת בגלות, והובילי את בניך לשם בתורה ובמעשים טובים. ואם יעידו עליך מעשים טובים לגאל אותך וגאל, ואם לא "וגאלתיך אנכי". חי ה' שכבי עד הבקרה, עד שיבא הבקרה והארת הגאולה. וכן מובא בספר 'שפת אמת' (שבועות תרנ"ח) "ואם לא יחפץ לגאלך שכבי עד הבקרה" הוא הגאולה בעתה. וכן "חי הוי"ה שכבי עד הבקרה" עם האותיות בגימטריא **תשע"ג**. וכן מצינו במדרש (רות רבה ז, א) שרות שכבה למרגלתיו של בעז, במשך שש שעות. ויש כאן רמז לדברינו שבעז רמז לרות על השש שעות של האלף הששי שאחריהם תבא הגאולה. לכן הוא אמר לה לשכב שש שעות עד שיאיר הבקרה של הגאולה. וכן מצינו בזהר (לך לך צג:) מי ששומר לזה אות הברית מלכות נשמרת לו. מנין מבצע דכתיב "חי ה' שכבי עד הבקרה", שהיה מקטרג לו יצרו, עד שנשבע שבועה, ושמר את זו הברית, בגלל כך זכה שיצאו ממנו מלכים. רואים שהכתוב "חי הוי"ה שכבי עד הבקרה" מרמז שבזכות שבעז קדש את היסוד הוא זכה להביא את מלכות בית דוד לעולם. וכן הכתוב שהזהר מזכיר "חי הוי"ה שכבי עד

שלפי המניין שמנו בזמן הגמרא השנה הנוכחית היא שנת התש"ע ולא התשע"א על כן, אפשר שתאריך הקץ יתאחר בשנה נוספת. היינו מניין השנים לבריאת העולם הוא המניין המסורתי המבוסס על התנ"ך ועל דברי חז"ל שרוכזו וסודרו בספר 'סדר עולם רבה' לתנא רבי יוסי בן חלפתא. וישנם שלוש דרכים שונות למנות לבריאת העולם. א. לבריאת העולם. ב. לאדם הראשון. ג. לשנים שלמות. לדוגמא נס חנוכה אירע בשנת ג' תרכ"ד לבריאת העולם. בשנת ג' תרכ"ג לאדם הראשון. ובשנת ג' תרכ"ב לשנים שלמות. תחילתו של המנין לבריאה היא שנה אחת לפני בריאת אדם הראשון. וזהו המנהג הנהוג כיום. [תוס' ר"ה ח. בעל המאור ע"ז ט: ורמב"ם שמיטה ויובל פ"י ה"ב] לפי מנין זה השנה הראשונה של אדם היא שנה ב'. ולפי המניין שאנו מונים כיום לבריאת העולם, בא' בתשרי התשע"א הסתיימו 5770 שנים והתחילה השנה ה-5771. ונאמרו כמה סיבות למנות שנה קודם. יש אומרים שמכיוון שבריאת העולם החלה בכ"ה באלול ויום בשנה חשוב שנה. ויש אומרים כיוון שההלכה כדברי האומר בניסן נברא העולם. לעומת זאת הגר"א [ח"מ סז ח] סבור ששנה זו שמוסיפים היא שנת המבול שלא שמשו המאורות. עד כאן דברי הרב אוחנה. [ניתן לקבל את מאמרו המלא בבקשה למייל] ונראה לעניות דעתי שאף על פי שיש ראיות שהזהר מנה מאדם הראשון, מנהג ישראל תורה שכך מנו את שנות השמיטה בכל הדורות, ומה שישראל פוסקים למטה, כך פוסקים בשמים, ובפרט בעיני קביעת הזמנים שה' נתן לחכמים את הסמכות המלאה בענין. וכן הארועים של תש"ט ותשנ"א מראים שהחשבון נכון ובשנים אלו התחילו שעות חדשות של האלף. וכן ידוע שיש שתי שיטות בין המקובלים אם בשנת תשע"א התחיל העשור השמיני של המאה הנוכחית או בתש"ע. אבל שהעשור יתחיל בתשע"ב עוד לא שמענו. והוסיף הרה"ג ר' יוסף שינברגר שליט"א שגם אנו טועים בשנה, הרי כתוב "אני ה' בעתה **אחישנה**" נוטריקון **אחיש** **שנה**.

והוסיף הרה"ג ר' אוריאל חיים אברמוב שליט"א
 שההסטוריה מראה שהיו דברים גדולים בעולם כשיטת רב המקבלים, שהחשבון של המאה התחיל בשנת תש"א, ולא בשנת ת"ש. לכן כשהתחילה השעה הששית של ערב שבת, שיש אומרים שכבר אפשר ללכת למקנה וכו', לפי החשבון הזה, זה יוצא בתחילת שבט תש"ט שאז התרחשו דברים גדולים ביחס לעם ישראל כגון: הפך של ארה"ב בישראל, וסוף מלחמת השחרור וכו'. וגדולי ישראל אמרו שהזמן היה זמן פקידה, והקלפה התגברה והורידה את השפע לצד שלה. וכן מובא בקבץ מוריה מהגר"ח זוננפלד זצ"ל שראה בהצחצח בלפור **אות וסימן שהזמן קרוב לאחרית הימים**. מאידך ה'חפץ חיים' בכה כששמע על הצחצח בלפור, כיון שראה שהעניינים משתלשלים בדרך הטבע, ודרך הקלפות. וכן מובא בספר 'תולדות החפץ חיים' שה'חפץ חיים' ראה ברבוי העולים לארץ ישראל **עת פקידה**. דברים מעין אלו מובאים גם באגרות ה'חזון איש' (ח"א סימן קט). ונכתב בהמשך המאמר עוד על משמעות האירועים האלה על פי התורה. ובתחילת שנת תשנ"א כשהתחילה לפי השיטה הזאת השעה השביעית היתה איחוד מזרח גרמניה ומערבה, ובעקבותיה נפילת הקומוניזם, וכבוש פוית על ידי עירק, ובהמשך מלחמת המפרץ וכו'. ועכשיו אנו מצפים לראות מה יהיה בכ"ד בתמוז תשע"א כשיגיע זמן של מנחה גדולה, אחרי שש וחצי שעות שנגמר עליו סוף הגלות, ובעקבותיו על סוף תשע"ב שמדברים כבר על ביאת המשיח וגאולה. [והעירני הרה"ג ר' יוסף אוחנה שליט"א בקשר למניין השנים,

גאולת בעתה בסוד הערב.

והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א ששע"ב בא"ט ב"ח אותיות של"ח, המרמזות על שלוח עבדים מעבדות לחרות. והוסיף הרה"ג ר' מסעוד אבוהצירא שליט"א שתשע"ב הוא נוטריקון של ע"רב שפ"ת וכן נוטריקון ע' שב"ת והיינו ע' אמות העולם יהיו שובתים בשנה זו מלהצר עוד לעם ישראל. וכן התשע"ב אותיות עת שב ה'.

וכן מצינו בזהר (משפטים קטו. עם פירוש 'מתוק מדבש') שהפסוקים "הקם תקים עמו", ו"עזב תעזב", מרמזים על הגאולה העתידה. "תעזב" אותיות ע"ב ז"ו, ומרמז על שם ע"ב, שהוא בבחינת ז"ו. [ז"ו בגימטריא י"ג כמנין האות וא"ו במלוי שהיא השרש של כל הע"ב שמות]. ו"הקם תקים", יש בהם ב' אותיות ק' המרמזות על מאתים שנה, וביחד עם הע"ב שנה יש 272 שנה בא"לף הששי שהוא זמן הגאולה, וזהו אומר במפרש שמדבר על גאולת בעתה, הנרמזת באותיות בעתו שנמצאות בתבת "תעזוב". עד כאן דברי הזהר. ואם נחבר את דברי הזהר האלו לשאר המקומות שהחשבון מתחיל אחרי 500 שנה לא"לף הששי כדלעיל, נקבל שוב את שנת תשע"ב. וכן שאר האותיות של "הקם תקים" מלבד האותיות ק' הן בגימטריא 500 עם האותיות, לרמז על ה500 שנה הראשונות של הא"לף הששי.

מצינו בזהר (משפטים קכ.) "ואתם צאני צאן מרעיתי אדם אתם", דהו נרדפים

וכן מובא בסוף הספר 'ואשר תבאנה יגידו' מאמר מהרה"ג ר' צבי קושלבסקי שליט"א על קץ הזהר של שנת תשע"ב. ומבאר שם באריכות שלאחר ער"ב שנים מהבקר של היום השישי, [שמתחיל בשנת 5500] אנחנו נכנסים להגדרת ערב של ערב שבת. שהיא הגדרת הפסוקים וזהו וזהר הרמב"ן לגאולה כפי שמאריך שם שזה זמן מנחה גדולה, וזמן להכניע את הערב רב. ואת הערביים. ומרמז בזהר (פנחס ריט:) ע"ב, בההוא זמנא "ובכן צדיקים יראו וישמחו וישרים יעלו וחסידים ברנה יגילו. א"לף שתיתא וכו' עד תשלום רע"ב יהיה ערב, הדא הוא דכתיב "ערב וידעתם כי ה' הוציא אתכם מארץ מצרים". "כי עבדך ערב את הנער וגו'". והוסיף הרה"ג ר' יהונתן ג. שליט"א שהפסוק (זכריה יד, ז) "והיה לעת ערב יהיה אור", מרמז על תשע"ב, "לעת" בגימטריא 500, "ערב" בגימטריא 272, וכשתגיע שנת תשע"ב, "יהיה אור", וכן "אור" מרמז על סוף השעה השביעית בתשע"ב, שישאר ממנה עד סוף הא"לף אור שנים, ואז אנחנו נכנסים לשעה השמינית המסמלת את מה שמעל הטבע ובבחינת לעתיד לבא. בסוד שם "יהיה". והוסיף הרה"ג ר' י' ו' שליט"א ששע"ב נרמז בפסוק (ישעי' כו, כ) "חבי כמעט רגע עד יעבר זעם". היינו שצריך לחכות עד הרגע, להשלים תשלום רע"ב. "עד יעבר זעם".

בְּרַנְר זצ"ל שֶׁהִכְתוּב (ישעי' מ, א) "נַחֲמוּ נַחֲמוּ עַמִּי" בְּגִימָטְרִיא יִצְחָק. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' יוֹסֵף שִׁינְבֵּרְגֵר שְׁלִיט"א שֶׁהִכְתוּב (בראשית יז, כא) "וְאֵת בְּרִיתִי אֲקִים אֶת יִצְחָק אֲשֶׁר תֵּלֵד לְךָ שָׂרָה לְמוֹעֵד הַזֶּה בְּשָׁנָה הָאַחֶרֶת". ר"ת בְּגִימָטְרִיא תשע"ב. וְכֵן אֲקִים לְמוֹעֵד בְּשָׁנָה הָאַחֶרֶת מְרַמֵּז עַל הַתְּקוּמָה בְּמוֹעֵד הַגְּאֻלָּה.

מוֹבָא ב'אֹר הַחַיִּים' (במדבר כו, יט) "לְפָקוּדֵיהֶם" וְכו', אוֹלֵי שְׁרָמָז ה' בָּזָה מְתֵי יְהִיָּה תַכְלִית הַפְּקִידָה טוֹבָה הַרְשׁוּמָה בְּסֻמּוֹן שִׁיזְרַח עֲלֵינוּ כְּבוֹד ה', וְאָמַר עַד עֲבוּר כָּל גְּלִיּוֹת, גְּלוּת מִצְרַיִם, וְגָלוּת בָּבֶל, וְגָלוּת אֲדוֹם, וְכַנְגֵּד גָּלוּת אֲדוֹם שְׁאֵנוּ עֲדֵין בּוֹ אָמַר "אֶלֶף וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת", וְאִם הֵיוּ זֹכִים יִשְׂרָאֵל הֵיוּ נִמְנִים קע"ב שָׁנָה שֶׁנִּשְׁאַרוּ מֵאֶלֶף הַד', וְכִינּוּ שֶׁלֹּא זָכוּ יִתְחִיל הַחֲשָׁבוֹן מֵאֶלֶף הַה' וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת מֵאֶלֶף הַשָּׁשִׁי, וּמִקוּיִם אָנוּ כִּי הוּא קֵץ גְּלִיּוֹתֵינוּ וְיִתְקַיְמוּ כָּל הַיְעוּדִים הַרְשׁוּמִים וְיִתְחִילוּ נִיצוּצֵי גִלּוּי הַגְּאֻלָּה בְּהַתְחַלַּת חֲמֵשׁ מֵאוֹת הַבָּאִים לְשָׁלוֹם. וְכֵן מוֹבָא ב'אֹר הַחַיִּים' (ויקרא ו, ב) אֱלוֹ יִשְׂרָאֵל הֵיוּ שְׁלֵמִים הֵיוּ נִגְאָלִים בְּבִקְרָא רֵאשׁוֹן. וְהוּא מֵה שְׁרָמוֹז בְּדַבְרֵיהֶם שֶׁלֹּא נִגְזַר עַל יִשְׂרָאֵל גְּלוּת אֶלָּא יוֹם אֶחָד, דְּכָתִיב "יַעֲנֶה ה' בְּיוֹם צָרָה", פְּרוּשׁ יוֹמוֹ שֶׁל הַקַּב"ה, וְלֹא נִשְׁאַרִים אֶלָּא תַרַע"ב שֶׁהֵם עַק"ב שֶׁנִּשְׁאַרוּ מֵאֶלֶף הַד', וְת"ק שֶׁל אֶלֶף הַה' הָרִי תַרַע"ב, וּבִבְקָרוֹ הֵיוּ נִגְאָלִים, וְלִצַּד מַעֲשֵׂיהֶם הַרְעִים עִפּב וְיַעַד בִּקְרָא ב'. וְכו'. וְאָמְרוּ "בְּבִקְרָא בְּבִקְרָא" יִרְצָה לְפִי מֵה שֶׁהִקְדַּמְנוּ, כִּי זָמַן הַגְּאֻלָּה הִיא רֵאוּי

קָדָם עָרַב רַב זָאבִים בִּישׁוֹן, הָא "בְּנִימִין זָאב יִטְרִף" לְגַבִּיָּהוּ, דְּטְרִיף לוֹן, וְיִתְקַיֵּם בְּהִיּוּבָא זְמָנָא "בְּבִקְרָא יֵאכֹל עַד", דְּהֵיִינוּ "עַד כִּי יָבֹא שִׁילָה", וְדָא בִּקְרָא דְאַבְרָהָם, "וְלַעֲרַב יַחֲלַק שְׁלָל", דָּא עָרַב דִּיִּצְחָק, דְּתַמָּן תַּרְיִן מְשִׁיחִין. רֹאִים שֶׁהִזְהִיר מְבָאֵר אֶת הַפְּסוּק "בְּנִימִין זָאב יִטְרִף" עַל הָעָרַב רַב, שֶׁהֵם הַלְעָמַת זֶה שֶׁל "בְּנִימִין זָאב יִטְרִף", וְהֵם זָאבִים רְעִים שְׂאוֹכְלִים אֶת הַשֹּׁפֵעַ שֶׁל לּוּמְדֵי הַתּוֹרָה שֶׁנִּמְשָׁלִים לְצִאֵן. וְכֵל זֶה יְהִיָּה עַד זְמַן הַגְּאֻלָּה, "יֵאכֹל עַד", דְּהֵיִינוּ "עַד כִּי יָבֹא שִׁילָה", וּמְתֵי תַהֲיָה הַגְּאֻלָּה מִמְּשִׁיךְ הַפְּסוּק "וְלַעֲרַב יַחֲלַק שְׁלָל", שֶׁבְּזָמַן הָעָרַב שֶׁל תַּפְלַת מִנְחָה שֶׁתֵּקֵן יִצְחָק, ה' יַחֲלַק אֶת שְׁלָל הָעָרַב רַב לְשָׁנֵי הַמְּשִׁיחִין. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' יוֹסֵף שִׁינְבֵּרְגֵר שְׁלִיט"א שֵׁשׁ כָּאֵן רָמַז בְּזִהָר שְׂרָאשׁ הָעָרַב רַב בְּזָמַן שֶׁיָּבֹא מְשִׁיחַ יְהִיָּה שְׁמוֹ בְּנִימִין. וְזֶה גַם הִיא שְׁמוֹ שֶׁל מִיסַד הַתְּנוּעָה, שֶׁשְׁמוֹ הִיא בְּנִימִין זָאב כְּלָשׁוֹן הַפְּסוּק מִמֶּשׁ.

וְעוֹד רֹאִים מִלְשׁוֹן הַזִּהָר שֶׁהַגְּאֻלָּה תַהֲיָה בְּסוֹד הָעָרַב דִּיִּצְחָק, נִרְאָה שֶׁהִזְהִיר מִדְּגִישׁ אֶת הַקְּשֶׁר שֶׁל הָעָרַב לִיִּצְחָק, לְרַמֵּז עַל מֵה שֶׁמְּצִינּוּ בְּגִמְטְרָא (שְׁבַת פט:), שֶׁלְעַתִּיד לְבֹא בְּזָמַן הַגְּאֻלָּה יֵאמְרוּ לִיִּצְחָק 'כִּי אֵתָה אַבִּינוּ', כִּי הוּא יִמְלִיךְ טוֹב עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, שִׁיזְכּוּ לְכַפָּרָה וְלִגְאֻלָּה. וְכֵן מְצִינּוּ בְּזִהָר (שְׁמִינִי לח:) שֶׁהַגְּאֻלָּה תַהֲיָה בְּסוֹד יִצְחָק. וְכֵן מְצִינּוּ בְּזִהָר (תּוֹלְדוֹת קלה.) בְּאוֹתוֹ זְמַן יִשְׁיִגּוּ הַצַּדִּיקִים דַּעַת שְׁלָמָה וְכו', הַדָּא הוּא דְכָתִיב "וְאֵלֶּה תּוֹלְדוֹת יִצְחָק בֶּן אַבְרָהָם", אֱלוֹהִים תּוֹלְדוֹת הַשְּׁמִיחָה וְהַשְּׁחֹק שִׁיְהֵא בְּעוֹלָם בְּאוֹתוֹ זְמַן. וְכֵן שְׁמַעְתִּי בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' יִצְחָק

להיות בבקר ראשון של שנת הת"ק לאלף החמישי, ולסבת העון נתעכב עד בקר ב'. רואים שה'אור החיים' למד שהיתה פקידה אחרי קע"ב שנה לחרבן ועוד ת"ק שנה מתחילת האלף החמישי, ועוד פקידה בשנת ת"ק לאלף הששי. ושמעתי מהרה"ג ר' שלמה ברייער שליט"א שיש רמז על הפקידות הנזכרות, וגם על הפקידה של שנת תשע"ב בכתוב (שמות לח, כו) **"בקע לגלגלת מחצית השקל בשקל הקדש לכל העבר על הפקדים" ב"קע"** מרמז על הפקידה הראשונה של קע"ב שנה. **"לגלגלת"** נוטריקון **"לג' גלות"**, ומרמז על הג' גליות; מצרים, בבל, אדום, שה'אור החיים' מזכיר. **"מחצית השקל בשקל הקדש"** מרמז על הפקידות של ד' אלפים ת"ק, וה' אלפים ת"ק, דמחצית השקל מרמזת על חצי היום, כמובא בירושלמי (שקלים פרק א ה"ג) **לפי שחטאו במחצית היום יתנו מחצית השקל**, וזה מרמז במחצית השקל עצמו, **דשק"ל** במלוי האותיות, שין, קוף, למד, האותיות האמצעיות הן **יו"ם**, דשקל הוא בסוד יו"ם, והם שחטאו במחצית היום, צריכים לשלם מחצית השקל, וכן **שקל** בגימטריא **צדיק יסוד עולם**, ומרמז על האלף הששי שהוא היום הששי של הקב"ה בבחינת יסוד, ומחצית השקל שהיא כנגד מחצית היום, מרמזת על שנת ה' אלפים ת"ק שהיא חצי היום הששי של הקב"ה. ואחרי כל הפקידות האלו מרמז הכתוב **"לכל העבר על הפקדים"**, שאם עדן יחכו לתאריך האחרון שכולל את כלם, **"לכל"**, צריך להיות **"העבר"**, היינו לעבר עוד **רע"ב** שנה, להגיע לשנת **תשע"ב**, ואז תהיה הפקידה האחרונה שכוללת את כל הפקידות. **"על**

הפקדים". ונראה לבאר מדוע קץ הגאולה מרמז בפסוק של מחצית השקל דמובא בספר 'מעשה רוקח' (מסכת שקלים) שמחצית השקל נותנים בזמן הזה כשאין השם שלם, ולעתיד לבא כשיהיה השם שלם, יתנו שקל שלם. וכן מובא בספר 'דברי מהרי"א' מהרב יהודה אסאד זצ"ל על הפיוט **ושקל אשא בבית נכון ונשא** שלעתיד לבא יתנו שקל שלם. לכן רמזה התורה את הקץ בפסוק הזה לרמז שכל זה מדבר רק עד זמן הפקידה האחרון שנת תשע"ב, ואחר כך יתנו שקל שלם. והוסיף הרה"ג ר' אליהו נחמני שליט"א ש**בקע** מרמז על **עקבתא** דמשיחא, והוא ר"ת **ענוה קדשה ברכה**, שהם בגימטריא **תשע"ג**.

וכן מובא בספר 'הלקוטים' להאריז"ל (תולדות ע' עו) **"ויקרא אלהים לאור יום ולחשך קרא לילה, ויהי ערב ויהי בקר יום אחד"**, ורמז לזה הגלות המר הנקרא לילה, שהוא יום אחד לה', כי אלף שנים בעיניו כיום אחד, ואז בהיות יום אחד שלא יודע לא יום ולא לילה מגדל התעורבות, אז יהיה מכרח שיבדיל אלהים בין האור ובין החשך, וזהו **"והיה לעת ערב יהיה אור"**, בזמן שינטו צללי ערב. ואז יפרע השי"ת מאדום הרשעה, וידרכם באפיו וירמסם בחמתו בתוך הגת של זין, בתקף הגבורות, וזה שכתוב **"פורה דרכתי לבדי"**. וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' יעקב ויטריאל שליט"א שהכתוב (זכריה יד, ז) **"והיה לעת ערב יהיה אור"**, בגימטריא **תשע"ב**. וכן **"אור"** מרמז על תשע"ב, דאנו נמצאים במחזור 207 של החמה מבריאת העולם כמנין **אור**. ובמחזור זה

מצינו במדרש פליאה מתי יבא משיח, אמר להם **"ויהי ערב ויהי בקר יום הששי"**. זה ברור שהוא רמז להם על האלף הששי לבריאה שהוא כנגד היום הששי של בריאת העולם, ובאר הרה"ג ר' יוסף שינברגר שליט"א שהוא רמז שפשיהיה ערב, **"ויהי ערב"** היינו זמן מנחה גדולה, אז נזכה לגאולה שנמשלה לבקר, **"ויהי בקר"**.

וכן תשע"ב מרמז בכתוב (במדבר ח, ב) **"בהעלתך את הנרות אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות"**. וכן גאולת **בעת"ה** מרמזת **"יאירו שבעת הנרות"**. ומובא בספר **"בינה לעתים"** (ח"א דרוש א) **אור הנרות הוא סימן מבהק להגאולה והתשועה**. וכן הדלקת המנורה בבית המקדש הייתה בין הערבים בזמן תפלת המנחה, ולא בבקר (ע' בברטנורא על תמיד ג, ט), דזמן מנחה הוא זמן הגאולה והתגברות האור, וזה הזמן המתאים להדלקת המנורה. וכן הכתוב (שמות מ, כה) **"ויצל הנרות לפני ה'"**, בגימטריא **תשע"א**, ועם הכולל בגימטריא **תשע"ב**. וכן גאולת **בעת"ה** מרמזת בכתוב (שמות ל, ח) **"ויבהעלת אהרן את הנרות"** בדלוג שתי אותיות.

וכן מצינו במדרש שהגאולה תהיה דרך גרות המרמזים על אור התורה, (פסיקתא רבתי ח) **אמר רבי ברכיה הכהן בי רבי "אחפש את ירושלים בגרות"**, מוציא אני אותה לחפשי, למה הכתבתי בתורה **"כי תקנה עבד עברי שש שנים יעבד ובשביעית יצא לחפשי"**, הוי **"אחפש ירושלים בגרות"**. היינו שהלשון **"אחפש"** את ירושלים בגרות, היא מלשון **"יצא לחפשי"**, המרמזת על הגאולה.

נזכה כפשיהיה **"לעת ערב"** בגימטריא **תשע"ב** שיהיה **"אור"**. ויקים הכתוב (ישעי' ל, כו) **"ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים"**. וכן גאולת **בעת"ה** מרמזת **"שבעת הימים"** וכן **"לעת ערב"** ס"ת **ת"ב** המרמז על תשעה באב, שבו נולד מלך המשיח. והוסיף הרה"ג ר' גמליאל רבינוביץ שליט"א מב"ב ש**ת"ב** מרמז על **תשובה** שבזכותה נגאולים. דהתרגום של **תשובה** הוא **תתוב**. וכן הכתוב (מלאכי ג, ז) **"שובו אלי ואשובה אליכם"** בגימטריא **ה'תשע"ב**. והוסיף הרה"ג ר' יצחק זילברמן שליט"א ש**תשע"ב** מרמזת בפסוק (דברים ד, ו) **"בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים ושבתי עד יהיה אליהם ושמעתי בקל"**.

כתוב (דניאל ח, יג) **"עד מתי החזון התמיד והפשע שמים תת וקדש וצבא מרמס"** ויאמר אלי עד ערב בקר אלפים ושלש מאות ונצדק קדש". ומבאר רש"י שם ראיתי פתור בשם רבינו סעדיה **"עד ערב בקר"**, עד שייבא אותו הערב שנאמר בו **"ויהיה לעת ערב יהיה אור"**, ובטוחים אנו כי דבר אלהינו יקום לעולם לא יופר. ואני אומר כי הערב והבקר האמור כאן גימטריא הוא. והרה"ג ר' בערל איזנבלט שליט"א רוצה לומר שרש"י מרמז על הגימטריא **"לעת ערב"** בגימטריא **תשע"ב**. ודברי ר' סעדיה גאון שמזכיר רש"י נמצאים גם במדרש (ב"ר כא, א) **"עד ערב בקר"** ר' עזריה ור' יונתן בשם ר' יצחק בכל מקום שיש ערב אין בקר וכל מקום שיש בקר אין ערב. אלא לכשיעשה ערבן של ישראל בקר. ורואים שהגאולה היא בסוד ערב שנהפך לבקר ולאור. וכן

ומבאר רבנו בחיי שם "וכי תשיג יד גר ותושב", "גר" זה נבוכדנצר מלך בבל, "ותושב" זו מלכות מדי, "ונמכר לגר תושב עמך" זו מלכות יון, "או לעקר משפחת גר" זו רומי. "אחד מאחיו יגאלנו" הוא משיח בן דוד שהוא משבט יהודה מיחד שבכל השבטים, ועוד יכלול "אחד מאחיו" כלומר שיהיה הגואל בשר ודם כשאר האחים, נולד מאב ואם כדמיון משה שהיה הגואל הראשון שבמצרים. וגם כאן הפסוק המרמז על הגאולה העתידה, "אחרי נמכר גאולה תהיה לו אחד מאחיו יגאלנו". ר"ת וס"ת בגימטריא ה' תשע"ב.

וכן תשע"ב מרמזת בכתוב שהמדרש מזכיר על הגאולה (שמות כא, כב), "ובשבעת יצא לחפשי חנם", וכן מובא בחזקוני שם, "שש שנים יעבד", רמז לשש מלכיות ששעבדו בישראל, מצרים, אשור, בבל, מדי, יון, אדום. משם ואילך ובשבעת יצא לחפשי. וכן הכתוב "כי תקנה עבד עברי שש שנים" בגימטריא 1943 מספר השנים מחרבן בית שני עד תשע"א. ואחר כך "ובשבעת יצא לחפשי" בתשע"ב.

כתוב (ויקרא כה, מז) "וכי תשיג יד גר ותושב עמך ומך אחיך עמו ונמכר לגר תושב עמך או לעקר משפחת גר: אחרי נמכר גאולה תהיה לו אחד מאחיו יגאלנו".

"ותבא אליו היונה לעת ערב".

תשע"ב תמשך הגלות שנרמזת במבול, ואז תהיה גאולת בעתה.

וכן מצינו בזהר חדש (כי תבוא עג) שרבי שמעון בר יוחאי שלח פתק בפי יונה לרבי יוסי לרמז לו על זמן קץ הגאולה, וכשהגיעה היונה, קרא עליה רבי יוסי את הפסוק "ותבא אליו היונה לעת ערב והנה עלה זית טרף בפיה וידע נח כי קלו המים מעל הארץ". וכן מצינו בזהר (שלח קסה). "עלה זית" זה מלך המשיח בנו של דוד, וזה הוא שרמזה יונה בימי נח "והנה עלה זית טרף בפיה".

ובעמק הענין רואים את הלשונות הדומים בפסוקים ששניהם מקשרים את זמן

מובא בפרוש הגר"א לתקוני זהר (תיקון כא) **כל המבול והמעשה דשליחות יונה מתפרש הכל על הגלות והגאולה**. וגם כאן מרמז בכתוב (בראשית ת, י) "ויחל עוד שבעת ימים אחרים וגו', [אותיות תשע"ב]. ותבא אליו היונה לעת ערב [בגימטריא תשע"ב] והנה עלה זית טרף בפיה וידע נח כי קלו המים מעל הארץ". וכן מובא בספר תקט"ו תפלות לרמח"ל (קעז) "לעת ערב יהיה אור" שהוא הזמן ששבה היונה אל נח "לעת ערב". וכן הכתוב (בראשית ז, י) "ויהי לשבעת הימים ומי המבול היו על הארץ". נרמז בו תשע"ב "לשבעת". ובעת"ה "לשבעת הימים", שעד

לכ"ד בתמוז]. וכן ראיתי בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א שכ"ד תמוז הוא התאריך היחיד בשנה שיוצא בגימטריא 477 כמנין בעתה. האותיות הגלויות בבעתה בגימטריא 477. ורק חלק המלוי בית עין תו הא בעצמו, שוב בגימטריא 477. (ובאמת ראינו בכ"ד תמוז תשע"א שהיתה לראשונה מהפכה גדולה מצד השלטון בארץ ישראל לפתור את צרת הדור, שהיא אחת הצרות הכלליות הגדולות ביותר של חבלי משיח, שהשלכות שלה מרחיקות לכת כבר עשרות שנים, ונראה שלראשונה היתה נכונות רצינית לפתור צרה זו, ונקוה שימשיך התהליך בהצלחה, ויבא השובע המיוחל של תשע"ב, ויתגבר כח הקדושה בעולם. ובודאי אם היינו זוכים העניינים היו משתלשלים דרך צד הקדושה, ולצערנו אנו רואים שהעניינים האלה שחייבים לקרות כיון שהגיע זמנם, משתלשלים דרך הקליפות הגרועות ביותר, שעושים את ההפגנות וכו'. ה' ירחם.)

כתוב (בראשית א, כ) "ויאמר אלהים ישרצו המים שרץ נפש חיה ועוף יעופף על הארץ על פני רקיע השמים" ומצינו בזהר (בראשית לד.) "ישרצו המים שרץ נפש חיה למינה". רבי חייא אמר, עליונים הוציאו נפש חיה, ומה הוא, זו הנפש של אדם הראשון. ובספר 'לקוטי מהרצ"א' מה'בני יששכר' (בראשית ז) מביא שהפסוק הזה מרמז גם על לדת משיח שהיתה חלק מנשמת אדם הראשון. לכן ר"ת "שרץ נפש חיה" בגימטריא משיח. נראה דיש בכתוב זה רמזים על גאולת אחישנה ועל גאולת בעתה. קודם כל אם עם ישראל יזכו, מרמזת גאולת אחישנה בראשית, ויאמר אלהים ישרצו המים שרץ נפש חיה.

הערב לידיעה על הגאולה, "ערב וידעתם כי ה' הוציא אתכם מארץ מצרים", "לעת ערב וגו' וידע נח". ידיעת הגאולה היא השלב הראשון של הגאולה, שאמנם עדיו לא נגאלים בפעל, אבל כבר רואים את הגאולה בעינינו כמו מפת בכורות במצרים.

מצינו במדרש (ילקוט תהילים תמ) **מלך בשר ודם אין לובשין עטרה שלו, והקב"ה נותן עטרה שלו למלך המשיח, ומהו עטרה של הקב"ה "פֶּתֶם פֶּז", שְׁנֵאֹמֶר "רֹאשׁוֹ פֶּתֶם פֶּז", וכתוב "תִּשִּׁית לְרֹאשׁוֹ עֶטְרַת פֶּז".** וכן מצינו בזהר (שלח קסד:) **"וישלח את היוםנה" וכו', ולא יספה שוב אליו עוד" לא ידע בר נש לאן אזלת, והיא תבת לאתרה ואתגניזת בפתחא דא, ואיהי תטול עטרה בפומהא ותשוי על רישיה דמלכא משיחא מטי ולא מטי. וכדין כתיב "תִּשִּׁית לְרֹאשׁוֹ עֶטְרַת פֶּז".** רואים שהכתר של המשיח שמקבל מהקב"ה בעצמו, הוא דרך היוםנה של נח, ונקרא "עטרת פֶּז". וכן "עטרת פֶּז" עם האותיות בגימטריא תשע"ב.

וכן מובא במדרש 'סדר עולם רב' (פרק רביעי) שנח שלח את העורב ב' בתמוז, ושלח את היוםנה בפעם הראשונה ב' בתמוז, ושוב שלח את היוםנה בכ"ד בתמוז, וביום כ"ד בתמוז חזרה היוםנה לעת ערב עם עלה זית בפיה, וכ"ד בתמוז תשע"א הוא התאריך המדויק של זמן מנחה גדולה כשמחלקים לשש וחצי שעות כדלעיל. [החשבון יוצא כ"ו בתמוז, אבל כיון ששנת תשע"א היא מעברת משתנה החשבון

וְכֵן שֵׁם כד"ת עם הפולל הוא כמנן שם כה"ת שְׁנִרְמָז בו קץ הגאולה כמובא בספר 'הלכות' להאריז"ל (תהלים) כָּל הַנְּשָׁמָה תִּהְיֶה הַלְלוּהָ. ר"ת כה"ת י"ה. וְהִנֵּה זֶה כה"ת, הוּא שֵׁם א' מִשֵּׁם ע"ב. וְאִמָּנָם שָׁרְשׁוֹ הוּא י"ה, כִּי יו"ד פְּעָמִים ה"י גִּימְטְרִיָּא ש'. וְיו"ד ה"י, יו"ד ה"ה, יו"ד ה"א, עוֹלָה ק"ץ, הָרִי ת"כ. וְשָׁרְשׁ הָה', הָרִי תכ"ה, וְהִבֵּן זֶה. וְכֵן מוּבָא בְּפָרִי עֵץ חַיִּים' לְהָאֲרִיז"ל (ר"ח ג) וְיִכְוֹן לְרֹאשׁוֹת מִהֲרָה בְּתַפְאֶרֶת עֲזָן ס"ת תכ"ה. וְכֵן מוּבָא שֵׁם (ס"ת ה) "כִּי לֹא עֲזָבְתָּ דְרָשִׁיךְ ה'", ס"ת תכ"ה, וְהוּא הַשֵּׁם אֲשֶׁר הִרְגַּ מֹשֶׁה בּוֹ אֶת הַמִּצְרִי, "לִמָּה תִּכָּה רַעְךָ" וְהוּא פְּנִימִי שֶׁל שְׂדֵי, וְכָל הַמִּכְוֵן בּוֹ נִיצוֹל מֵאָדָם רַע כָּל הַיּוֹם.

וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אַבְרָהָם פֶּלְדֵּמַן שְׁלִיט"א שְׁתַּמּוּז"ז ר"ת זְמַן תַּפְלַת מְנַחָה וְעֶרְבִית. שֶׁהַקִּבָּה יָכוֹל כָּבֵד לִלְכֹּת לְהַתְפַּלֵּל מְנַחָה עֶרְבִית שֶׁל לַיִל שְׁבֵת, וְלִהְיוֹת גְּאֻלָּתָנוּ אָמֵן. אוּבָא פֶּן אַחֵר זְמַן תַּפְלַת מְנַחָה בּוֹ הַמְרָמָז עַל הָאֱלֹף הַשְּׂשִׁי. וְכֵן בְּסֵדֶר לְמוֹד שֶׁל הַדָּף הַיּוֹמִי סִימָנוּ לְלַמֵּד מִסְכַּת מְנַחוֹת סְמוּךְ לְתַמּוּז תשע"א. [וּבְט"ו אָב תשע"ב, מְסִימִים בְּמִסְגֶּרֶת הַדָּף הַיּוֹמִי אֶת הַש"ס.] וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' יוֹסֵף שִׁינְבֶּרְגֶּר שְׁלִיט"א שְׁתַּמּוּז בְּגִימְטְרִיָּא מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ. וְכֵן הוֹסִיף הַרְה"ג ר' מֹשֶׁה לְוִינְגֶּר שְׁלִיט"א שְׁמַלּוּי אוֹתִיּוֹת תַּמּוּז הַתְּשַׁע"א, ת"ו מ"ם ו'ו ז"ן ה"י ת"ו ש"ן ע"ן אֱלֹף בְּגִימְטְרִיָּא מְשִׁיחַ. וְכֵן שְׁמַעְתִּי שְׁחֹדֵשׁ תַּמּוּז בְּגִימְטְרִיָּא תשע"א. וְכֵן כ"ד בְּתַמּוּז תשע"א יוֹצֵא בְּפֶרֶשֶׁת מִסְעֵי הַמְרָמָז עַל גְּאֻלָּה.

וְאִם לֹא יִזְכּוּ מְרַמְזֵת גְּאֻלָּת בְּעֵתָהּ, "וְעוֹף יַעֲרֹף עַל הָאָרֶץ". עוֹף, מְרַמְזוֹ עַל הַיּוֹנָה שֶׁל נֹחַ שְׁמִסְמֶלֶת אֶת גְּאֻלָּת בְּעֵתָהּ. וְכֵן מְצִינוּ בְּזֵהָר (בראשית יג) שֶׁהַכְּתוּב "וְעוֹף יַעֲרֹף" מְרַמְזוֹ עַל אֱלֹהֵי הַנְּבִיא שְׁטָס אֶת כָּל הָעוֹלָם בְּד' טִיסוֹת. וְכֵן מְצִינוּ בְּזֵהָר (ויקרא כו) שֶׁהַכְּתוּב "וְעוֹף יַעֲרֹף" מְרַמְזוֹ עַל יְחִיד קב"ה וְשִׁכְיָנִיתָהּ. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אַבְרָהָם פֶּלְדֵּמַן שְׁלִיט"א שֶׁהַר"ת שֶׁל "וְעוֹף יַעֲרֹף עַל הָאָרֶץ" בְּגִימְטְרִיָּא שְׁמוֹת הו"ה אדנ"י הַמְּסֻמָּלִים יְחִיד קב"ה וְשִׁכְיָנִיתָהּ.

וְכֵן כִּד תַּמּוּז ר"ת כד"ת בְּגִימְטְרִיָּא מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד. וּמְרַמְזוֹ עַל קָץ הַגְּאֻלָּה, כְּמוּבָא בְּסֵפֶר 'קִהְלַת יַעֲקֹב' כד"ת ר"ת כ"ד תַּכְשִׁיטִין, וְהֵם סוּד כ"ד צְרוּפֵי אֲדִנִּי, וּבִהֵן מִתְקַשְׁט מְשִׁיחַ צִדְקָנוּ, וְשֵׁם זֶה [כד"ת] חֲקוֹק עַל מִצְחוֹ. וְכֵן מוּבָא בְּמִגְלַה עֲמֻקּוֹת' (וירא) "בֶּן תַּעֲשֶׂה פֶּאֶשֶׁר דְּבִרְתָּ ר"ת כד"ת הוּא בְּגִימְטְרִיָּא מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד. זֶה שְׁכֵתוֹב "רַחֲצוּ רַגְלֵיכֶם" "לִי נָקִים וְשִׁלְמִים לַעַת תְּמוּט רַגְלִים", וְכַשִּׁיגִיעוּ הַנְּשָׁמוֹת רַגְלִין בְּרַגְלִין אֲזִי שְׁעַת הַגְּאֻלָּה. וְכֵן כד"ת ר"ת פֶּתֶר דַּעַת תַּפְאֶרֶת, וּמְרַמְזוֹ עַל בְּנֵן פֶּתֶר הַמַּלְכוּת, כְּמוּבָא בְּעֵץ חַיִּים' לְהָאֲרִיז"ל (שער לה פ"ב) בְּסוּד עֲלִית הַגְּבוּרוֹת בְּנוֹק' לִבְנוֹת אֶת הַפֶּתֶר שְׁלֵה. וְכֵן מוּבָא בְּפֶרוֹשׁ 'בְּרִית עוֹלָם' עַל סֵפֶר חֲסִידִים (תתקכ"ח) רִאֲיִתִּי בְּשֵׁם מַעֲשֶׂה רוֹקַח שֵׁשׁ תכ"ד פְּרָקִי מְשִׁנִּיּוֹת כְּמִנְן מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד, כִּי בְּזִכּוֹת קְרִיאַת הַמְּשִׁנִּיּוֹת יִבָּא מְשִׁיחַ.

קנטרס על דקירת

האדמו"ר רבי אלעזר אבוחצירא זצ"ל.

נביא לקמן דיוק מדברי ה'לשם' שמכ"ד כ"ו תמוז תשע"א תסתים תקופת משיח בן יוסף, ותתחיל תקופת משיח בן דוד. וכן הרב זצ"ל נולד בשנת תש"ח, שהיתה שנה של התגברות פעולותיו של משיח בן יוסף כדלקמן. (עיין בסדר הדורות שמביא דעת שלשלת הקבלה שיום פטירת יוסף הצדיק הוא כ"ז תמוז).

ונביא צטוט מדבריו של הרה"ג ר' משה טולדאנו שליט"א חתנו של הרה"ג רבי אלעזר זצ"ל

(הובא בעתון המבשר ה' באב תשע"א) **בשבת לפני שלשה שבועות לפתע נגש אלי מורי חמי זצ"ל ואמר לי כי כאשר נמנם למשך מספר דקות על שלחנו בשבת בבקר, חלם חלום שאביו הצדיק באבא מאיר זצ"ל מגיע ומכניסו לחדר גדול שם ישבו כל הרבנים לבית אבוחצירא זצ"ל, ושאל את אביו מדוע הם באו לחדר זה, ואביו השיב לו בזה הלשון: 'הם באו לכאן מחמת שעוד מעט הולך להתגלות ולהופיע מלך המשיח. ולכן כל אבותינו הקדושים במרומים הגיעו לשמח עמך בשמחת הגאולה הקרובה'. ומורי חמי הוסיף שלאחר כמה שעות נכנס לחדרו להמשיך בסדרי לימודיו והתנמנם, והנה הוא חולם שוב את אותו חלום בדיוק בשנית. (וכן**

שמעתי מבני משפחתו של הרה"ג ר' שמואל דרזי זצ"ל שנפטר לפני

שמעתי מהרה"ג ר' דוד אבוחצירא שליט"א בהספדו על אחיו הרה"ג ר' אלעזר זצ"ל

שעלה בסערה השמימה במוצאי יום **כ"ו בתמוז תשע"א**, שהר"ת של "אלה מסעי בני ישראל" הן משיח בן יוסף והוסיף שהא' של "אלה" מרמזת על אחיו הרה"ג רבי אלעזר זצ"ל, שלפי דבריו יש לו ניצוץ משיח בן יוסף. וכן מרן הראש"ל צ' ר' עובדיה יוסף שליט"א אמר בהספדו שהיתה כאן בחינה של דקירת משיח. וכן מובא בקנטרס 'נשמתין חדתין' מהגר"מ מורגנשטרן שליט"א שהיתה כאן בחינה של דקירת משיח בן יוסף. ואפשר להוסיף שהאותיות שנשארו לה **סעי ני שראל** עם המלים והכולל בגימטריא **תשע"א**. ויש בתבות "אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ" כ"ו אותיות, לרמז על יום כ"ו לחדש, והר"ת וס"ת שבע תבות אלו בגימטריא **בתמוז**. וכן "אלה מסעי בני ישראל" עם המלים והכולל בגימטריא **אלעזר משיח יוסף** עם המלים.

כל הענין הזה מתחבר למה שנבאר לקמן שמכ"ד בתמוז צריכה להתחיל תקופת האורות של משיח בן יוסף בסוד אתחלתא דגאולה, שתוביל את עם ישראל לגאולה השלמה בב"א. והרב זצ"ל קשור בשרש נשמתו לפעלותיו של משיח בן יוסף. וכפר במיתתו על כל עם ישראל להמתיק את ההשפעות של משיח בן יוסף שיבאו ברחמים. וכן

שְׁעֵדִין אֵין לָהֶם קוֹמָה, כִּי בְּעוֹנוֹת הֵם הִנָּתַפְּסִים בְּצַרְת עוֹלָם, "אוּ הִקְמָה", כָּאֵן מוֹדִיעַ כִּי לַפְּעָמִים חָרַב עַד צוֹאֵר הַגִּיעָה, מוֹפְתֵי הַדּוֹר יִסּוּדֵי עוֹלָם נִלְקָחִים בְּעוֹנָם, כְּדִי לְהַצִּיל עַל כָּלִלוֹת הַדּוֹר, וְלָהֶם יִקְרָא קָמָה, עַל דֶּךְ אֹמְרוֹ "זֹאת קוֹמַתְךָ דְּמַתָּה לְתִמְרָה", שֶׁהֵם הַצַּדִּיקִים הַנִּמְשָׁלִים לְתִמְרָה.

וְעוֹד מוֹבָא בְּאֹר הַחַיִּים' (שמות ל, יג) "כִּי תִשָּׂא אֶת רֹאשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל פְּרוֹשׁ אִם תִּרְאֶה שִׁסְתַּלַּק רֹאשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּלֹא עֵת, הַטַּעַם הוּא "לִפְקֻדֵיהֶם", הוּא כֹפֶר נַפְשָׁם שֶׁל יִשְׂרָאֵל. וְנִרְאֶה לְהוֹסִיף עַל פִּי דְבָרֵינוּ "לִפְקֻדֵיהֶם", מִפְּנֵי שֶׁהִגִּיעַ זְמַן פְּקִידָה שֶׁל הַקֵּץ, וּבְעוֹנוֹת נִלְקָח הַצַּדִּיק.

וְכֵן מוֹבָא בְּכַתְבֵי הַרֶה"ג ר' יַעֲקֹב אַבּוּחֲצִירָא זצ"ל שֶׁהַכְּתוּב (בראשית כח, י) "וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שֶׁבַע וַיֵּלֶךְ חֲרָנָה" ר"ת מְשִׁיחַ וְיֹוֹ. וְרֹאִים שֶׁהַרֶה"ג ר' יַעֲקֹב זצ"ל רָמַז עַל מַה שִׁיְקָרָה לְנִכְדוֹ הַרֶה"ג ר' אֶלְעָזָר זצ"ל, שִׁיְעָקֹב [הֵינּוּ נִכְדוֹ שֶׁל יַעֲקֹב], יֵצֵא מִהַעִיר בְּאֵר שֶׁבַע, [רְבִי אֶלְעָזָר הָיָה גֵר בְּבְאֵר שֶׁבַע], "וַיֵּלֶךְ חֲרָנָה", יֵלֶךְ בְּצוּרָה נוֹרָאָה שֶׁל חֲרוֹן אַף, כְּדִי לְהַשְׁקִיט אֶת חֲרוֹן אַף ה' וּלְכַפֵּר עַל הַדּוֹר, כֹּל זֶה ר"ת מְשִׁיחַ וְיֹוֹ, הֵינּוּ מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף שֶׁהוּא בְּסוֹד הָאוֹת וְיֹוֹ, וְכַפִּי שֶׁבְּאֵרֵנוּ שֶׁבְּנִימִים אֵלֶּה יֵשׁ מַעֲבָר מִתְּקוּפַת הַכִּלִּים שֶׁל מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף, לְתַקּוּפַת הָאוֹרוֹת שֶׁל מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף, וּבְפִטְרָתוֹ הוּא הַמִּתִּיק וְכַפֵּר עַל הַדּוֹר שֶׁהִמְעֵבֵר יְהִיָּה בְּרַחֲמִים. וְכֵן הַכְּתוּב (ישעי' ל, טו) "בְּשׁוּבָה וְנַחַת תִּנְשָׁעוּן בְּהִשְׁקֵט וּבְבִטְחָה" בְּגִימְטְרִיא בְּה' תִּשְׁע"ב.

כְּמָה שֵׁנִים, וְהִיָּה מַגְדוּלֵי הַמְּקוּבָלִים הַנִּסְתָּרִים בְּדוּרֵינוּ. שֶׁהַרְבֵּנִית תַּחֲי' חִלְמָה בְּתַחֲלִיל חוֹדֶשׁ אֵב שֶׁהִיא רוֹאָה אֶת בַּעֲלָה הַרֶב זצ"ל מְדַלֵּק נֵר, וְאוֹמֵר לָהּ שֶׁמַּעֲכִשׁוּ יִתְחַלֵּל לְהִיּוֹת יוֹתֵר וְיוֹתֵר טוֹב לַיהוּדִים. וְהוֹסִיף שֶׁאִמּוֹ לֹא חִלְמָה עַל בַּעֲלָה לְמַעֲלָה מִשְׁנָה, וְחִלּוֹם זֶה הִיא סִפְרָה לְכָל הַמִּשְׁפָּחָה, וְאִמְרָה שֶׁהִיא הַרְגִּישָׁה שֶׁזֶּה חִלּוֹם אִמִּיתִי.

וְכָאֵן הַמְּקוֹם לְהִתְבּוֹנֵן בְּהִנְהָגַת הַקַּב"ה, שֶׁזִּיעָזַע אֶת אֲמוֹת הַסָּפִים בְּחוֹ"ל וּבְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, בְּמַעֲשִׂים שֶׁלֹּא שִׁמְעָנוּ מַעוֹלָם, רְצִיחוֹת נוֹרָאוֹת שֶׁבָּאוּ בְּתוֹךְ הַמַּחֲנֶה, שִׁדְּקָרוּ אֶת רַבָּם, וְדָקְרוּ יְלָד תִּשְׁב"ר שִׁיָּצָא מִבֵּית תַּלְמוּדוֹ. אֵין סֶפֶק שֶׁמַּעֲשִׂים אֵלוֹ בָּאוּ לְזַעֲזַע אֶת הַמַּחֲנֶה שֶׁל שׁוֹמְרֵי הַתּוֹרָה עַל כָּל פְּלָגֵיו, שֶׁהָאֵשׁ בּוֹעֶרֶת עַד לֵב הַשָּׁמַיִם, וְצָרִיךְ לְהִתְעוֹרֵר לַעֲשׂוֹת מַעֲשִׂים לְהַמְתִּיק אֶת הַגְּאֻלָּה שֶׁבִּפְתָּח, כִּי בְּיָדֵינוּ הַדְּבָר לְהַצִּיל אֶת כָּלָם. וְאִם לֹא נִתְעוֹרֵר מִיָּד, מִי יוֹדֵעַ מַה עוֹד מַחֲכָה לָנוּ. ה' יִרְחֵם וַיַּעֲרָה עֲלֵינוּ רוּחַ מִמְרוֹם לַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ.

וְהוֹסִיף הַרֶה"ג ר' י. ו. שְׁלִיט"א שֶׁזֶהוּ עֲנִין "בְּנִיעֲרֵינוּ וּבְזַקְנֵינוּ וַיֵּלֶךְ", מִכַּחַם שֶׁל תִּשְׁב"ר בְּנִיעֲרֵינוּ שֶׁסְּלוּקָם בְּלֹא חֲטָא מְכַפֵּר עַל הַדּוֹר, וּמִכַּחַם שֶׁל מִיתַת צַדִּיקִים וּבְזַקְנֵינוּ הַמְּכַפֵּרֶת כְּמוֹ פֶּרֶה אֲדָמָה, מַעֲבֵר לְטַעַם וְדַעַת כְּעֲנִין אֵי הַשְׁפִּיּוֹת שֶׁל הַרוֹצְחִים, וְהַשְׁקוּלָה כְּשֶׁרֶפֶת בֵּית אֱלֹקֵינוּ, וּמִמִּילָא פּוֹתַחַת פֶּתַח לְהוֹפְעַת הַבֵּית הַשְּׁלִישִׁי, כְּשֶׁם שֶׁבִּתְשָׁעָה בְּאֵב נוֹלַד מְשִׁיחַ. וְכֵן מוֹבָא בְּאֹר הַחַיִּים' (שמות כב, ה) "כִּי תִצָּא אֵשׁ וּמִצָּאָה קִצִּים", הֵם הַרְשָׁעִים שֶׁאֵינָם אֵלֹא קוֹצִים מְכַאֲיָבִים, וְהוֹדִיעַ הַכְּתוּב עוֹד, כִּי אַחֵר שְׁנָתָן רָשׁוֹת לֹאֵשׁ הַדִּינִים לְהַבְעִיר, לֹא לְקוֹצִים לְבָד הֵם מְבַעֲרִים, אֵלֹא "וְנֹאכַל גְּדִישׁ", כָּאֵן רָמַז אֶל תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבָּן,

מצינו במדרש (בתי מדרשות פרקי היכלות לט, א) **קודם שיבא משיח בן דוד ששמו מנחם בן עמיאל, יבא נחמיה בן חושאל איש לאפרים בן יוסף וכו', ויעלה מלך פרס וידקר את נחמיה בן חושאל, ויספדוהו כל ישראל בהספד גדול ובכי, והאותות האלה מגיעות בחדש אב וכו'.** ונבאר לקמן שפרס בגימטריא ארמילס שם הקלפה שגולחמת במשיח בן יוסף. וכן נחמיה בן חושאל בגימטריא רבי אלעזר. והוסיף הרה"ג ר' מתתיהו גלזרסון שליט"א שהמספר של נחמיה בן חושאל, או רבי אלעזר הוא 520 המרמז על שם הוי"ה במלוי ב"ן המסמל את ספירת המלכות.

וכן שמו של הדוקר נרמז בכתוב (זכריה יב, י) "ושפכתי על בית דויד ועל יושב ירושלם רוח חן ותחנונים והביטו אלי את אשר דקרו". וזה לשון המלבי"ם שם. "ושפכתי על בית דויד ועל יושב ירושלם רוח חן ותחנונים" שעל ידי כן יבקשו את ה' בתחנונים וישיגו חן וחנינה מאת ה', שעל ידי שיכראו שרוח אפם משיח ה' אשר אמרו בצלו נחיה נפל במלחמה יתעוררו בתשובה ובתפלה, "והביטו אלי את אשר דקרו", שיביטו ויעינו שמת בעון הדור, וכאלו הם דקרו אותו על ידי עונותיהם, ויביטו אל ה' לשוב אליו ולבקש עזרו מקדש באשר נפל צור מעוזם, "וספדו עליו כמספד על היחיד" תחלה יספדו עליו כמו שסופדים על הבן יחיד שמת ואין אחר תחתיו, וגם אחר כך פשיתגלה משיח בן דוד ימרוו עליו מספד

והוסיף הרה"ג ר' מנחם פרג' שליט"א שלפי הגר"א מחלקים את פסוקי הפרשה לימות השבוע, והרצח נעשה באור ליום ו' בחצות הלילה בפרשת מסעי, ואם נבדק בפרשת מסעי בפסוקים בין ששי לשביעי שהם הפסוקים שבנגד יום ו', יש כ"ו פסוקים, י"ג כנגד הלילה וי"ג כנגד היום, וכיון שהרצח נעשה בזמן חצות ואחר חצות, צריך לבדק מה כתוב בפסוק השביעי והשמיני, שהם כנגד חצות, ואחר חצות. ואלו דברי הפסוק: **"ואם בכלי ברזל הפהו וימת רצח הוא מות יומת הרצח"**. ואף על פי שיש כמה שיטות איך לחלק את פסוקי הפרשה, והיכן לעשות את ההפסקות של שני שלישי וכו', מששי ואילך הסדר שהזכרנו הוא לכל השיטות. וכן **"בכלי ברזל"** עם האותיות בגימטריא אלעזר. וכן **"רצח הוא מות יומת"**. בגימטריא בעיבור ארמילוס הרשע. וכן מובא מהגר"מ מורגנשטרן שליט"א שארמילוס בגימטריא אינטרנט עם האותיות והכולל שהן גם בגימטריא שז"ל שהם הקלפות שגולחמות בקדשת היסוד, ולכן הן גולחמות במשיח בן יוסף שהוא בחינת יסוד. וכן בכל לילה בחצות יש הארה של היסוד בסוד משיח בן יוסף, ובפרט בליל ו' שכל היום הוא בחינת יסוד. והוסיף הרה"ג ר' מסעוד אבוחצירא שליט"א שעבודת הצדיק הזה היתה כל ימיו בעניני שמירת העינים והיסוד בהתקדשות גדולה. והראו לי בגליון 'פנינים' שמביא צטוט מה'חקל יצחק' מספינקא הי"ד, **משיח בן יוסף יהיה הגואל הראשון, ויבא מקודם לתקן העינים.** ומקשר שם ענין זה לחדשי תמוז אב שהם בבחינת עינים פדוע. והוסיף הרה"ג ר' אהרן קלמן שליט"א שגוג נרמז בתבת גוגל.

מר. וכן מובא בספר 'פוקד עקרים' מר' צדוק מלובלין ומשיח בן יוסף נהרג ונאמר עליו "והביטו אשר דקרו" משמע פשיטה כאלו ישראל דקרוהו, והיינו דמצד עצמו ודאי היה משפטו שלא למות כלל וכו', על פן הכרח ליהרג לכפר על בגי ישראל. ונראה

להוסיף שמשמים סבבו את הדקירה מתוך המחנה, לרמז שבפנותינו נדקר הצדיק קודם זמנו, וישראל דקרוהו. והוסיף הרה"ג ר' יוסף שיינברגר שליט"א שאש"ר ר"ת שהוא ארמילוס רשע. והוסיף הרה"ג ר' י' ו' שליט"א ששמו נרמז בכתוב (תהילים פט, נב) "אשר חרפו עקבות משיחך".

ונביא ציטוטים בקצרה מגליון 'קול החצר' פרשת ואתחנן תשע"א של חסידי שומרי אמונים, מהדברים שנאמרו בניהום האבלים על ידי האדמו"ר משומרי אמונים שליט"א אצל משפחת אבוחצירא שליט"א. אדמו"ר משומרי אמונים שליט"א: רואים בחוש אפילו מי שיש לו רק קצת עיניים רואה שזה הזמן של ביאת המשיח, לא כמו שהיה כל הזמנים והקיצים, היום רואים הכל בחוש, ומה שכתוב בתורה ובנביאים ובכתובים, ובשאר ספרים זהו זה, רואים הכל היום בחוש הכל מה שקורה בעולם, אני רוצה להאריך כאן, אבל מי שרוצה לראות רואה שזהו זה.

רבי דוד אבוחצירא שליט"א: זה בעיתה?

אדמו"ר משומרי אמונים שליט"א: זה בעיתה, אבל אצל הקב"ה אנחנו בניו והקב"ה מתגאה בנו ולא רוצה להביא את משיח דוקא בעיתה בלי זכות עם ישראל, אז בשביל זה הבטיח שהגאולה יהיה בעיתה, ואז יוכל להקדים לעשות האחישה, להראות שהאחישה רק בזכות ישראל. היום שעוסקים בתורה ובחסדים שלא היה כמוהו, והבעלי תשובה שלא היה מעולם, אין בהיסטוריה מיום שיצאנו ממצרים דבר שעם ישראל מעצמם ישובו בתשובה, ומליונים מהם, לא שמענו דבר כזה. הרמב"ם כותב בהלכות תשובה כבר הבטיחה לנו תורה שסוף ישראל לשוב בתשובה ומיד נגאלין. הבעש"ט הקדוש זצ"ל אמר שלפני ביאת המשיח יבוא ברכה גדולה על עם ישראל וגם עניים יתחילו להתרגל לחיות כמו עשירים, ופתאום הס"מ יניח את הידיים על ההשפעות אחר שהתרגלו, ויהיה דחקות ואיש את רעהו חיים יבלעו מרוב הדחקות והחובות וכו', הרי רואים את זה בחוש עד היום היה הרחבה והיום הכל ירד וכבר הורגלו לשפע.

רבי דוד אבוחצירא שליט"א: חזק חזק וברוך. רואים בחוש! רואים בחוש! וחזק מזה ההתנהגות בעולם, ובעניין ארצות ערב, הם מוכנים כבר כולם ימח שמם לבלוע את עם ישראל ולחלק את ארץ ישראל, וכל היום וכל הלילה שבתם וקימתם אני מנגינתם, כל העולם מסוף העולם ועד סופו אפילו אמריקה כולם רצו

את זה והיו מוכנים לזה, והקב"ה בלבב אותם, רואים ממש דברים גלויים שלא הראו מעולם, כמו הניסים למשל כאן בדרום, זורקים טילים שכל אחד מהם יכול להרוס בנין של חמש קומות, ולא קרה שום דבר. אדמו"ר משומרי אמונים שליט"א: בשביל זה אנחנו צריכים לעורר כי לא שמענו ניסים כאלו מאז יצאנו ממצרים. כל הגלות היה רק שמדות וגזירות, אלפיים שנה לא ראו חסדים אולי לפעמים, והיום ברוך השם זה ארבעים שנה מאז מלחמת ששת הימים רואים ניסים גלויים.

רבי דוד אבוחצירא שליט"א: כבוד האדמו"ר אומר דברים העומדים ברומו של עולם, "עין לא ראתה אלוקים זולתיך", מה שהאדמו"ר אומר אומר דברים נפלאים, האדמו"ר משרידי דור דעה, האדמו"ר ממעתיקי השמועה, הדברים של האדמו"ר יש להם משמעות למעלה ולמטה. אדמו"ר משומרי אמונים שליט"א: [בענוותנות] גם ילדים קטנים יכולים לומר את זה, העיקר שהקב"ה יתגלה אלינו.

רבי דוד אבוחצירא שליט"א: יתגלה כבוד מלכותך עלינו מהרה, הגלה נא ופרוס חביבי עלי. אדמו"ר משומרי אמונים שליט"א: אנחנו פשוט לא רואים, הוא כבר גלוי עכשיו, אם מתבוננים מה שקורה בעולם, רואים שהוא גלוי. צריכים לחזק את עם ישראל להכניס אמונה ולהראות כי בעזרת השם אנחנו ממש רואים כבר את אורו של משיח, אני אומר, היום הוא לא עומד אחרי כותלינו הוא עומד כבר לפני כותלינו.

רבי דוד אבוחצירא שליט"א: כמו שהצמח צדק אומר חסר רק לצחצח את הכפתורים, נעליים יש, בגדים יש, רק לצחצח את הכפתורים.

אדמו"ר משומרי אמונים שליט"א: אם הצדיקים האלו היו בזמננו היו רוקדים כל היום. כתוב בספר חסידים שהקב"ה עושה עם בן אדם נס קטן ואם הוא נותן על זה שבח והודיה אז הוא עושה איתו נס יותר גדול, אז על זה הקב"ה מראה לנו את הניסים הגלויים כאן בארץ שאם נשבחו, בעזרת השם יבוא הנס הגדול שזה מלחמת גוג ומגוג. זה מאה אחוז שצריך להיות יום הנקמה לפני הגאולה, כתוב במדרש ששלמה המלך שאל את הקב"ה אימתי יהיה הגאולה, אז הקב"ה אמר לו "יום נקם בלבי ושנת גאולי באה", אז מוכח להיות הנקמה מקודם, ככתוב "ונקיתי דמם לא ניקיתי וה' שוכן בציון", הנקמה מוכח להיות.

רבי דוד אבוחצירא שליט"א: "ונקם ישיב לצריו וכיפר אדמתו עמו".

אדמו"ר משומרי אמונים שליט"א: אז שאל שלמה המלך מתי, אז הקב"ה אמר לו ליבא לפומא לא גליא, ואת זה עכשיו רואים, ובעזרת השם כשיהיה הנקמה הגדולה יום נקם בלבי אז עם ישראל יינצל, וזהו ההכנה הגדולה לכשיזרקו את האטום לא יזיק לאף אחד מעם ישראל, כתוב בספר אהבת יונתן על ההפטרות או

בפרשת עקב או בפרשת בלק וכלשונו: דידוע שעם ישראל יינצל ממלחמת גוג ומגוג בארץ ישראל הגם שיעברו עליהם הרבה צרות ועם כל זה לא יעזבו את ה' ואת ארץ הקודש, וזה יהיה תשובה, כי מקודם היה החטא שהלכו למצרים לעזרא ומזה נגרם הרבה חטאים, אז בזה יהיה תשובתם שלא יעזבו את ארץ ישראל, ככה הוא כותב. [ואלו דברי הספר אהבת יונתן בהפטרות בלק ידוע שהקב"ה יציל את ישראל ממלחמת גוג ומגוג, כאשר יעברו עליהם כמה וכמה צרות, ואפילו הכי לא יעזבו את ה' ואת נחלתם ארץ הקדושה תבנה ותכונן. וזהו יהיה עיקר תשובתם, כי התשובה צריך להיות באותו מקום ובאותו מעשה. ועיקר חטאם בזמן הבית המקדש, היה ירידתן למצרים כמו שכתוב "הוי היורדים למצרים לעזרה". ונשתרבב מזאת חטאים גדולים, ולכך תהיה תשובתם לעתיד שלא ינטשו את נחלתם. ואלו דבריו בהפטרות עקב לעתיד לבא כשיגיע עת דודים, יגזור מלכות גזרות על ישראל, ויתנדבו ליבם לילך ולדור בארץ ישראל, ובעת ההיא נהיתה עת צרה ליעקב, וישמע ה' צעקתם, וירחם עליהם, וישלח להם משיחו.]

רבי דוד אבוחצירא שליט"א: זה דברים גדולים, זה דברי נחמה הכי גדולים בעולם שיכולים להיות, זה דברי נחמה אמיתיים, זה הבטחה.

אדמו"ר משומרי אמונים שליט"א: האברבנאל כתב ד' ספרים על המלחמה הזאת בין הנוצרים למוסלמים.

ועוד מובא בגליון הנ"ל דברים שאמר האדמו"ר משומרי אמונים שליט"א במוצאי תשעה באב תשע"א:

בכל הדורות לא הצליחו להחיש את הקץ, כי הוא תלוי רק ביד קוב"ה אבל תנחומנו הוא שרואים שכבר נפתחו שערי שמים, ומי שאינו סומא ולבו אינו מטומטם ויש לו מח בקדקדו להתבונן שמשוהו מתרחש, ונפתח בשמים ענין של מדת הרחמים על כלל ישראל, ומתנוצצים סימנים לגאולה, שלא ראו כזאת במשך כל אלפיים שנות הגלות, האומות אינם שוקטים כל עוד ארץ ישראל שהיא לב העולם קיימת על המפה אלא מאי כעת רואים דבר שהאירו את עינינו בזה, כי עד היום היה תקופה של אלפיים שנה אשר גולה אחר גולה גלתה יהודה, והיה קצת מנוחה במדינה כזאת או אחרת, וגם אז היו עבדים משועבדים לאומות העולם, והם גזרו עלינו גזירות ועשו אתנו מה שלבם היה חפץ, ולא עשו בשום אומה ולשון מה שעשו עם בני ישראל, ובפרט בחורבן האחרון שהיה, שלא עשו זאת אפילו לחיות, שעל החיות הם מרחמים יותר, בתואנה של צער בעלי חיים. [אמר העורך: כאן המקום לציין את דבריו המבהילים של החפץ חיים (הובא בספר בית השואבה ובכ"מ) שמי שאינו מתבונן בתהליכי הגאולה הוא דומה לאדם שקיבל תורה מסיני ולא לומד בה. שאינו נחשב למקבל תורה, אותו דבר אותו אדם שלא מתבונן בתהליכי הגאולה, הוא לא נגאל. ונביא את דבריו: כל ענין רוחני לא יהיה ניכר ערכו ולא יהיה מורגש טעמו רק למתבונן בו,

ולמשל ידיעת התורה ללומדים ולמתעסקים בה. וממש כזה תהיה ביאת המשיח שהיא התגלות השכינה בכל העולם, ומי שאינו מתבונן בביאת המשיח לא ירגיש בה מאומה].

ונמשיך את דברי האדמו"ר שליט"א:

ואילו כעת הגיע זמן של רחמנות, שנפתחה מדת הרחמים, רואים בימינו נעמד רשע ומכריז בריש גלי שהוא עושה אטום ומבקש למחוק מדינה שלימה, וכולם שותקים, ואילו היו מדבר זאת על אומה אחרת לא היו שותקים, אבל עיקר כוונת האומות העולם היא הנקודה הזאת של בני ישראל, וכוונתם היא כנגד הנקודה הזאת של ארץ ישראל, ועל כך אין להם מנוחה יומם ולילה, והם מתאספים יחד, וכעת כבר היה מדובר בין כל האומות ישמעאל ואדום לעשות שלום ושלווה ביניהם, וכו', ואותו [אובמה] העמידו להיות נשיא, מחמת ידיעתם שהוא ערבי והוא יגמור את מחשבתם, והוא גילה זאת בפירוש.

לכו חזו מפעלות ה' שבלבל את כל האומות שעמדו מוכנים כנגד ישראל ונלחמים איש באחיו וכבר שאלתי אנשים מבחוץ מביני דבר, תסבירו לי מה קרה שם, [במצרים] ואיזה חסרון היה בתוניהם, שהוא מקום של מסחר ושלווה, ופתאום השתגע אחד ושרף עצמו וכו'.

ונדלקו כל המדינות הערביות וזה ממשיך לבעור ואי אפשר להשקיט זאת, והרי הם ישבו בשלום ושלווה וכבר עשו יד אחת עם האירופאים ואמריקה ללחוץ על בני ישראל, שלא יהא להם ברירה ויצמצמו אותם למקום קטן אחד, בכדי שיוכלו חס ושלום במחי יד למוחקם, שזהו כל כוונתם, ואין צריך להיות חכם בשביל להבין זאת, וכל ילד יכול להבין זאת.

בבעל הטורים כתב וזוהי תקוותנו, שכל זמן שאויביה יושבים בשלוה, לא ראו מדת הרחמים, וזה היה במשך כל אלפיים שנות הגלות, מלבד כמה שנים של מנוחה, אבל עתה בהיות שאין אויביה יושבים בשלוה, והם הורגים אחד את השני, לכן זוהי תקוותנו כי בעזהשי"ת יתקיימו דברי הבעל הטורים שכתב בסוף פרשת חיי שרה על פסוק "על פני כל אחיו נפל", כשיפול ישמעאל באחרית הימים יצמח משיח בן דוד שהוא מזרע יצחק.

תחילת מפלת האומות היה בבבל והוא ממשיך בכל העולם ולכן רואים כי תחילת נפילתם של ישמעאל היתה בבבל שהיא עירק שבימינו, ומאיזה טעם התחיל שם. אלא מובא בתנא דבי אליהו רבה רמז רמזתי לעולם שאני יורד תחלה לבבל ואחר כך יבא בן דוד. ועל זה אנו אומרים במשך אלפיים שנה בקאפיטל של "על נהרות בבל, בת בבל השדודה אשרי שישלם לך את גמולך שגמלת לנו אשרי שיאחז וניפץ את עולליך אל הסלע". וברוך השם עתה זוכים לראות זאת, האם הוא דבר של מה בכך? האם העיניים סומאות? אלא האדם אומר לנפשו הרי באם המשיח יגיע לא אוכל להתעסק בתאוותי, לכן שיגיע מאוחר

יותר ולא עתה, ורק כשאהיה יהודי זקן ולא אוכל ללכת, אז יגיע המשיח, אבל כשמתבוננים רואים שהתחיל להתנוצץ אורו, וכנראה שהוא רוכב על החמור והוא מתנהל לאטו, ומשם עבר לסוריה, וכן לשאר המדינות והוא שליחו של הקב"ה ועושה שם חורבנות אשר לא יאומן כי יסופר, וכשהאדם יתבונן מה מתרחש כאן לא יוכל להבין זאת, וכולם הכנות.

בעוד תקופה קצרה יתחילו מרידות גם במדינות אירופה והאם אתם מדמים שבזה נשלם הכל? לא נביא אנכי ולא בן נביא אנכי, אבל לא יעבור תקופה ארוכה עד שאותם המרידות יתחילו גם באירופה, והשי"ת יעזור שאחינו בני ישראל ינצלו, ומי שיש לו שכל הנני אומר כבר שנים, שיארוז את חפציו, ולכל הפחות יכין לעצמו מקום בארץ ישראל, כדי שיהא לו לאן לברוח. כמו שכתב הרה"ק ר' יונתן אייבשיץ זיע"א בספר אהבת יונתן פרשת עקב, בזה"ל: דלעתיד כשיגיע עת דודים, יגזור מלכות הרשעה גזירות על ישראל, ויתנדבו לבם לילך ולדור בארץ ישראל, ובעת ההוא נהייתה עת צרה ליעקב [גם בארץ ישראל שיתאספו מסביבה כל האומות], וישמע ה' את צעקתם וירחם עליהם, וישלח לפניהם משיחו הולך תמים, וישיב את שבות ציון כבתחילה, עכ"ל. ועוד כתב בזה"ל: דידוע שהקב"ה יציל את ישראל ממלחמת גוג ומגוג כאשר יעברו עליהם כמה וכמה צרות ואפילו הכי לא יעזבו את ה' ואת נחלתם ארץ הקדושה וכו' עכ"ל.

[אמר העורך: כאן המקום לציין את דבריו המבהילים של הגאון ר' יהונתן אייבשיץ זצ"ל בספרו תפארת יהונתן (פרשת נצבים) שבעקבתא דמשיחא השכינה תשוב לארץ ישראל לפני עם ישראל, ומדייק את זה מהפסוק "ושב וקבצך" שקודם ה' ישוב, ואחר כך יקבץ, ובגלל זה לא יהיה מי שיגן על היהודים בחוץ לארץ, ויבואו עליהם ה' ירחם צרות, שבגלל זה אמרו חז"ל ייתי ולא אחמיניה. ונביא את דבריו: "ושב וקבצך מכל העמים", זהו הענין חבלו של משיח, שיהיה סמוך לגאולה, עד שרבים מחכמי ישראל אמרו ייתי ולא אחמיניה, והטעם כי השכינה עמנו בגלות אם על הבנים לשמרנו, ולעת הגאולה לא ישוב השכינה אתנו בפעם אחת, רק השכינה ישוב מקודם לארץ ישראל, ואחר כך נשוב אנחנו לשם, ואם כן כשאנו בגולה וה' אין בקרבנו יהיה עלינו צרות מצוקות כי אין כאן מגין. וזהו מאמר הקרא "ושב" כי מתחילה ישוב ה' לארץ ישראל, ואחר כך "וקבצך", ולא יהיה בפעם אחת. וכן מובא ב'העמק דבר' מהנצי"ב (דברים ל ג) שיהיה פעמיים קיבוץ גליות, והפסוק "ושב וקבצך", מרמז על הפעם השנייה. ונביא את דבריו: שמתחילה יהיה קצת קבוץ גליות, על ידי רשיון המלכויות, ואחרי כן יוסיף ה' ידו שנית, כדכתיב "ושב וקבצך". ויוצא מדבריו שהשכינה תשוב לפני הקבוץ גליות השני. וכן מובא מהגר"י לוינשטיין זצ"ל שאמר בשם החפץ

חיים, שבביאת המשיח אלו שבחו"ל יהיה להם יותר קשה להגאל, ויצטרכו יותר זכויות. וכן הוסיף הרה"ג ר' אליהו בוחבוט שליט"א שהבחינה הזאת של עזיבת השכינה ל"ע היתה גם לפני קיבוץ הגלויות הראשון שהיה על ידי הקליפות. כיון שמיד לפני הקיבוץ הראשון היתה השואה, והיו צרות במדינות ערב שגרמו ליהודים לעלות לארץ. ואולי זה גם מסביר מדוע התעוררו הכופרים להטיל דברים כלפי מעלה ח"ו דוקא בנוסח "היכן היה אלוקים בשואה?" כי באמת מזלם ראה שחלק מסיבת השואה היתה על אשר אין אלוקים בקרבם כימי קדם. וכמובן שעיקר הסיבה היא על ההתבוללות ושאר הסיבות שכתבו גדולי ישראל שחיו בזמן ההוא. אבל נוסח השאלה נובע מהסיבה הנ"ל.

וכן ראינו שנלקחו מאיתנו באופן פתאומי בתוך פחות משבוע שלשה מגדולי ישראל המובהקים, ראשי הישיבות של מיר, בית התלמוד, ובית מדרש עליון, והמכנה המשותף של שלשתם שהם גדולים ליטאים אמריקאים במקורם, שיש להם ישיבות גדולות בארץ ישראל, ומבחינה רוחנית יש כאן רמז ברור מלמעלה שהחיבור הרוחני של אמריקה וארץ ישראל קיבל מכה קשה מאד, וחלק מהצדיקים שהיו מעבירים את השפע אינם. וכפי שפצינו בזהר (במדבר קיט): שצד הקדשה הוא בבחינת הראש של הנחש, והקלפה היא בבחינת הזנב של הנחש. ואף על פי שבזמן הגלות צד הקדשה היינו הראש כופף את ראשו לעפר וממילא הזנב מגביה את עצמו ונראה כשולט, אין זאת האמת. דגם בזמן הגלות, הקדשה היא השולטת, והיא מוליכה את הזנב, וזה רק נראה שהזנב שולט. וכן פצינו בזהר (הקדמה ב:) שהקב"ה צוה למנות את ישראל בכל פעם לאחר שמתו ונענשו בחטאיהם, כדי להוכיח שעדיין יש ששים רבוא ישראל למטה, כמו שהם למעלה ששים רבוא שרשי נשמות ישראל. דכל שרש יש לו את הקלפה שיונקת ממנו ואת העננים שרק הוא יכול להשפיע לעולם, לכן חבים לשאר תמיד בצד הקדשה ששים רבוא שרשים. וכן רואים בימינו שצד הקדשה בעולם הוא יחסית מועט מאד. בכל זאת יש בו הרבה גוונים וסוגים, לרמז שבצד הקדשה חייב להיות סמל של כל שרש ושרש שהוא נצרך לעולם. וכמו שבקלפה יש לכל אמה ואמה את המנהגים שלה וכו', כך להבדיל, בקדשה יש לכל שרש את המנהגים והדרכים שלו בעבודת ה'. וכן מובא במאמר מהרה"ג ר' יצחק הוטנר זצ"ל (הובא בספר זכרון "יהודה לקדשו"), שבשביל לעבור את הגלות בין האמות בשלום, צריכים את הכח של שבעים נפש, כיון שיש את כל השרשים שמהם הקלפות יונקים, אין הם מפריעים.

ונמשיך את דברי האדמו"ר שליט"א: והשי"ת יעזור שבני ישראל ינצלו בכל המקומות שהרי עתידה ארץ ישראל שתתפשט על כל הארצות, אבל צריכים רחמים מרובים, אבל תקוותנו היא כדברי הבעל הטורים שכל זמן שאויביה שלו אזי היו צריה לראש, ואז היה הכל סגור בעבורנו, ומובא בזה"ק שאין מפילים

את האומה בטרם שמפילים את שרו מלמעלה, ורואים שלקחו את אותו אחד שהיה שולט על כל המדינות הערביות והוא נשיא מצרים, והכניסו אותו לכלוב כמו כלב, ועוד מבקשים לדונו למיתה, והכל היו סוגדים לו, ואפילו השקצים שלנו, ואיזה הסבר יש בזה, אלא הפילו את שרו של מצרים, ובעקבותיו נפלו כל השרים של כל המדינות הערביות, ונתקיימו דברי הבעל הטורים כשיפול ישמעאל באחרית הימים, וכמו שכתב וכשל עוזר ונפל עזור, שהרי בני עשו היה עוזרים תמיד לישמעאל במחשבה שמא יוכלו להתגבר על ישראל, וכעת מתקיים כשל עוזר ונפל עזור, שכולם כושלים ונופלים, ואמריקה שהיתה עבודה זרה של הזהב, וכולם אמרו עליה שהיא הארץ המובטחת, והיא תרד מטה מטה, כי לפני עשר שנים שקיבלו את המכה שלהם, ואז ראו שכבר הפילו את השר שלהם, ומאז הם נופלים. ואם מתחיל דבר זה צריך רחמים מרובים, וצריך להתנהג בשכל כדי שיוכלו להנצל מבעוד מועד, כי ברגע שיתחיל הזמן של הנקמה שיתקיים "יום נקם בלבי", וכפי הנראה זהו זה, אלא עתה הוא עת רצון שנפתחו שערי שמים, וצריך לבקש מהשי"ת שלא יגרמו העוונות שיסגר שוב, אבל באם הכל ילך לפי הדרך והעצה הזאת, אנו מקווים בעזרה שיש"ת שכבר קרבה ישועתנו לבוא בקרוב במהרה, אמן. מאתנו דורשים הכנה וטהרה לעשות הכנה לגאולה כמו שאמר יעקב לבניו כשביקש לגלות את הקץ, האספו ודרשו במדרש הטהרו הזמינו עצמכם לגאולה, ולגאולה צריך הכנה גדולה, והכנה רבה בכדי שנזכה לעברו בשלום, והשי"ת יעזור שיתקיים ותשוב לירושלים ברחמים רבים. כמו שאמרו היום בתפילה "כי אתה ה' באש הצתה ובאש אתה עתיד לבנותה", וכן כתיב בתהילים "אש לפניו תלך ותלהט סביב צריו", פי' לפני ביאת המשיח תלך אש והשי"ת ילהט וישרוף את כל צריו העומדים מסביב לארץ ישראל. והשי"ת יעזור שכדרך שאנו זוכים לראות במפלתם של הישמעאלים והערביים, כן נראה במפלתם של הפלסטינים, שיהא חרב איש ברעהו, וישכחו ותפול עליהם אימתה ופחד וכולם יברחו מארץ ישראל, אמן.

"שמעה ותשמח ציון ותגלנה בנות יהודה וגו'". בהיות שהתחיל הקב"ה אתנו הנהגה אחרת, הנהגת הרחמים וניסים ורחמנות, לכן מבקשים אנו כדרך שהתעורר מדת הרחמים על הכלל, יתעורר גם מדת הרחמים על הפרט. והשי"ת יעזור שנזכה צו א גוט גבענטשט לעכטיג יאר, ולשנת גאולה וישועה. בכלל שנת תשע"ב הוא שנת גאולה עצום מאד, וצריך גם ישועה בזה השנה, והא תלוי בהא, ולכן צריך להכין עצמנו, וכאשר נכין עצמנו יעזור השי"ת שיעבור הכל בחסד וברחמים עלינו ועל כל ישראל, אמן. (עד כאן

חלק מהדברים בקיצור נמרץ מתוך גליון קול החצר פרשת ואתחנן תשע"א. ניתן לקבל את הגליון המלא בבקשה לכתובת המייל

שמופיע לקמן.)

ועוד מובא שם בגליון פרשת האזינו תשע"ב דברים שאמר האדמו"ר משומרי אמונים שליט"א: רואים שנטלו את הדעת מאתנו, הרי הכל מתנענע, כמו שכתוב "נוע תנוע ארץ כשכור והתנודדה כמלונה וכבד עליה פשעה ביום ההוא יפקוד ה' על צבא המרום במרום ועל מלכי האדמה על האדמה", ורואים שכל העולם רותח למעלה מדרך הטבע, וכל ההנהגה למעלה מדרך הטבע, ואמרתי כי מי שהוא בר דעת רואה שמתקיים "משגיא לגויים ויאבדם", שהקב"ה שיגע את שני בעלי היכולת בכלכלה שהם אמריקה ואירופה, והעבירו שמונים וחמש אחוז ממפעליהם לסין, וכיום הם צריכים ללוות מהם כסף, וכך הוא כובש את אירופה, ודבר זה מוזכר בזוה"ק: בההוא זמנא יתער עמא חד מסייפי עלמא על רומי חייבא, ויגח בה קרבא תלת ירחין, ויתכנשון תמן עממיא ויפלון בידיהו, ואין להם שום זכות שבעולם שישאר מהם שריד ופליט, כי אירופה ספוגה בדם בני ישראל שנשפך בה באלפיים השנים האחרונות, ובפרט באלף שנים האחרונות.

אדמו"ר מבוהוש: כל המדינות שם.

אדמו"ר שליט"א: כולם, ואין אחד מהם נקי, ומשיח אינו יכול לבוא בטרם שתהיה יום הנקמה, כמו שכתוב "כי יום נקם בלבי ושנת גאולי באה".

ונביא עוד ציטוטים בקצרה מהאדמו"ר משומרי אמונים שליט"א (הובא במוסף של עיתון בקהילה לחג הסוכות תשע"ב). בכ"ו באייר שנת תש"ה כשבשרנו לאבי [האדמו"ר הקודם משומרי אמונים, רבי אהרן ראטה זצ"ל] על כניעת הרשע ימח שמו, [כניעת גרמניה], חשב אבא זצ"ל קמעא, ואמר המלחמה הזאת היתה משחק ילדים לעומת המלחמה שתבוא. מאד התפללנו למשמע דבריו שהרי כבר שמענו וידענו אודות גודל החורבן, וראינו שאכן ידע בדיוק מה שקרה באירופה, מצד שני כיצד אפשר לומר שהוא היה משחק ילדים. אלא שהמלחמה הבאה תהיה מלחמה גרעינית ולכן היא תגמד ותקטין את כל המלחמות הנוראות שהיו לפניו, כבר לא צריך דמיון מפותח כדי להאמין שמאות מליונים עלולים למות בתוך מספר שעות ה' ירחם. רואים שהקב"ה הוציא את העולם מדרך הטבע, וגם מה שמתרחש במדינות הערביות הרי רואים פלאות. והפלא הגדול ביותר שהצבור שלנו ישן ונרדם ואינו מתבונן, וזה כמו שהיה קודם המלחמה באירופה שאבא זצ"ל זעק שהולך להיות חורבן, אבל האנשים לא רצו להתבונן. איני ממחשבי קיצים, אבל אמרתי גימטריא על הפסוק "והיה לעת ערב יהיה אור", כי "לעת ערב" בגימטריא תשע"ב. שבשנה זו כבר נראה את האור, אבל צריך לעזור את הצבור שלא יישנו וירדמו.

ונביא עוד ציטוטים בקצרה מהאדמו"ר מקלויזנבורג שליט"א והאדמו"ר מהרי"ד מלעלוב שליט"א (הובא בגליון

'בצילא דמהמנותא' צאנו פרשת ראה תשע"א).

קץ הגאולה האחרון [בעתה] שנת תשע"ב / האדמו"ר רבי אלעזר אבוחצירא זצ"ל.

האדמו"ר מלעלוב שליט"א: אחישנה כבר עבר, עכשיו הזמן של בעיתה.

האדמו"ר מקלויזנבורג שליט"א: ב'אמרי נועם' ריש פרשת ואתחנן כתב בשם האריז"ל דמה דאיתא בחז"ל שקודם ביאת המשיח יעברו על ישראל צרות ויסורין, היינו דוקא אם יהיה הגאולה קודם הזמן, בבחינת זכו אחישנה, כדי שקושי השעבוד ישלים הגלות. אבל אם יהיה הגאולה בעיתה אז לא יהיה על ידי יסורים כלל, אלא "ברחמים גדולים אקבצך", והדברים היו לי לחיזוק גדול.

[וכן הכתוב המרמז על צרות גדולות (ירמי' ד לא) "קול כחולה שמעתי צרה כמבכיה קול בת ציון תתייפח תפרש כפיה אוי נא לי כי עיפה נפשי להרגים". ס"ת אחישנה. ומאידך הכתוב (ישעי' נב א) "עורי עורי לבשי עזר ציון לבשי בגדי תפארתך ירושלם עיר הקדש כי לא יוסיף יבא בך עוד ערל וטמא". ר"ת בעית"ה. וכן גאולת בעית"ה מרומזת בכתוב (תהלים כ ו) "ימלא הוי"ה כל משאלותיך: עתה ידעתי כי הושיע הוי"ה משיחו יצגהו משמי קדשו בגבורות ישע מינו" בדילוג הפוך של י"ב אותיות].

וכן מובא שם מהאדמו"ר מלעלוב שליט"א. שספר על סבו האדמו"ר ר' משה מלעלוב זצ"ל שעלה לארץ ישראל בשנת תר"א, ואמר שאם יזכה לבא לפתל המערבי ולצעק שם צעקה אחת, תהיה אתחלתא דגאולה, ולקחו אותו על כסא והישמעאלים זרקו אבנים, ולבסוף לא זכה להגיע. וזמן שהותו בארץ ישראל עד שנפטר היה ע"ב ימים. והוסיף הרה"ג ר' אליעזר שלמה זוננשיין שליט"א שפתל המערבי בגימטריא התשע"ב.

ונביא עוד ציטוטים משיחת האדמו"ר מקלויזנבורג שליט"א והאדמו"ר מגור שליט"א (גליון 'בצילא דמהמנותא' צאנז פרשת שופטים תשע"א).

האדמו"ר מקלויזנבורג שליט"א: בתקופה זו רואים הרבה מהפיכות בכל העולם, פור התפוררה הארץ, דער וועלט שאקלט זיך. [העולם מתנענע]. כ"ק מרן אדמו"ר זי"ע אמר בשם אביו הרה"ק מרודניק זי"ע שאמר כבר לפני כמאה שנה, בתקופת מלחמת העולם הראשונה, דכמו כל אדם ככל שמזקין הוא כבר אינו הולך כל כך ביציבות, כן העולם הוא כבר זקן מאד ולכן אינו יציב. והיום רואים זאת ביותר, בכל העינים, מבהיל על הרעיון.

האדמו"ר מגור שליט"א: הקב"ה מנהיג את העולם.

האדמו"ר מקלויזנבורג שליט"א: רואים היום דברים שלא ראו מעולם. הרבה מאורעות שפעם נמשכו עשרות שנים, קורים כיום בזמן קצר ביותר, וזה בכל העינים. פלא והפלא.

האדמו"ר מגור: "לא בחיל ולא בכח כי אם ברוחי אמר ה' צבקות".

האדמו"ר מקלויזנבורג שליט"א: אני ה' בעתה אחישנה", כשיגיע הזמן של בעתה, יסבב השי"ת שיהא אחישנה, שהמאורעות יקרו במהירות. יש לנו לקוות שכבר מתקרבים לגאולה השלימה.

ונביא עוד ציטוטים בקצרה מהאדמו"ר מקלויזנבורג שליט"א (גליון קהילות של המבשר ז' אלול תשע"א) כל האדם אשר אינו סומא וחרש רואה גלויות לעת עתה שהתפוררה הארץ, ועינינו תחזינה שתהליך כלשהו מתרחש על פני העולם, ונוכחנו לראות שגם מדינת אמריקה רועדת, ואף שהיא כבר מטה ליפול זה עידן ועידנים, מכל מקום לעת עתה היא רועדת בפועל ממש, וכל אחד יכול לראות בעיניו שהיא זעה ורועדת. טעם הדבר כי הקב"ה משקיף למטה ורוצה שכבר יהא תיקון עולם. שסימן זה מסור בדינו שכאשר אנו רואים שהארץ מתחילה לרעוד אז נדע כי הנה זה בא, כי בכך השי"ת מתחיל ופותח את גאולתינו, והישועה כבר עומדת בפתח, ואנו אוחזים כבר ב'הנה זה עומד אחר כותלנו'. וכדאיתא בספר דניאל שקודם עת הגאולה יפילו את כל השרים ויבואו חדשים תחתיהם, כך תתחיל הישועה בדרך הטבע, והכל יהא מוכבא.

ונביא ציטוט מהאדמו"ר מקלויזנבורג זצ"ל, בדברים שאמר בשנת תשל"ו שהיתה שנת קץ על פי האריז"ל כדלקמן. (פרשת נח תשל"ו). בכל הזמנים היתה ישועתן של ישראל ברגע האחרון. כאשר היה גם בדרת בני ישראל לים סוף, אף שהשי"ת היה יכול להמית את מצרים ביבשה בכל זאת לא הושיע השי"ת את בני ישראל עד שכבר השליכו את עצמם לתוך הים, ונחשון בן עמינדב כבר נשקע עד צואריו במים. רק אז בקע השי"ת את ים סוף. וכמאמר הכתוב "אני ה' בעיתה אחישנה", הכוונה כאשר השי"ת רואה שעכשיו הוא בעתה, שעכשיו הוא הרגע האחרון שאי אפשר להמתין יותר אזי אחישנה. וכל עוד שלא הגיע זמן בעיתה אין השי"ת ממהר, וכל עוד שעדיין יתכן לבני ישראל להחזיק מעמד בדרך הטבע עוד רגע אחד, השי"ת עדין ממתין, ורק באותו רגע אשר כבר יכלו כל הקיצין יתקע בשופר גדול וישתנה כל מצב העולם.

גאולת בעתה בסוד תפלת מנחה.

מובא בכתבי הרה"ג ר' יעקב אבוחצירא זצ"ל "לעת ערב לעת צאת השאבות" שהוא זמן תפלת מנחה של ערב שבת. וכן מצינו בזהר (וישב קפב) "לעת ערב, זה ערב שבת שהוא הזמן של האלף הששי. "לעת ערב", כמו שנאמר "ולעבודתו עדי ערב".

מובא בכתבי הרה"ג ר' יעקב אבוחצירא זצ"ל "לעת ערב לעת צאת השאבות" שהיא אותיות ה"א שבת, והפונה לעת צאת שבת, דהיינו תחילת ביאתו שהוא זמן תפלת מנחה של ערב שבת. וגם כאן מרמז

תפלת שחרית, אז ויאמר חרבונא כו', ויוציא כאור צדקנו הוא סוף חצות היום, ואחר כך אחר חצות משפטנו כצהרים, "ותוסף ותפל לפני רגליו ותבך", והוא סוד תפלת המנחה להעביר רעת כו', ואז לעת ערב, יום אשר שברו אויבי היהודים, נהפך, ולעת ערב יהיה אור.

וכן מצינו בזהר (נשא קכט.) וכשנתגלה הרצון מתקבלות תפלות ישנאל, אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בנו מתי מתגלה, אמר לו, בשעת תפלת מנחה של שבת, אמר לו ר' שמעון מהו הטעם במנחת שבת, אמר לו משום שבשעה הזאת בימות החל תלוי דין למטה, ובשבת מתגלה המצח שנקרא רצון, בשעה ההיא נשקט הרגז ונמצא רצון, והתפלה מתקבלת. נראה לבאר דבאמת זמן מנחה הוא תמיד עת רצון גם בחל וגם בשבת, וכמובא בגמרא (ברכות ו:) לעולם יהא אדם זהיר בתפלת המנחה שהרי אליהו לא נענה אלא בתפלת המנחה. והטעם לזה כיון שזמן תפלת מנחה הוא זמן שליטת הגבורות, שהן למעלה מן החסדים. כדבארנו במאמרי 'מעלת הגבורות'. ובזמן שליטת הגבורות יש הארת רצון ממקום גבה יותר, ואפשר לפעל בתפלה יותר, אלא שבימות החל הגבורות מתלבשות בדין של הקלפות, ונהיה זמן דין, מה שאין כן בשבת או בזמן הגאולה שמתנוצצת הארת שבת, אין שליטה לסטרא אחרא. לכן כשירדדת הארת הרצון של הגבורות זה גם בגלוי. וכן יוסף משה

[שאז תגמר עבודת הגלות] וכתוב "כי ינטו צללי ערב". "לעת צאת השאבת שבאותו זמן עתידים לקום ולהחיות מכל שאר בני העולם אותם ששואבים מימי התורה. וכן מובא ב'רוקח' שיש שבע פעמים לשון שאיבה בפרשת אליעזר ורבקה חוץ מהכתוב "לעת צאת השאבת" שמרמז על השמיני. ונבאר לקמן שהגאולה באה מהשמיני.

ועוד נראה להוסיף שהגר"א שהבאנו על זמן מנחה גדולה, הוא לשיטתו שהיה מתפלל מנחה גדולה, וכידוע שיטת הגר"א שמנחה גדולה היא לכתחילה ולא רק בדיעבד, (עיין בביאור הגר"א על ש"ע א"ח רלג א). ובאמת נראה דלענין הגאולה העתידה זמן מנחה גדולה הוא לכתחילה לכל השיטות, דזמן הגאולה העתידה הוא בסוד ערב פסח [ערב הגאולה], שחל בערב שבת [באלף הששי], ומצינו במשנה (פסחים ה, א) חל ערב פסח להיות בערב שבת, נשחט בשש ומחצה. וכן בשנת תשע"ב ערב פסח יחול בערב שבת.

וכן מובא במהרש"א (ברכות ו: ד"ה שהרי) שאליהו הנביא נצח את נביאי הבעל וירדה לו אש מהשמים, מיד בתחלת זמן מנחה גדולה. וזה מרמז על הגאולה העתידה שתהיה על ידי אליהו, שהנצחון שלו יהיה בתחלת זמן מנחה גדולה. וכן מובא בשל"ה (פסחים ג) "וזאת תורת המנחה" גאולה דלעיתיד "לעת ערב יהיה אור", ואליהו הנביא יתגלה ונענה במנחה.

וכן מובא בכתבי הגרמ"מ משקלוב (ביאורי הזהר יא) עקר שכיכת חמת המלך אחר זמן כל

של העולם. [עין במאמר 'אות שבת' שיחוד איש ואשה הוא בנפש, ואכמ"ל]. וכן נראה שיש רמז בנסח ה'לכה דודי' מקדש מלך עיר מלוכה. קומי צאי מתוך ההפכה. רב לך שבת בעמק הבכא. שבית המקדש הוא בחינת שבת שבזמן הגלות נמצאת בעמק הבכא. וכן מצינו שהתורה כוללת את שני הענינים בכתוב (ויקרא יט, ל) **"את שבתתי תשמרו ומקדשי תיראו אני ה'".** ורבנו בחיי (ויקרא כו, ב) מפרש דבשני הענינים האלו יש בחינת זכור ושמור. וכן מובא בספר 'אדרת אליהו' ל'בן איש חי' (פ' ויקהל) **"שהשבת ר"ת הד' שמות שיש לבית המקדש ה' שדה בית תפלה.** וכן מובאות בספרי הגר"ש פינקוס זצ"ל כמה הקבלות שיש בין שבת לבית המקדש, כגון: מחילת עונות, בגדים מיוחדים, הטבת הנרות והדלקתן, רחיצה וטהרה, שלחן, מורא מקדש ומורא שבת, כמובא בירושלמי (דמאי טז:) **אימת שבת עליו והוא אומר אמת.** והוסיף הרה"ג ר' גרשון באס שליט"א שעקר החיוב לרחץ לשבת הוא ידיו ורגליו, ורחיצת הפנים היא רק ממדת חסידות, כמובא ב'שפת אמת' (שבת מט:), וזה דומה ממש לרחיצת ידים ורגלים בבית המקדש. וכן לבישת הד' בגדי לבן לפי האריז"ל, דומה לד' בגדי לבן שהיו בבית המקדש. וכן י"ב חלות שנוהגים לפי האריז"ל, דומות ללחם הפנים בבית המקדש. וכן צורת השלחן עם הד' רגלים. וכן מובא ב'פ' החיים' (רסב) בשם הזהר לסדר את שלחן השבת בצפון, ואת גרות השבת בדרום, כמו בבית המקדש, וכן בארנו ב'מאמרי חנכה' על הקשר בין

ודוד נסתלקו בזמן מנחת שבת. ולכן אומרים ג' פעמים צדקתך, במנחת שבת. וג' צדיקים אלו הם בסוד משיח. יוסף היה שרש משיח בן יוסף, ודוד היה שרש משיח בן דוד, ומשה הוא גואל ראשון, והוא גואל אחרון. לכן הם נסתלקו בזמן מנחה, להמתיק את דיני המלכות שהיא בסוד מנחה כדלקמן, ולהביא את הגאולה שבאה בזמן מנחה ברחמים. וכן מובא בספר 'תורת לוי יצחק' **שיוסף משה דוד בגימטריא ה' פעמים מנחה.** כי יש ה' סוגי מנחה. ואפשר להוסיף שזה גם הגימטריא של תפלה, כי זה הזמן להתפלל, וגם בגימטריא שירה, או חתן פלה, המרמזים על הגאולה.

וכן מובא ב'סדר היום' (שחרית של שבת) במנחה אתה אחד, על שבת העתיד להיות. וכן משמעות נסחת אתה אחד ושמך אחד, וכן הוא אומר אברהם יגל יצחק ירנן יעקב ובניו ינוחו בו, כלומר לעתיד. ונתקן במנחה שהוא לעת הערב, וכן אנו מקוים ומצפים "והיה לעת ערב יהיה אור".

וכן רואים בזמירות שבת שהארת שבת היא בבחינת מנחה. השומר שבת הבן עם הבת לאל ירצו כמנחה על מחבת: ומבאר לדברינו שבשבת מתנוצץ אור הגאולה שהוא בסוד מנחה. כמובא בספר 'בני יששכר' (שבתות ט, ב) שבית המקדש ושבת הם בחינת עולם ושנה, בית המקדש הוא מקום הקדשה בעולם, ושבת היא הזמן הקדוש בשנה. וכשאין בית המקדש מתגברת קדשת השבת, כיון שהשנה לוקחת גם את החלק

בהפתקא של 'מות', ויהיה צרוף 'מעות'. וזה, "להציל ממנות נפשם ולחיותם ברעב". ויהיה פרנסה גם כן. ורואים שה' נתן כח לצדיקים להשתמש באות ע"ן לישועה. ואם הצדיקים יוסיפו את האות ע"ן לאותיות שב"ת, נקבל תשע"ב, היינו ששנת תשע"ב תהיה כלה בבחינת שבת ונזכה לגאולה. וכן הכתוב (שמות טז, כט) "ראו כי ה' נתן לכם השבת", מרמז שה' נותן לעם ישראל את הכח להמשיך את קדשת השבת.

וכן מנחה מסמלת את מלכות בית דוד כמובא בזהר חדש (חוקת סב) שהמלכות נקראת בשם מנחה, היות שהיא מעלה מיין נוקבין שהם בבחינת מנחה. וכן קרבן עני בבית המקדש נקרא בשם מנחה, דקרבן עני מרמז על המלכות שהיא עניה ודלה. ולכן המנחה הייתה מצה, דמצות הן האכל של דוד המלך לחם עני, כמובא בזהר (ויצא קנז). וכן כתוב על קרבן מנחה (ויקרא ב, א) "ונפש כי תקריב קרבן מנחה". ונפש מסמלת את המלכות. וכן נראה דמצה היא מלשון מצוי דם הנפש המרמז על המלכות שהיא בסוד דם הנפש. וכן כתוב (ויקרא ב, טו) "ונתת עליה שמן ושמנת עליה לבנה מנחה הוא". ו"לבנה" מרמזת על הלבנה שמסמלת את המלכות. וכן מצינו בגמרא (מנחות קד:) שיש חמשה סוגי מנחה, ומרמזים על המלכות שהיא בסוד אות ה'. והוסיף הרה"ג ר' אליהו נחמני שליט"א שמנחה נעשית מסלת ושמן, וסולת בגימטריא מלכות, ושמן מרמז על שמן המשחה, שבו מושחין את המלכים. וכן הכתוב המדבר על הקרבת מנחה, (ויקרא ב, ב)

שבע גרות המקדש, לשבת שהיא היום השביעי, ולכן מדליקים את גרות המקדש והשבת בימיו, וביום, ובתוך הבית, ולא כמו גרות חנכה שמדליקים בשמאל ובלילה ובחוץ. וכן בשנת תשע"ב יום א' של פסח יחול בשבת. וכן תשע"ב מרמזת בכל מקום שכתוב "וביום השביעי שבת" בדלוג הפוך של שתי אותיות. וכן הכתוב (במדבר כח, ט) "וביום השבת" בגימטריא תשע"א ועם הכולל בגימטריא תשע"ב. וכן כתוב "יום הששי: ויכלו השמים" ו"הששי" מרמז על האלף הששי, והוא במספר קטן ה' וז' המרמז על מספר 5700, בתוך האלף הששי, ותבת "ויכלו" בגימטריא ע"ב לרמז את השנה המדיקת ה' אלפים תשע"ב. וכן "ויכלו השמים והארץ" עם המלים בגימטריא תשע"ב. והוסיף הרה"ג ר' מנחם זיסמן שליט"א שתשע"ב בגימטריא ליל שבת. שמשנה זו מתחילה הארת ליל שבת. והוסיף הרה"ג ר' אליעזר שלמה זוננשטיין שליט"א שהתשע"ב בגימטריא סוד השבת. כלשון הזהר רזא דשבת. וכן מצינו בזהר ששיבת היונה של נח המרמזת על הגאולה, מרמזת גם על האור של שבת. ונביא את דבריו: (תיקונים נד:) "ותבא אליו היונה לעת ערב" ודא ערבי שבתות וימין טבין, דשכינתא קא אתיא לשרוא עליהו.

מובא בספר 'קול מבשר' (ח"א תהילים) שמעתי, שפעם אחת אמר הרה"ק ר' שמחה בונים זצ"ל מפרשיסחא הנה כתיב "הנה עין ה' אל יראי", שיהיה להם כח ליתן את העין למי שיצאו. על כן, אני נותן את העין

וְכֵן מוֹבָא ב'לקוטי הלכות' (מנחה ג) אֵלֵינוּ
 לֹא נַעֲנֶה אֶלָּא בַּמִּנְחָה וְכוּ'. כִּי
 אֵלֵינוּ הִיא צְרִיךְ לְהַכְנִיעַ אֶז הַתְּגַבְרוּת
 הַסֵּטְרָא אַחֲרָא וְעוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה. וְעַל
 כֵּן הַתַּפִּלָּה מִנְחָה דִּיקָא, כִּי עֶקֶר
 אַחֲזִיזְתָּם מִשָּׁם וְכוּ', כִּי עַל יְדוֹ נִתְגַּלָּה
 בְּחִינַת מַלְכוּת הַמָּשִׁיחַ. וְעַל כֵּן אֵלֵינוּ
 מִמִּנְחָה לְבָשָׁר גְּאֻלָּה הַעֲתִידָה, לְגִלּוֹת
 מַלְכוּת מָשִׁיחַ. וְעַל כֵּן אֵלֵינוּ דִּיקָא
 נִזְהָר בַּתַּפִּלָּה הַמִּנְחָה וְנַעֲנֶה, כִּי מִנְחָה
 הִיא בְּחִינַת מוֹצֵיא מִכֶּחָ אֶל הַפֶּעַל.
 שֶׁהִם בְּחִינַת מָשִׁיחַ שְׂבִיבָא בְּמַהֲרָה
 בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

וְכֵן רואים בתפלת יום כפור קטן קשר בין
 מנחה לגאולה. ירושלים עירך בנה ועריה
 מקצה, אסורים רעוצים פתח ולחפשי
 הוצא, וערבה לה' מנחתם כימי עולם
 ותשוב ותרצה: עוד פנות אל המנחה:
 ונפוצות ישראל לקצץ ידך שנית תוסף,
 פרועה עדרו תרעם בנה טוב תאסף,
 וישב מצרף וטהר את בני ישראל בזהב
 וכפסף: והיו לה' מגישי מנחה: בית
 תפלתם מקום צקון לחשם, חשוב
 כבמקום אשר יבשלו שם הכהנים את
 החטאת ואת האשם. ואשר יאפו את
 המנחה. יצוה ה' חסדו קוממיות השיבני
 לנני, לפאר מקום מקדשי לחדש הדר זיוי,
 וישב מצרף וטהר את בני לוי. והיו לה'
 מגישי מנחה.

"וְקָמַץ מִשָּׁם מְלֹא קִמְצוֹ מִסְלֵתָהּ" בְּגִימָטְרִיא
 תשע"א. וְכֵן קמ"ץ ר"ת הַפְּסוּק שֶׁל גְּאֻלָּת
 מִצְרַיִם, (שְׁמוֹת יב, לא) "וַיִּקְרָא לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן לֵאמֹר
 וַיֹּאמֶר קוּמוּ צֵאוּ מִתּוֹךְ עַמִּי" וְכֵן מִרְמֵז בַּפְּסוּק שֶׁל
 לֵדֶת שְׂרָשׁ הַמַּלְכוּת (בְּרֵאשִׁית לח, כח) "וַיִּקְרָא שְׁמוֹ
 פֶּרֶץ". בְּדִלּוּג ד' אוֹתִיּוֹת.

מְצִינּוּ בְּגִמָּטְרִיא (מִנְחוֹת קו.) תָּנוּ רַבָּנָן פִּירְשְׁתִּי
 מִנְחָה וְקִבְעִיתִי בְּכָלִי אֶחָד שֶׁל עֲשָׂרוֹנִים וְאֵינִי
 יוֹדֵעַ מֵה פִּירְשְׁתִּי, רַבִּי אֹמֵר יְבִיא מִנְחוֹת שֶׁל
 עֲשָׂרוֹנִים מֵאֶחָד וְעַד שְׁשִׁים שָׁהֵן אֶלֶף
 וּשְׁמוֹנֶה מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים. רואים שֶׁהַמִּסְפָּר שֶׁל כָּל
 מִשְׁקָלִי הַמִּנְחוֹת שִׁיכּוּלִים לְהַבִּיא הוּא 1830. וְנִצְרָף
 לָזֶה אֶת תַּבַּת הַמִּנְחָה, יָחַד עִם הַ' סוּגִים שֶׁל
 הַמִּנְחוֹת. נִקְבַּל 1943 כַּמְנִיחַ הַשָּׁנִים מִחֲרַבֵּן הַבֵּית עַד
 שְׁנַת תשע"ב. דְּשָׁנָה זוֹ הִיא הַשְּׁלֵמַת הַמִּנְחָה
 כְּדִלְעִיל.

וְזֶה לְשׁוֹן הַשֵּׁל"ה (פסחים מצה עשירה ב' כה) יִצְחָק
 אַבִּינוּ שֶׁהוּא עֶצֶם הָעֲבוּדָה עוֹלָה לַה',
 תִּקּוֹן תַּפִּלַּת מִנְחָה בְּמָקוֹם מִנְחָה סֵלֶת, כִּי
 אָמַר אֵין עוֹלָה בְּלֹא מִנְחָה, וְזֶהוּ הַטַּעַם
 שֶׁזֹּאת הַתַּפִּלָּה נִקְרְאת מִנְחָה. וְעֵנִי מִקְרִיב
 מִנְחָה, וּבִבִּיאַת מָשִׁיחַ כְּתִיב "עֲנִי וְרוּכַב עַל
 הַחֲמוֹר". וְהִיא הִיטָה מִצָּה וְכוּ', יְבֵא אֵלֵינוּ
 שְׁנַעֲנֶה בַּתַּפִּלָּה הַמִּנְחָה שֶׁהִיא קֶרֶבֶן עֲנִי,
 וַיְבָשָׁר עַל מָשִׁיחַ צִדְקָנוּ "עֲנִי וְרוּכַב עַל
 הַחֲמוֹר", וַיִּקְרֵם הַפְּסוּק "כִּי אֶתָּה עִם עֲנִי
 תוֹשִׁיעַ", יְשׁוּעָה קְרוּבָה לְבֵא אָמֵן. וְכֵן מוֹבָא
 בַּסֵּפֶר 'תּוֹרַת לִוִּי יִצְחָק' שִׁיִּצְחָק רַבִּיקָה בְּגִימָטְרִיא
 ה' פְּעָמִים מִנְחָה.

החדש' ויִצְמִיחַ צֶמַח נְקוֹב שְׁבָעָה. וְאֵתוֹ יְהוֹ רוּעִים שְׁבָעָה. וַיְחַדְּשׁוּ לְאוֹם דְּבָרִים שְׁבָעָה. וַיִּתְפַּסֶּה מֵהֶם שְׁבָעִים שְׁבָעָה: וַיָּשׁוּב וַיִּגְלֶה לָעַם קְדוּשִׁים. אֲשֶׁר עָמּוֹ יְהוֹ מְקַדְּשִׁים. וְלֹא לַעֲדָרֵי צֶאֱן קְדָשִׁים. עַד קֵץ שְׁשֵׁה חֳדָשִׁים. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' מֹשֶׁה לְוִינְגֶר שליט"א שָׁכָאן מִשְׁמַע שְׁשֵׁה חֳדָשִׁים וְעוֹד שְׁבָעָה שְׁבוּעוֹת קוֹדֶם פְּרֻשֵׁת הַחֹדֶשׁ שְׁקוּרָאִים בְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ נִסָּן יִתְחַלל תְּהִלָּתוֹ הַגְּאֻלָּה, וְזֶה יוֹצֵא בְּתַשְׁעָה בָּאָב. וְהוֹסִיף הַרְה"ג רַבִּי אֱלִיעֶזֶר שְׁלֹמֶה זִוְנֶנְשֵׁיין שליט"א שֶׁא' נָסָן תִּשְׁעִ"ב בְּגִימְטְרִיא הַכְּתוּב "אֲנִי הוֹי"ה בְּעֵתָה אַחִישֻׁנָּה".

מְצִינּוּ בְּזֹהַר חֹדֶשׁ (כִּי תְּבוּא עג:) שְׁחֲכָמִים שְׁאֵלוּ אֶת רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי מְדוּעַ בְּתוֹכָהּ שֶׁל חֲמֵשׁ וַיִּקְרָא שֶׁהִיא כְּנֶגֶד גְּלוּת בֵּית רֵאשׁוֹן יֵשׁ אַחֲרֶיהָ נְחֻמוֹת "וְזִכְרֹתֵי אֶת בְּרִיתִי וְגו'", וְאֵלוּ בְּתוֹכָהּ שֶׁל חֲמֵשׁ דְּבָרִים שֶׁהִיא כְּנֶגֶד הַגְּלוּת הָאֲחֵרוֹנָה אֵין אַחֲרֶיהָ נְחֻמוֹת. וְרַבִּי שְׁמַעוֹן עֲנָה לָהֶם שֶׁקֵץ הַגְּאֻלָּה נִרְמָז בְּפִסּוּק הַקֶּשֶׁה בְּיוֹתֵר שְׁבַתְּתוֹכָהּ. (דְּבָרִים כח, סו) "וְהָיוּ חֲיִינְךָ תְּלָאִים לָךְ מִנְּגִיד וּפְחַדְתָּ לִלְלָה וְיוֹמָם וְלֹא תֵאֱמִין בְּחֲיִינְךָ: "בְּבִקֹּר תֵּאֱמַר מִי יִתֵּן עָרֶב". וּמִבְּאֹר לְדַבְּרִינוּ שֵׁשׁ כָּאֵן רִמְזוּ עַל הַ"לִּלְלָה וְיוֹמָם"; יוֹמָם, כְּנֶגֶד הָאֱלֹף הַחֲמִישִׁי וְלִלְלָה כְּנֶגֶד הֶ500 שָׁנִים בְּאֱלֹף הַשְּׁשִׁי, וְעֵדִין לֹא תִבָּא הַגְּאֻלָּה עַד הָעָרֶב, כִּפִּי שְׁמַמְשִׁיךְ הַכְּתוּב "בְּבִקֹּר תֵּאֱמַר מִי יִתֵּן עָרֶב". וְכֵן "מִנְּגִיד וּפְחַדְתָּ לִלְלָה וְיוֹמָם" בְּגִימְטְרִיא תִשְׁעִ"ב.

מְצִינּוּ בְּמִדְרָשׁ (יִלְקוּט זְכוּרִיָּה רִמְזוּ תִקְפָּה) "וְהָיָה לְעַת עָרֶב יְהִיָּה אֹר". א"ר אֶלְעָזָר אֵין מְשַׁלֵּן שֶׁל אַרְבַּע מַלְכוּתוֹת אֶלָּא יוֹם אֶחָד

מְצִינּוּ בְּמִדְרָשׁ (תְּדַבָּא"ר יח) פֶּעַם אֶחָת הָיוּ רְבוּתֵינוּ וְשָׂאֵר חֲכָמִים יוֹשְׁבֵין בְּבֵית הַמִּדְרָשׁ וְהָיוּ חוֹלְקִים זֶה עַם זֶה וְאָמְרוּ מֵהֵיכָן אֵלֵיהֶם בָּא, זֶה אֹמֵר מִזְרַעָה שֶׁל רַחֵל, וְזֶה אֹמֵר מִזְרַעָה שֶׁל לֵאָה, עַד שֶׁהֵן חוֹלְקִין זֶה עִם זֶה בְּאֵתֵי אֵלֵיהֶן וְעַמְדָתִי לִפְנֵיהֶן וְאִמְרָתִי לָהֶן, רְבוּתִי אֵין אֲנִי בָּא אֶלָּא מִזְרַעָה שֶׁל רַחֵל וְכו', וְאָמְרוּ לִי וְלֹא כֹהֵן אֶתָּה וְלֹא כֶּן אִמְרָתִי לֵאשָׁה הָאֵלֶמְנָה "אֲךָ עָשִׂי לִי מִשְׁם עֲגָה קִטְנָה" בְּרֵאשׁוֹנָה וְהוֹצֵאת לִי, [מִצּוֹת חֻלָּה], וְלֵךְ וּלְבַנֵּן תַּעֲשִׂי בְּאַחֲרוֹנָה, אִמְרָתִי לָהֶן אוֹתוֹ תִּינוּק מִשִּׁיחַ בֶּן יוֹסֵף הָיָה, וְרִמְזוּ רִמְזֵיהֶם לְעוֹלָם שְׁאֵנִי יוֹרֵד תַּחֲלָה לְבָבֵל וְאַח"כּ יֵבֵא בֶּן דָּוִד. וְגַם כָּאֵן יֵשׁ רִמְזוּ, כִּפִּי שְׁאֵמֵר אֵלֵיהֶם "רִמְזוּ רִמְזֵיהֶם". יוֹרֵד תַּחֲלָה לְבָבֵל וְאַח"כּ יֵבֵא בֶּן דָּוִד. בְּגִימְטְרִיא תִשְׁעִ"ב.

וְכֵן בְּתִשְׁעִ"ב אוֹתִיּוֹת בֵּת שְׁבַע, שְׁמִסְמֵלֶת אֶת מַלְכוּת בֵּית דָּוִד, כְּמוֹבָא בְּזֹהַר (וַיְחִי רַכֵּג:) אֵף עַל פִּי שֶׁהוּאֲרָה הַלְבָּנָה [מַלְכוּת דָּוִד] לֹא הוּאֲרָה בְּשִׁלְמוֹת עַד שְׁבָא שְׁלֹמֶה שֶׁהָיָה רֵאשִׁי כְּנֶגֶדָה, שֶׁהָיָה אִמּוֹ בֵּת שְׁבַע הָיְתָה. וְכֵן אִמֵּר הַפִּיט עַל הַגְּאֻלָּה הַעֲתִידָה נָא הֶקֶם מַלְכוּת דָּוִד וְשִׁלְמֶה. בְּעֶטְרָה שְׁעֶטְרָה לוֹ אִמּוֹ [בֵּת שְׁבַע]. וְכֵן הִבְאֵנוּ לְעִיל מֵהַרְה"ג ר' יַעֲקֹב אַבּוּחֲצִירָא זצ"ל שֶׁהַכְּתוּב (בְּרֵאשִׁית כח, י) "וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שְׁבַע וַיֵּלֶךְ חֲרָנָה" ר"ת מִשִּׁיחַ וְי' וּמִרְמָזוֹ עַל הַגְּאֻלָּה שֶׁתִּבָּא דֶּרֶךְ הַמִּשִּׁיחַ וְהָאוֹת וְי', וְתִבָּא דֶּרֶךְ הַמַּלְכוּת שֶׁנִּקְרָאת "בְּאֵר שְׁבַע". וְכֵן מוֹבָא בְּיוֹצֵר לְפָרֻשֵׁת

ולכן זמן הגלות הוא יום אחד פחות שתי ידות
שעה המגיע לשנת תשע"ב כדלעיל.

והוסיף הרה"ג ר' איתמר כהן שליט"א שכשם
שחרבן בית המקדש היה בשעת מנחה
גדולה, והגמרא בתענית (כט.) מזכירה על החרבן את
הפסוק **"אוי לנו כי פנה היום כי ינטו צללי
ערב"**. כך הגאולה היא באותו זמן, והזהר מזכיר על
הגאולה את אותו פסוק כדלעיל. ונראה להוסיף
שלא נולד המשיח בזמן הזה כדלקמן, לרמז שבזמן
הזה תתחיל גאולתו של ישראל. וזה לשון 'שער
הפנויות להאריז"ל' (דרוש תשעה באב) **ענין תשעה
באב מה שנהגו ביום תשעה באב במנחה
לומר פסוקים של נחמות, וגם לקום ולשבת
על הספסלים למעלה, ואדרבה נראה מן
התלמוד בבלי כי לעת ערב הציטו אש
בהיכל, ביום תשעה באב ונשרף בעת
המנחה, וכפי זה היה ראוי להחמיר במנחה
יותר מבשחר, וכו'.** כי אז במנחת תשעה
באב נולד המשיח הנקרא מנחם כנזכר
במדרש איכה רבתי. וכשם שהגלות בין בית
המקדש הראשון לשני היתה שבעים שנה, כך הגלות
בין בית המקדש השני לשלישי תהיה **שבעים שנה,**
בגימטריא ה'תשע"ב.

ועוד הוסיף הרה"ג ר' איתמר כהן שליט"א
שכשם שמצינו בגמרא (סנהדרין לח:) שבשעה
השביעית של היום הששי של בריאת העולם
נזדונו אדם וחוה. כך היחוד של הגאולה בסוד חבור
משיח בן יוסף ומשיח בן דוד יהיה בשעה שש וחצי
של האלף הששי, שהיא נקדת האמצע של השעה

מיומו של הקב"ה, מהיכן את למד דכתיב
**"וירד העיט על הפגרים וישב אתם אברם
ויהי השמש לבוא",** אמר ליה ר' אליעזר בן
ערך כדברך שנאמר **"נתנני שממה כל היום
דוה",** חוץ משתי ידות שעה, ושני שליש
שעה]. תדע לך שהוא בן בא וראה כשהחמה
נוטה לבא במערב שתי ידות שעה תש אורו
ואין נגה לו, בן עד שלא יבא הערב יצמח
אורן של ישראל שנאמר **"והיה לעת ערב
יהיה אור"**. וגם כאן רואים שהגאולה היא בסוד
הערב. וכתב לי הרב שורץ שליט"א מנתניה
שהאברבנאל ב'ישועות משיחו' מבאר יומו של
הקב"ה אלפים שנה, ולא אלף שנה כמו כל
המפרשים. וכן מובא ברש"י (תהילים צ ד). שיומו של
הקב"ה אלפים שנה, ולפי זה אם נחשב אלפים
שנה מחרבן בית המקדש שהיה בתשעה באב בשנת
ג' אלפים תתכ"ח, ונפחית נ"ו שנה שהן שתי
ידות שעה כדברי המדרש, נגיע לתשעה באב שנת
תשע"ב. וכתב לי הרה"ג ר' שלמה ברייער
שליט"א שלכן המדרש מזכיר את הפסוק **"והיה
לעת ערב יהיה אור"**, שהוא בגימטריא תשע"ב.
וכן הפסוק שהמדרש מזכיר: **"וירד העיט על
הפגרים"**, עם האותיות והמלים בגימטריא
תשע"ב. ונראה להוסיף שמקורו של המדרש הוא
ב'פרקי דרבי אליעזר' (פרק כז) ששם מובא אותו
נסח, ורבי אליעזר לשיטתו בפרק ו' שם שכתב
שעה אחת מיומו של הקדוש ברוך הוא
שמונים ושלש שנים ושלש שנה. רואים
שרבי אליעזר סבר ששעה היא פ"ג שנה ושלש,

שהגאולה תבא ברחמים ובחסדים בשנת החסד. וכן כשעלה עזרא מבבל כתוב (עזרא ט, ד) "ואני יושב משומם עד למנחת הערב: ובמנחת הערב קמתי מתעניתי". והוסיף הרה"ג ר' יוסף שינברגר שליט"א ש"מנחת ערב" בגימטריא תשע"א.

וכן הכתוב (ישעי' מח, יא) "למעני למעני אעשה" בגימטריא ה' אלפים תשע"א ופסוק זה מדבר על גאולת בעתה, כמוכא ברמח"ל (במדבר) זכו אחישנה לא זכו בעתה, שהוא הזמן שהקב"ה ירצה לגלות יחודו לעיני כל חי "למעני למעני אעשה" (עיין בתיקוני זהר חדש קטו). וכן תשע"ב בגימטריא הכתוב (תהילים קב, יד) "אתה תקום תרחם ציון כי עת לחננה כי בא מועד". עם המלים והפולל. ובגימטריא לבני בניהם למען שמו באהבה עם האותיות והפולל. וכן גואל לבני בניהם למען שמו בגימטריא תשע"ה. וכן הכתוב שדוד המלך אומר למשיח להתחיל לפעל בעולם. (תהילים מה, ד) "חגור חרבך על ירך גבור הודך והדרך". בגימטריא התשע"ב. או באפן אחר "חרבך על ירך גבור" בגימטריא תשע"א. ופסוקים אלו נמצאים בפרק מה בגימטריא גאולה.

השביעית של האלף. ונראה להוסיף ששנת תשע"ב מרמזת על השעה השבעת. וכן הכתוב שנאמר על זיוגו של אדם הראשון (בראשית ב, יח) "אעשה לו עזר כנגדו" בגימטריא תשע"ב. וכן ראיתי בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א שהלולא שפרושה נשואין, בגימטריא ע"ב.

וכן מובא בלוח ד'דבר בעתו' (א' אב תשע"א) שלפי הטור והרמב"ם בזמן מנחה גדולה בערב שבת תוקעים את התקיעה הראשונה מהג' תקיעות של ערב שבת, לבטל את העם ממלאכה שבשדות. ומביא מהפיוט 'אאפיד נזר' שאומרים ביום א' דראש השנה, שגם לעתיד לבא יתקעו ג' תקיעות, ואם כן סוף תמוז תשע"א ראוי להיות התקיעה הראשונה. וכן מבאר ה'תרגום יונתן' את הכתוב "ותרועה מלך בו", על תקיעת שופר של הגאולה, ותרועה מלך בגימטריא תשע"א. וכן אומרים בפיוט האקדמות 'רבותא דיעבד לי כד מטיא שעטא' אותיות תשע"א. וכן עזרא עלה מבבל בא' באב. עד כאן דברי הלוח ד'דבר בעתו'. והוסיף הרה"ג ר' פנחס פרנק שליט"א שתקע בשופר אותיות פרו"ק תשע"ב. ולכן מוסיפים גדול, להזכיר את מדת החסד שנקראת גדלה,

במוצאי שבעת בן דוד בא.

בספר משנה תורה מרמז בכל סדרה מה שיאירע במאה שנים מאלף הששי, כסדר יו"ד פרשיות נגד יו"ד מאות, כי נצבים וילך נחשבים לאחד פידוע. דהתורה כלולה

נראה שיש רמז על סוף שנת תשע"ב בגמרא (מגילה יז:) במוצאי שבעת בן דוד בא. וכן מובא בהקדמת הספר 'ים החכמה' מהגר"מ מורגנשטרן שליט"א (תשע"א) הגר"א ז"ל אמר כי

אותיות, ולפני זה יש אות ה' שמרמזת על ה' אלפים.

וכן פרשיות נצבים וילך מרמזות שהמאה שנים מתחלקות לשני מצבים, נצבים מרמז על מצב הגלות שעומדים ומצפים. וילך מרמז על הגאולה שהולכים ויוצאים מהגלות. וכן הפסוק האחרון בהפטרת פרשת כי תבוא הוא (ישעי' ס, כב) "אני הוי"ה בעתה אחישנה" לרמז שעכשיו אחרי המאה שנה של כי תבוא מתחיל הזמן של בעתה. וכן נצבים היא הפרשה שבה ה' מבטיח על הגאולה העתידה. "ושב ה' אליה את שבותך ורחמך ושב וקבצך מכל העמים אשר הפיצך ה' אליה שמה: אם יהיה נדחך בקצה השמים משם יקבצך ה' אליה ומשם יקחך: והביאך ה' אליה אל הארץ אשר ירשו אבותיך וירשתה והיטבך והרבך מאבותיך: ומל ה' אליה את לבבך ואת לבב זרעך לאהבה את ה' אליה בכל לבבך ובכל נפשך למען חיך: ונתן ה' אליה את כל האלות האלה על איביך ועל שונאיך אשר רדפו: ואתה תשוב ושמעת בקול ה' ועשית את כל מצותיו אשר אנכי מצוך היום". וכן מובא מהרה"ג ר' ברוך מרדכי פרנק שליט"א שהפסוקים "אתם נצבים", וילך משה. ר"ת אומ"ן. ומרמז על ההתעוררות שיש במאה שנים האלו לנסע לאומן. וכפי שר' נחמן הבטיח שהוא ימתיק את חבלי משיח וכו'.

מציינו בזהר (בלק ריב:) שבתחילת התהליך של ביאת המשיח יצא יום כ"ה באלול שהוא יום בריאת העולם בשבת, ובשנת תשע"א כ"ה באלול

מששה ספרים, לפי שמעשה בראשית חשיב כספר בפני עצמו. וכן כתב הרב בעל עבודת הקדש, ותורה שבכתב כוללת ששה קצוות, גם תורה שבעל פה ששה סדרים כנגד ששה קצוות וכו', כי השתי תורות הללו מכוננות כאחת מיחדות זו בזו, זו משפעת בזו וכו'. ואלו הששה ספרים המה כנגד שית אלפי שני דהוי עלמא, וספר משנה תורה כנגד האלף הששי, וכלול מעשר פרשיות, כל פרשה כנגד מאה שנה. והנה כבר אמרנו דבפרשת נצבים וילך רמז כל הנעשה במשך מאה שנים אלו שעומדים אנו בהם, ופרשיות אלו אית בהון ע' פסוקים, וכאשר נבוא למנן ונחלק השבעים פסוקים הנזכרים למאה שנים הללו, נמצא כי שנת תשע"א היא בפסוק החמישים "ויצו משה אותם לאמר מקץ שבע שנים במעד שנת השמטה בחג הסוכות", ועין שם שצוה אותם על מצות הקהל במוצאי שביעית בן דוד בא. באפן שזאת השנה הבאה עלינו לטובה, עם היות שעל פי מנין שנות השמיטה אינה מוצאי שביעית, מכל מקום על פי סדר ההארות הרוחניות הנמשכות מלעילא חשיבא שנה זו כבחירת מוצאי שביעית. וכן "מקץ שבע שנים" מרמז על הקץ. ו"שבע שנים" בגימטריא תשע"ב. וכן מובא בשם הרה"ג ר' מתתיהו גלזרסון שליט"א שתשע"ב מרמז בכתוב "מקץ שבע שנים במעד שנת השמטה" בדלוג הפוך של שתי

יחול בשבת, דבר זה קורה גם בשנים תשע"ג ותשע"ד, הבאות עלינו לטובה. ובנוסף קורין בשבת זו את פרשיות נצבים וילך שקשורות למאה שנה הנוכחית ולגאולה. ונביא את לשון הזהר מתוך התרגום. "אראנו ולא עתה", שהרי דברים אלו מהם התקיימו באותו זמן, ומהם לאחר זמן, ומהם בזמן מלך המשיח. שנינו, עתיד הקדוש ברוך הוא לבנות את ירושלים ולהראות כוכב אחד קבוע נוצץ בשבועים רצים, ובשבועים רוחות מאירות ממנו באמצע הרקיע, ויבלעו בו שבועים כוכבים אחרים, ויהא מאיר ולוהט שבועים יום. ויראה בכ"ה לחדש הששי, ויתכנס ביום השביעי לסוף שבועים יום. יום ראשון יראה בעיר של רומא, ואותו יום יפלו שלש חומות עליונות מאותה עיר של רומי, והיכל גדול יפל, ושלטי אותה העיר ימות. אז יתפשט אותו כוכב להראות בעולם, ובאותו זמן יתעוררו קרבות חזקים בעולם לכל ארבעה צדדים, ואמונה לא תמצא ביניהם. ובאמצע העולם, כשיאיר אותו כוכב באמצע הרקיע, יקום מלך אחד גדול ושולט בעולם, ותתגאה רוחו על כל שאר המלכים, ויעורר קרבות בשני צדדים ויתגבר עליהם. וביום שיבא הכוכב, תזדעזע הארץ הקדושה ארבעים וחמשה מילים סביב המקום שבו היה בית המקדש, ותתגלה מערה אחת מתחת הקרקע. ומאותה מערה תצא אש חזקה לשרף את העולם. ומאותה מערה יגדל עוף אחד גדול עליון שישלט בכל העולם, ולו

תנתן המלכות. וקדושים עליונים יתכנסו אליו, ואז יתגלה מלך המשיח בכל העולם, ולו תנתן המלכות ובני העולם, בשעה שיתגלה, יהיו נמצאים בצרה אחר צרה, ושונאים של ישראל יתגברו, אז יתעורר רוח המשיח עליהם ויכריח לאדום הרשעה, וכל ארץ שעיר ישרף באש. אז כתוב, "וישראל עשה חיל". זהו שכתוב, "והיה אדום ירשה והיה ירשה שער אביר". אויביו של ישראל. והוסיף הרה"ג ר' יוסף שינברגר שליט"א שכ"ה אלול תשע"א. מרמז בתחילת הפרשה "אתם", אותיות אמת, או ר"ת אליהו תשבי משיח. "נצבים" בגימטריא בקץ. "היום כלכם" ר"ת כ"ה, "היום כלכם לפני הוי"ה אלהיכם", ר"ת בגימטריא אלול. "למען הקים אותך" בגימטריא תשע"ב. היינו שמשה אומר לעם ישראל, אתם נצבים היום כלכם בכ"ה באלול תשע"א כדי שה' יקים אתכם ויגאל אתכם בתשע"ב. וזה לשון השל"ה (תורה אור יב) "כ"ה תברכו", רומז על בנין העולם שנברא בכ"ה באלול, וכו', זהו שסים ושמו את שמי ע"ל בני ישראל ראשי תבות ע"ב. וכן כ"ה אלול התשע"א בגימטריא הפתוב (עמוס ג, ו) "אם יתקע שופר בעיר ועם לא יחרדו".

המהר"ל (נצח ישראל לב) מבאר את הגמרא על מוצאי שביעית בן דוד בא, שכבר מהשנה הרביעית של השמיטה מתחיל תהליך הגאולה. והשמיטה הבעל"ט תהיה בשנת תשע"ה, יוצא שכבר בתחילת תשע"ב שהיא השנה הרביעית מתחיל תהליך הגאולה. ונביא את דבריו כי

זהב ולבונה ישאו ותהלות ה' יבשרו". וכן תשע"ב מרמזת בפתוב (דברים יא, טו) "ואכלת ושבעת. וכן גאלת בעת"ה מרמזת שם "ואכלת ושבעת: השמרו לכם". וכן תשע"ב בא"ק בכ"ר אותיות דגנ"ך, שהם בגימטריא מזל. וכן ע"ג בגימטריא יום טוב, שעל זה אמר הגר"א שהוא בגימטריא חציו לה' וחציו לכם. היינו חצי הגימטריא של תבת לה', וחצי הגימטריא של תבת לכם, יחד בגימטריא ע"ג. לרמז שבשנה זו יזכו ישראל לשבע גדול ולשני שלחנות, בבחינת חציו לה' וחציו לכם. וכן ידוע שמיום רביעי מתחיל להתנוצץ אור השבת הבאה, ואם בן שנת תשע"ב היא השנה הרביעית ומתחיל להתנוצץ בה האור של שנת השמיטה, תשע"ה. וכן מובא בספר 'מחמדי ארץ' שתשע"ב מרמזת באותיות השניות בפתוב (ויקרא כו, ד) "ונתתי גשמיכם בעתם ונתנה הארץ יבולה ועץ השדה יתן פרי". והוסיף הרה"ג ר' אברהם מייזעלס שליט"א תשע"ב ר"ת עשר תעשר בשביל שתתעשר.

להלן נביא טבלת דלוג אותיות מהרה"ג ר' מתתיהו גלזרסון שליט"א שמצא את הצירוף התשע"ב מז"ל פעם יחידה בכל התנ"ך, בדלוג פ"ו אותיות כמנין שם אלה"ם, שהוא השם של מדת הדין שממנו באות ההשפעות הגשמיות כידוע. ורואים את הרמז בפרשיות של פסח שהוא זמן הגאולה. ובסמיכות רואים עוד רמזים של תבת תשוב"ה, אליה"ו, משי"ח.

ביאת המשיח, שבו התחדשות הויה, יגרים הפסד הויה הראשונה. ולפיכך בשבוע שבו דוד בא, מפני שהוא קרוב אל ההויה החדשה, לכן הוא גורם הפסד הויה הראשונה, עד שנה שלישית, הוא תכלית הפסד. וברביעי, שהוא באמצע השבוע, אמר שיהיה שבע ואינו שבע. רוצה לומר, שאין כאן הויה שלמה עד השנה החמישית, שאז יהיה הויה שלמה מכח ההויה החדשה שתהיה בעולם. לכן בחמישית שבע גדול. והשבע הוא שלמות עולם הזה בלבד. ובששית קולות, כאשר הוא קרוב אל ההויה החדשה שתהיה בעולם. ובשביעית מלחמות, כי אז יתחיל כח ישראל מכח ההויה החדשה שתחול בעולם. ובמוצאי שביעית בן דוד בא. שנת תשע"ב היא השנה הרביעית לשמיטה, ורואים מהגמרא שהשבע מתחיל בשנה הרביעית לשמיטה, וכפי שנבאר את הפסוק "ותשבע" שמרמז על שנת תשע"ב שתהיה ימות המשיח, ומרמז על שבע ושפע פרנסה. וכן תשע"ב ר"ת תחל שנה עם ברכותיה. וכן שבע מתחלפת במלה שפע דב' ופ' מתחלפות באותיות השפותים. כמובא ברש"י (מנחות נו:). והוסיף הרה"ג ר' משה סעדון שליט"א שלפי היסוד הזה תשע"ב מרמזת בפסוק שמדבר על השפע הגשמי של הגאולה, (ישעי' ס, ו) "שפעת גמלים תכסך בכרי מדן ועיפה כלם משבא יבאו

הַשְּׁמִיטָה תִּשָּׂא הָיְתָה בְּאַרְחָה"ב שְׁמִיטַת קֶרְקָעוֹת
[וְנִפְּלֹת מִגְדָּלֵי הַתְּאוּמִּים], וּבִמּוֹצָאֵי שְׁנַת הַשְּׁמִיטָה
תִּשָּׂא הָיְתָה שְׁמִיטַת כֶּסֶף, שָׂאָז בְּסוֹף הַשָּׁנָה
מִמֶּשׁ הַתְּחִילָה הַנִּפְּלָה הַכֹּלְכֻלִּית בְּאַרְחָה"ב. וְעַכְשִׁיו
אֲנוּ מַצְפִּים לְמוֹצָאֵי הַשְּׁמִיטָה הַבָּאָה תִּשָּׂא, שָׂאָז
יִגְמַר בְּרוּר הַטּוֹב מִהֲרַע כְּדִבְרֵי הָאֲרִיז'ל שְׁנִבְיָא
לְקַמּוֹן. וְכֵן בִּמּוֹצָאֵי שְׁנַת תִּשְׁע"ה אֲנוּ נִכְנָסִים לְשְׁנַת
ה' אֲלָפִים תִּשְׁע"ו שֶׁהִיא שָׁנָה שְׁחוּזָרֶת לַשָּׁרֵשׁ, הֵינּוּ
שְׁמִתְחַלְקֶת לְאוֹתוֹ מִסֶּפֶר [76 כְּפֹל 76] דְּבַר נָדִיר
שֶׁקָּרָה בְּפֶעַם שֶׁעֲבָרָה בְּשְׁנַת תִּרְכ"ה, וְיִקְרָה בְּפֶעַם
הַבָּאָה בְּשְׁנַת תַּתְק"ט. וְכֵן שְׁנַת תִּשְׁע"ה מְרַמֶּזֶת
בְּכַתּוּב (תְּהִלִּים לו', ז') "אָדָם וּבְהֵמָה תּוֹשִׁיעַ יְהוָה".
וּלְפָנַי זֶה יֵשׁ אוֹת ה', הַמְרַמֶּזֶת עַל ה' אֲלָפִים. וְכֵן
תִּשְׁע"ה ר"ת הַפְּסוּק הַמְדַּבֵּר עַל גְּלוּת מִצְרַיִם, (שְׁמוֹת
ה', ח) "וְאֵת מִתְכַּנֶּת הַלְּבָנִים אֲשֶׁר הֵם עֹשִׂים תִּמּוֹל
שְׁלֹשׁם תִּשְׁמִימוּ עֲלֵיהֶם לֹא תִגְרָעוּ מִמֶּנּוּ".

וַיִּנָּסֶה לְבָאֹר אֶת דְּבָרֵי הַגְּמָרָא לְפִי הַמַּהֲר"ל עִם
הַמְצִיאֹת שֶׁל יָמֵינוּ (סנהדרין צז). **תָּנוּ רַבָּנָן**,
שְׁבוּעַ שָׁבֵן דָּוִד בָּא בּוֹ, שָׁנָה רִאשׁוֹנָה (תשס"ט)
מִתְקִיִּים מִקְרָא זֶה, "וְהִמְטַרְתִּי עַל עִיר אֶחָת
וְעַל עִיר אֶחָת לֹא אֲמַטִּיר". [בְּשָׁנָה זוֹ הִתְחִיל
מִשְׁבֵּר כִּלְכָּלִי בְּכָל הָעוֹלָם חוּץ מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל]. **שְׁנִיָּה**
[תש"ע] **חֲצִי רָעַב מִשְׁתַּלְחִין.** [הַמִּשְׁבֵּר הַכִּלְכָּלִי
מִחֲרִיר]. **שְׁלִישִׁית** [תשע"א] **רָעַב גְּדוֹל, וּמֵתִים**
חֲסִידִים וְאֲנָשִׁי מַעֲשָׂה. [לְצַעֲרָנוּ נִפְטָרִים הִרְבֵּה
גְּדוֹלֵי יִשְׂרָאֵל הִיל"ת. וְזֶה גַם בְּסוּד הַקְּרֻבָּנוֹת
שְׁאוּמְרִים בִּתְחִלַּת תְּפִלַּת מִנְחָה]. **בְּרַבִּיעִית**
[תשע"ב] **שֶׁבַע וְאֵינוֹ שֶׁבַע.** [מִתְחִילָה הָיִית הַגְּאֻלָּה
כְּדִבְרֵי הַמַּהֲר"ל]. **בְּחֲמִישִׁית שֶׁבַע גְּדוֹל, וְאוֹכְלִין**
וְשׁוֹתִין וְשִׁמְחִין, וְתוֹרָה חוֹזֶרֶת לְלוּמְדֶיהָ.
בְּשִׁשִּׁית קוֹלוֹת, וּבְשִׁבְעִית מִלְחָמוֹת. בְּמוֹצָאֵי
שְׁבִיעִית בֶּן דָּוִד בָּא. וְכֵן שִׁמְעֵתִי שֶׁבְּמוֹצָאֵי שְׁנַת

רואים שהשבע הגדול של תשע"ג קשור עם התלמידים חכמים והתורה. **בחמישית שבע גדול, ואוכלין ושותין ושמחין, ותורה חוזרת ללומדיה.** וכן נסח התפלה שונעת עניים אתה תשמע. ר"ת **תשע"א.** והוסיף הרה"ג ר' יוסף שינברגר שליט"א שיש רמז על השבע של **תשע"ב** בכתוב (שמות טז, יב) **"ובבקר תשבעו לחם"** וידעתם כי אני ה' אלהיכם". כי **"בקר"** מרמז על הגאולה, וכן **ידיעת ה'** היא סוד הגאולה, לדעת את הוי"ה. והוסיף הרה"ג ר' משה מזרחי שליט"א ששנת **תשע"ב** מרמזת בפסוק המדבר על השפעת הממון מיוסף לאחיו. (בראשית מד, א) **"ויצו את אשר על ביתו לאמר מלא את אמתחת האנשים אכל כאשר יוכלון שאת ושים כסף איש בפי אמתחתו".** בדלוג שתי אותיות. ויש בפסוק הזה גם רמז של **ח'תם אמת,** המסמל את השפעת יוסף, בסוד **ח'תם הברית,** כמו שאומרים **ועל בריתך שחתמת בבשרנו.** דבשנה זו מתחילה השפעת השבע של משיח בן יוסף לצד הקדשה. וזה הטעם שיוסף השיב כספיהם באמתחותיהם, לרמז להם שהשפעת הממון באה ממנו, דיוסף הוא היסוד שמשפיע את השפע למלכות. וכן **ח'תם** מרמז בכתוב (בראשית מג, יח) **"הכסף השב באמתחתינו בתחלה"** בדלוג הפוך של ג' אותיות.

ועוד יש להוסיף בזה את מכתבו של הרה"ג ר' אברהם מייזעלס שליט"א ממונטריאול קנדה שכתב. הנה לעת כזאת היתה לנו בעוונותינו הרבים שנה קשה, רציחות והריגות, רעידת אדמה, ושורה עניות בעולם ה' ירחם. והנה זה נזכר ברמז פלא בפסוקי התורה. כי כאשר תספור במנין הפסוקים מתחלת התורה, תמצא כי הפסוק

מובא בספר 'קרנים' שבהיכלו של משיח יש תשע"ד חלונות, והגר"ש מאוסטרופלי מוסיף שם שתשע"ד בגימטריא קרן משיח בן דוד. וכן מובא בכתבי הגרמ"מ משקלוב זצ"ל **תשע"ד, במנין שער"י צד"ק, שהו עננה וירא"ת הנה, שהו גימטריא עד"ן כשתחשב הנה"ן ז' מאות.** והוסיף הרה"ג ר' ציון סיבוני שליט"א שתשע"ד נוסריקון תשעת דוד, או תשובו עד ה' אלהיך.

וכן מצינו בזהר שהגאולה תהיה מתוך דחק העניות. ונביא את דבריו: (תיקונים נג:) **"וימן ה' דג גדול לבלע את יונה", דא עניותא, דאיהו עצב, ונוקבא דיליה עצבון, דכורא דג נוקבא דגה, דא הוא "ויתפלל יונה אל ה' אלקי"ו ממעי הדגה", מכפנא דעניותא דמטי למעוי דישראל, בההוא זמנא "ויאמר ה' לדג וקא את יונה", בדוחקא דדאגה דילהון דדואגין מן עניותא, מדוחקא יפקון מן גלותא, הדא הוא דכתיב "ואת עם עני תושיע".** וכן מובא בשם הרבי מקוצק בשעה שבני ישראל יהיו טרודים מאד מדאגת הפרנסה, אז יבא משיח. וכן מובא בשם ר' ישראל מרוזין (נר ישראל ערך חבלי משיח), וכעין זה בשם ה'אוהב ישראל' (ילקוט אוהב ישראל), **שפמה שנים קודם ביאת המשיח יהיה שפע של פרנסה לישראל, ואחר כך תדלדל שוב הפרנסה, ומרב הקשי יבא משיח.** ודחק העניות שמביא את הגאולה הוא הדחק של תלמידי חכמים דוקא, כמובא בפרוש הגר"א על הזהר (אחרי טז) **דוחקא של תלמידי חכמים ממהר הגאולה, כמו שאמרו אנרא דכלה דוחקא.** וכן מלשון הגמרא שהבאנו לעיל

התורה עד בראשית, תמצא כי הפסוק במנן ה' אלפים תשע"א, אמר הכתוב "בזעת אפיך תאכל לחם". והוסיף הרה"ג ר' מסעוד אבוהצירא שליט"א שבפסוק לפני "בזעת אפיך", המרמז על תשע"ב, כתוב "את עשב השדה", ויש בו סמיכות אותיות של ה' תשע"ב.

במספר ה' אלפים תשע"א במנן הפסוקים (לפי טעם העליון בעשרת הדברות) אמר הכתוב (דברים לב, כב) "כי אש קדחה באפי ותיקד עד שאול תחתית ותאכל ארץ ויבלה ותלהט מוסדי הרים". וכן הכתוב "עד שאול תחתית" ר"ת תש"ע. וגם אם תספור הפסוקים למפרע מסוף

כשתפול דמשק, תצמח הישועה לישראל.

אליו אנשים שמרדו על אדוניהם, ויוצאים במקט ומחזיקים מלכות בגבורה. ועל מרום ישראל יעלו וכו'. וכן מובא בספר 'ברית מנוחה' (הדרך השנייה) ובזמן הגאולה כתיב, "וסכסכתי מצרים במצרים". וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א שדמשק בגד קהיר בגימטריא תשע"ב, שגובה בשנה זו להתגבר על ג' קלפות הללו, שהם ממשלות השרים היושבים על היאר כדלעיל, ותצמח ישועתו של ישראל. והוסיף שהעקר להכניע את קלפת דמשק, כפי שהורה האדמו"ר מחב"ד זצ"ל במלחמת יום הכפורים כשהיו קרובים לדמשק, שיכבשו אותה אפלו ליום אחד להכניע קלפתה.

[וכן מובא בספר 'דרך צדיקים' עמוד 360 דבריו של המקובל ר' חיים סינאווי זצ"ל "כשתהיה התגרות למלחמה בין סוריה לבין רוסיה, דעו לכם שזו אתחלתא דגאולה".]

וכן מצינו קשר בין דמשק לבית המקדש כמו שכתוב (שיה"ש ז, ה) "אפך כמגדל הלבנון צופה פני דמשק". ומצינו במדרש (שיה"ש"ר ז, יא) "אפך כמגדל הלבנון" זה בית המקדש. וכן דמשק אותיות מקדש. וכן רואים שהכתוב קורא לבית המקדש "לבנון", ומקשרו לדמשק, ובגשמיות

וזה לשון המדרש (אוצר מדרשים אייזנשטיין מדרש רשב"י עמוד 556) בשנה הראשונה מטר, ובשנה חצי רעב משתלחין, ובשלישית רעב גדול, וברביעית לא רעב ולא שבע, ובחמישית שבע גדול, ויצמח כוכב אחד במזרח ובראשו שבט, והוא כוכב של ישראל, ואז יצמח משיח בן דוד. וזה לך האות כשאתה רואה שנפל נירון מזרחי שבדמשק, נפלה מלכות בגי מזרח, [ישמעאל] ואז תצמח הישועה לישראל. והוסיף הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א שנרון מזרחי בגימטריא בשאר אסאד עם המלים. כעין זה מובא מבעל ה'טורים' כשיפל ישמעאל באחרית הימים אז יצמח בן דוד. וכן מובא במלבי"ם (דניאל יב ז) ובזעת שיכלה נפץ יד עם קדש, שתכלינה ממשלות השרים העומדים על שפת היאור, כי אז תתחיל מלכות שמים.

וכמה שורות קודם במדרש כתוב רבי שמעון אומר עתיד הקב"ה לשרוק לדבורה אשר בקצה יאורי מצרים, ובאים ועושים מלחמה בתוך מצרים, והמלך שמנהיג אותם הוא עבד שמרד על אדונו, וכו', ומתקבצים

דמשק, ואומר "זכרו תורת משה עבדי". ואומר "הנה אנכי שלח לכם את אליה הנביא". וכן מצינו במדרש (שהש"ר ז, יא) מלך המשיח שעתיד להדריך כל באי העולם בתשובה לפני הקב"ה "ודמשק מנחתו", וכי דמשק מנחתו והלא אין מנחתו אלא בית המקדש שנאמר "זאת מנוחתי עדי עד", אמר לו עתידה ירושלים להיות מתרחבת בכל צדדיה עד שתהא מגעת לשערי דמשק וגלילות באות ונינוחות תחתיה לקיים מה שנאמר "ודמשק מנחתו" עד דמשק מנחתו. וכן מצינו במדרש (שהש"ר ד, יט) "ויקח מנחה בידו וכל טוב דמשק" הן עצמן עתידין להביא דורונות למלך המשיח.

ועוד מצינו במדרש (שהש"ר א, לח) באותה שעה שאמר אליהו על ישראל לשון הרע אמר לו הקב"ה אליהו, עד שאתה מקטרג את אלו בא וקטרג את אלו, "לך שוב לדרבך מדברה דמשק". רואים שה' מכלה זעמו בדמשק, במקום בעם ישראל.

ועוד נראה להוסיף בענין דמשק, דלכאורה קשה מדוע האריכה התורה כל כך בענינו של לוט. דכמה פרשיות נאמרו עליו, עד כדי כך שאברהם מסר נפשו לצאת למלחמה להצילו. וכן הקדוש ברוך הוא שולח מלאך מיוחד לסדום, להצילו. ידוע שלוט לא היה מהצדיקים הגדולים. אף על פי שיש דיון בספרי המוסר אם היה צדיק לפי ערכו או רשע גמור. ומובא בקנטרס 'נפך דעת' (ח"ה ע' ל"א) שלוט הוא מלשון מכסה, כמו לוט בערפל, דאין יודעים אם הוא צדיק או רשע,

יש קשר בין ארץ הלבנון לדמשק, ויש אומרים שארץ הלבנון היתה חלק מארם שהיא סוריא המקראית, וכן בית המקדש נבנה מארצי הלבנון. וכן הכתוב שהבאנו לעיל מהזהר על קץ הגאולה בזמן הצל דבעתה, הוא הפסוק "כארו בלבנון ישגה". וכן מובא בספר 'שערי אורה' (שער ח) שספירת הבינה שמסמלת את העולם השמיני שמשם באה הגאולה, נקראת בשם לבנון. וכן מובא בפרוש ה'מתוך מדבש' על הזהר (חיי שרה קלב.) של לבנון נוטריקון ל"ב נתיבות חכמה, נר"ן שערי בינה.

וכן מובא בלקוטי תורה להאריז"ל (תרי עשר) ירושלים וציון הם רומזים ליסוד ומלכות, ויסוד אמא פנימית יוצאת בסוד ד' פרשיות תפלין שבז"א והם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, ומלכות דאמא היוצאת ללאה נגד סוריא בסוד דמשק. וכן דמשק גימטריא מד"ת בסוד ד' אלפין דלאה והיא קשר של תפלין והם בסוד דמשק שתהיה רחובה של ירושלים כי כן היא משוכה ברצועות מד' של תפלין לקשר שבאחור. ורואים שדמשק היא בחינת לאה שמורידה את שפע הקדשה שיונקת מציון וירושלים, לקלפות. וכן מובא בספר 'ערבי נחל' (נד נד) "כי את זה לעמת זה", ונגד מקדש יש קלפה נקראת דמשק אותיות מקדש.

וכן מצינו שהקשר בין בית המקדש לדמשק מרמז על הגאולה העתידה, כמובא במדרש (ילקוט דברים תתסב) "אפך כמגדל הלבנון צופה פני דמשק", אם עשיתם את התורה קוה לאליהו שאמרתי לו לך שוב לדרבך מדברה

אבל צריך להבין כל האריכות בענינו. ועוד רואים לאחר המעשה של לוט עם בנותיו לא הזכירו אותו יותר בתורה. ולכאורה לאן נעלם לוט, מדוע לא מספר כמה שנים חי ומתי מת וכו' בדרך שאר האישים החשובים המזכרים בפרשיות הללו.

נראה לפרש שכל החשיבות של לוט היא, שממנו יצאה רות, וממנה דוד המלך ע"ה. ולכן אברהם יצא במסירות נפש להצילו מהמלחמה, וזאת הסבה שהקדוש ברוך הוא שלח מלאך להצילו מסדום. ולאחר המעשה עם בנותיו, שמזה יצא מואב, וממנו רות, לא מזכיר יותר לוט. שכבר הגענו לתכלית כל הספור ויותר אין מה לדבר עליו עצמו. וכן **לוט** בגימטריא **גאולה**, דלוט הוא שרש המשיח והגאולה. וכן שנת **תשע"ה** מרמזת ביציאת לוט מסדום, (בראשית יט, יז) "ויהי כהוציאם אתם החוצה ויאמר המלט על נפשך אל תביט אחריו" בדלוג הפוך של ד' אותיות.

כתוב (בראשית יד, טו) **"ויחלק עליהם לילה הוא ועבדיו ויבססו עד חובה אשר משמאל לדמשק"**. נראה שיש כאן רמז שהנצחון של אברהם כשהציל את לוט, היה במקום שנקרא **"חובה"**, כיון שהוא מיעד עבור ימות המשיח שעליהם נאמר במדרש (ויק"ר יח, א) **ימות המשיח שאין בהם לא זכות ולא חובה**. ולכן **"עד חובה"** היתה מלחמה, ואחרי שהגיעו למצב שאין זכות וחובה, שם יש משיח ויש את הנצחון של הגאולה. וכן הנצחון שמרמז על הגאולה היה על יד **דמשק**, שמסמלת את בית המקדש. לכן מה שהתחיל אצל אברהם יסתיים

בגאולה העתידה. וכן מי שנלחם עם אברהם נגד דמשק, היה אליעזר שנקרא (בראשית טו, ב) **"דמשק אליעזר"**. וכן מובא ברש"י שם שמקורו של אליעזר היה מדמשק, ורואים שיש קשר בין גוג שהוא הלוחם במשיח לבין דמשק, שהרי אליעזר היה בנו של נמרוד שהוא גוג. וכן מובא בספר 'מאור ושמש' (לד לד) **שדמש"ק** ר"ת דוד מוצאי שבת קודש. וזה מרמז על חבור השבת והחול של דוד, היינו יניקת הקלפה והחול מקדשת המלכות של שבת. ורואים שיש קשר בין מקום זה לדוד המלך. וכן **סוריא** בגימטריא **כנור**, המסמל את האור של דוד המלך. וכן מובא ב'מגלה עמקות' (פרשת לך לך ופרשת ואתחנן אופן צד) שדמשק קשורה לספירת המלכות, לכן **דמש"ק** ר"ת ד' מחנות שכינה קדושה, או נוטריקון דמן שלשה קוין.

והוסיף הרה"ג ר' משה לוינגר שליט"א שלכן כתוב **"עד חובה אשר משמאל לדמשק"**, כי חובה מרמזת על מדת הדין שנמצאת בצד השמאל, וכפיכול יש כאן רמז שמזמין לדמשק – מקדש, יש זכות. וכן הוסיף בדמשק היא שי"ן שמאלית, לעמת מקדש שהשי"ן ימנית, וכן דמשק מתחילה באותיות ד"ם המסמלות את מדת הדין וצד השמאל. ויש כאן גם רמז על היניקה מדם הקרבנות של בית המקדש. וכן אחד מנהרות דמשק נקרא **פרפר**, כמו שכתוב, (מלכים ב' ה, יב) **"הלא טוב אמנה ופרפר נהרות דמשק"**, ומרמז על פ"ר דינים. וזה לשון ה'אפיקי ים' (מגילה ו:): **"עד חובה אשר משמאל לדמשק"** וכתוב **"וירדף עד דו"**, והוא להכניע כח הסטרא אחרא שבהיכל

(לך לך צא:) שהמלאך הממנה על עבוריהם של בני אדם נקרא לילה, כמו שכתוב (איוב ג, ב) "והלילה אמר ה' ה' גבר". נראה דלכן המלאך הממנה על עבוריהם של בני אדם ששמו לילה עזר לאברהם במלחמת המלכים, דתכלית המלחמה היתה ליצור את העבור של דוד המלך ומלך המשיח ועבור שיך למלאך ששמו לילה. ולכן הגמרא מזכירה את הפסוק "והלילה אמר ה' ה' גבר", לרמז שבמלחמה זו המלאך ששמו לילה נלחם ואמר "ה' ה' גבר".

מובא ברמב"ם (פירוש המשניות דמאי ו, יא) **כל מה שיכבשוהו הרבים הוא כמו ארץ ישראל בכל הדינין והוא הנקרא כבוש רבים, ומה שלא נמנה ארץ סוריא להיות במעלות ארץ ישראל בכל ענין, [אף על פי שנכבשה על ידי דוד] הוא מפני שאינו מתר להלחם על ארץ מכל הארצות עד שתהיה נכבשת כל הארץ אשר גבל הקב"ה גבולותיה בתורה, והיא ארץ כנען לגבולותיה, וכאשר כבש דוד הארצות ההם ארם נהרים וזולתה בטרם שישלם כבוש הארץ המגבלת. וצריך להבין מדוע מהר דוד המלך לכבש את סוריא לפני שסיים לכבש את כל ארץ ישראל, ומבאר לדברינו שדוד המלך ידע שבית המקדש תלוי בכבוש המקום הזה, והמקום שם קשור עם הגאולה ושרש נשמתו של דוד כדלעיל, לכן הוא מהר לכבש אותם. ובכל זאת היתה טענה על דוד שהיה צריך לתת את סדר העדיפות לפי רצון ה', שכבוש הארץ קודם לחוץ לארץ, ואפלו לסוריא עם כל המעלות ולכן סוריא לא התקדשה.**

חובה שהוא נגד היכל זכות ששם סנהדרין דדינין דינא, שלכן נקרא דן כמו שכתוב "דן ידין עמו". וכן מובא שם (סנהדרין צו.) "וירדפם עד חובה אשר משמאל לדמשק" והוא היכל חובה שבשמאל, וסוד דמש"ק הוא אלקי"ם שממנו משמאל הוא נח"ש בגבורה, וכשהנח"ש יונק משם אלקים ומקבל הדין מהיכל הזכות אז הוא סוד דמש"ק. ורואים שנחש אלהים בגימטריא דמשק, לרמז שהנחש שיונק מבית המקדש דרך שם אלהים הוא קלפת דמשק.

מצינו במדרש (ב"ר מב, ד) **אמר רבי אלעזר בר אבינא אם ראית מלכיות מתגרות אלו באלו צפה לרגלו של משיח תדע שכן שהרי בימי אברהם על ידי שנתגרו המלכיות אלו באלו באה הגאולה לאברהם. ורואים קשר בין מלחמת אברהם והמלכים למשיח. שכמו שאברהם נצח את המלכים, כך לעתיד לבא המשיח ינצח את גוג ושאר המלכים שיהיו אתו. ומבאר לדברינו שכמו שהנצחון של אברהם היה על יד דמשק, כך לעתיד לבא כשתפול דמשק תצמח גאלתם של ישראל. והוסיף הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א ששם של נשיאי דמשק הוא 'אסאד', שפרושו בערבית 'אריה'. ומסמל את הלעמת זה של המלכות דקדשה שהיא בסוד אריה.**

מצינו בגמרא (סנהדרין צו.) **"ויחלק עליהם לילה הוא ועבדיו ויכס", אמר ר' יוחנן אותו מלאך שנוזמן לו לאברהם לילה שמו, שנאמר "והלילה אמר ה' ה' גבר". ומצינו בזהר**

ועוד נראה להוסיף שמיד אחרי שדוד כבש את סוריא כמובא בשמואל ב' פרק י', הוא המשיך להלחם בבני עמון ואז היה חטא בת שבע כמובא שם בפרק יא'. ויש כאן פלאי פלאות, הרי בארנו שהטעות של דוד בכבוש סוריא היתה שהוא אמנם רצה את בית המקדש, אבל עדן לא הגיע הזמן כי קודם צריך להשלים את כבוש הארץ, אבל כיון שהוא כבש בפעל את סוריא, התגלה אליו האור של בית המקדש לפני הזמן, לכן הוא ראה את בת שבע על הגג לפני הזמן ונגרם החטא. שהרי מובא בספרים שדוד ראה בבת שבע את האור של שלמה שהוא האור של בית המקדש. שהרי כבר נבא לו נתן הנביא לפני זה שיולד לו בן והוא יבנה את בית המקדש, כמובא שם בפרק ז' "והקימתי את זרעך אחריו אשר יצא ממעיך והכינתי את ממלכתו: הוא יבנה בית לשמי", וכשהוא ראה את בת שבע הוא הרגיש את האור הגדול של בית המקדש, ונכשל בה לפני הזמן. כמובא בגמרא (סנהדרין קז). **תנא דבי רבי ישמעאל**, ראוייה היתה לדוד בת שבע בת אליעם אלא שאכלה פגה. ולכן אחר כך הוא בכה הרבה על הבן של בת שבע שמת וכו', כי הוא ידע שבבן הזה טמונה השלמות של מלכות בית דוד, ובגן בית המקדש. כמובא בזהר (ויחי רכג): **אף על פי שהוארה הלבנה [מלכות דוד] לא הוארה בשלמות עד שבא שלמה שהיה ראוי כנגדה, שהרי אמו בת שבע היתה.**

והוסיף הרה"ג ר' גרשון באס שליט"א שמוכא ב'תוספות' (קידושין מג). שאוריה היה חיב מיתה כי הקדים לומר אדוני יואב קודם שאמר המלך דוד. יוצא שהיתה כאן השתלשלות של הקדמת דברים קודם הזמן שגרמה את חטא בת שבע, דוד הקדים את כבוש סוריא, וכתוצאה מזה השתלשל החטא של אוריה שהקדים את יואב לפני דוד, ומזה השתלשל החטא של דוד שהקדים את בת שבע קודם הזמן. ועוד הוסיף שגם כשאברהם חזר מכבוש סוריא, היה חטא של מלכי צדק שהקדים את ברפת אברהם לברפת ה' והפסיד את הכהונה לאברהם. כמובא ברבנו בחיי (בראשית יד, יט) "ויברכהו ויאמר ברוך אברהם", הקדים מלכי צדק ברפת אברהם לברפת אל עליון וחטא בזה, כי היה לו להקדים ברפת השם יתברך, והיה עונשו שנטלה ממנו כהונתו ונתנה לאברהם.

ועוד מצינו בזהר (נח עג): **הסוד של בת שבע שנתנה לאוריה החתי בראשונה, צא ודיק ותמצא, מדוע נתנה הארץ הקדושה לכנען עד שלא באו ישראל, ותמצא דבר זה הכל סוד אחד ודבר אחד.** ומבאר לדברינו שבת שבע היא סוד השלמות של ארץ ישראל והמלכות, ולכן בת שבע וארץ ישראל היו קודם ביד הקלפה, וכיון שדוד לא השלים את כבוש הארץ ולקח את סוריא ובת שבע שהן אותו סוד לפני הזמן, הוא נאלץ להכנס בקלפות, והיתה כאן בחינה של חטא לפי ערך.

רמזי שנת תשע"ב.

(שמ"ר לג, ג) "אני ישנה ולבי ער" אמרה כנסת ישראל אני ישנתי לי מן הקץ, והקב"ה ער, "קול דודי דופק פתחי לי אחתי רעיתי", עד מתי אהיה מתהלך בלא בית "שראשי נמלא טל", אלא עשו לי מקדש שלא אהיה בחוץ. וכן כתוב זה "דודי דופק פתחי לי" עם האותיות והכולל בגימטריא תשע"א. וכן הכתוב (ישעי' ו יא) "ואמר עד מתי" בגימטריא תשע"א, ועם הכולל בגימטריא תשע"ב.

וכן מובא בשם הרה"ג ר' מתתיהו גלזרסון שליט"א שהכתוב (ירמי' ל, ז) "ועת צרה היא לייעקב וממנה יושע", בגימטריא תשע"א, ועה"כ תשע"ב. וכן הכתוב (ירמי' ל, ז) "ועת צרה היא לייעקב וממנה יושע". בגימטריא שנת ה' תשע"ב. וכן "היא לייעקב וממנה יושע" עם האותיות בגימטריא תשע"ב.

מובא ברבנו בחיי (במדבר לג, ב) "ויכתב משה את מוצאיהם למסעיהם", וחזר ואמר "ואלה מסעיהם למוצאיהם", כי האחד הוא יציאת ישראל ממצרים והשני יציאתנו מן הגלות החל הזה. רואים שמסעות ישראל במדבר מרמזים על מסעות ישראל בגלות האחרונה, וכפי שבארנו במאמר 'חשמל אות' שהחנניה "בחשמונה" מרמזת על חנכה, והחנניה "ברפידים" מרמזת על פורים. וכן מובא בספר 'באר שבע' שהר"ת של הד' גליות בבל מדי יון אדום, ר"ת של הכתוב (במדבר לג,

מובא בספר 'מחמדי ארץ' מהרה"ג ר' חיים עדני שליט"א כתב המלבים על הפסוק (מיכה ז, טו) "ארצנו נפלאות" היינו לעתיד לבא. ובתרגום יונתן בן עוזיאל תרגם 'אחזינון פרישן' שהוא בגימטריא תשע"ב. וכמו שכתב הגאון מוילנא בזהר ויקרא, שבו מחשב זמן הגאולה על פי מה שכתב רשב"י שזמן הגאולה פלגא ומחצה, שנת תשע"ב. ובדרך רמז תהא שנת חסד בגימטריא ע"ב.

וכן הכתוב (ישעי' ס, כב) "אני הוי"ה בעתה אחישנה" בגימטריא של המלים ה' אלפים תשע"ב. וזה גם המספר של הכתוב (תהילים א, ג) "אשר פריו יתן בעתו". (ישעי' ס, כב) וכן "בעתה אחישנה" בגימטריא עד ה' תשע"ב. וכן אותיות בעתה נמצאות בשנת ה'תשע"ב. וכן ע"ב נרמז בכתוב (שם) "בעתה אחישנה". וכן "בעתה אחישנה" בגימטריא תשע"ב יבא בן דוד. וכן ה' אלפים תשע"א בגימטריא ביאת המשיח. ועם הכולל בגימטריא תשע"ב. וכן ה' אלפים תשע"א ר"ת של כל מקום שכתוב "תעוררו את האהבה עד שתחפץ", דשנה זו היא זמן לעורר את האהבה. וכן תשע"ב מרמז בתחלת הפסוק "השבעתי אתכם בנות ירושלים". וכן מצינו שה' דורש מעם ישראל לעורר את האהבה להביא את הגאולה, כמובא במדרש

(א) "אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים". וכן תשע"א ר"ת הפתוב המדבר על עכוב הפניסה לארץ ישראל, (במדבר לב, יג) ויחר אף ה' בישראל וינעם במדבר ארבעים שנה עד תם כל הדור העשה הרע בעיני ה'.

כתוב (במדבר לג, מט) "ויחנו על הירדן מבית הישמת עד אבל השטים בערב"ת

מואב. וכן התורה מתחסת לחניה האחרונה של בני ישראל קודם שוכנסו לארץ ישראל, וחניה זו מרמזת על קץ הגאולה, כמובא בספר 'היכל הברכה' (קאמרנא דף רכה) וסוד "ערבות" הוא עולם התקון, כמו שפאר מורי ורבי רבינו צבי הקדוש מזיטשוב זי"ע בספרו צבי לצדיק על הזהר דשם ערבות הונח על כללות עולם התקון, אשר עקר התקון להתערב זה בזה, להסתכל אנפין באנפין, ולהתלבש זה בזה. ומרמז בפסוק זה תשע"ב בדלוג ג' אותיות. "ויחנו על הירדן מבית הישמת עד אבל השטים בערב"ת מואב". וכן "שטים" בגימטריא משיח. וכפי שבארנו במאמר 'שרש דוד' את הטעם שבלעם ובלק הצליחו להחטיא את בני ישראל בזנות, בגלל שבני ישראל הרגישו שבבנות מואב יש נשמת משיח ורצו להוציאה. וכן ע"ב נרמז בפתוב "בערב"ת מואב". וכן "בערב"ת מואב" יחד עם האותיות והמ"ב מסעות בגימטריא תשע"א, ועם הפולל בגימטריא תשע"ב. ואם נוסיף את האות ב' "בערב"ת מואב" יחד עם האותיות והפולל והמ"ב מסעות נגיע לתשע"ה. וכן ערב"ת אותיות תרע"ב וידוע ששנה זו היתה שנת קץ והרבה דברו עליה. ונראה לבאר שבשנת תרע"ב היתה בחינת קץ של

המאה שנה של ספירת הנצח שמקבלת מקו הימין של החכמה שהוא אבא. לכן כתוב "בערב"ת מואב" כי "מואב" מרמז על אבא, וכשישלם עוד מאה שנה בתשע"ב יהיה שוב קץ כשיתוסף האור של אמא שמאירה למאה של ספירת ההוד שמקבלת מקו השמאל, ויבא משיח. והוסיף הרה"ג ר' יהודה אריה ספרין שליט"א שאם נוסיף ל"ערב"ת מואב" את האור של האמא, היינו נ' שערי בינה, שנקראת עלמא דחירות, נקבל תשע"א.

וכן נראה שיש רמז נפלא ביותר בגמרא (ברכות יט:) "אהיה אשר אהיה" אמר ליה הקדוש ברוך הוא למשה, לך אמר להם לישראל, אני הייתי עמכם בשעבוד זה, ואני אהיה עמכם בשעבוד גליות. אמר לפניו, רבוננו של עולם, דיה לצרה בשעתה. אמר לו הקדוש ברוך הוא לך אמור להם "אהיה שלחני אליכם". רואים שה' אמר למשה שיבשר לישראל את הגאולה בגלות האחרון כמו שהוא גואל אותם ממצרים. ומשה אמר שאינו רוצה לדבר על הגלות והגאולה האחרונים, כי דיה לצרה בשעתה. ותבת בשעתה, היא אותיות ה' אלפים תשע"ב. או בתשע"ה. והיא גם מרמזת על גאולת בעתה, בשעתה ובזמנה. והוסיף הרה"ג ר' משה לוינגר שליט"א שבשעתה מתחיל בב' ונגמר בה'. והוסיף הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א שדיה לצרה מרמז על צרת הערב רב שתגמר בתשע"ב. כי לצרה בהפוך אותיות הרצל ראש הערב רב, ודיה לצרה בגימטריא שמד. כפי שידוע

ר' אהרן כהן שליט"א שאנו גם נמצאים בעשר השמיני של המאה, שהתחיל בשנת תשע"א. וכל זה נרמז בפסוקים "למה אלהים זנחת לנצח". "עד מתי אלהים יחרף צר ינאץ אויב שמך לנצח". "עד מה ה' תאנף לנצח". "עד מה ה' תסתור לנצח". "למה לנצח תשכחנו". שבזמן ששולטת ספירת הנצח השביעית, עדן יש הסתר פנים, וכשמתייחס ספירת ההוד השמינית מתחיל התקון. וכן בפרק ה' של מגלת איכה יש תשע"ה אותיות ותבות, אם מחשיבים גם את הקרי וגם את הכתיב, ופרק זה מסים בפסוק "למה לנצח תשכחנו תעזבנו לארך ימים: השיבנו ה' אליך ונשובה חדש ימינו כקדם". והוסיף הרה"ג ר' משה לוינגר שליט"א שהכתוב (ישעי' סג, ד) "כי יום נקם בלבי ושנת גאולי באה". בגימטריא נ' שערי בינה.

והוסיף הרה"ג ר' דוד סמסון שליט"א שרואים בסדור הרש"ש כשואמרים ומביא גואל לבני בניהם בונים את ספירת ההוד של רחל בצרוף אותיות ק"ץ. לרמז שספירת ההוד היא ספירת הקץ, והמאה שנה של ההוד הם המאה של הקץ, ובפרט העשר שנים שבתוך המאה הזאת, שהן הוד דהוד, זה זמן הקץ האמתי. וכן הוד דהוד זה הסוד של ל"ג בעמר ושל רשב"י, סוד פנימיות הגאולה כידוע. ואף על פי ששם אה"ה שמעל הטבע הוא בסוד ספירת הבינה, וכאן אנו מקשרים לספירת ההוד, כבר בארנו במאמרי חנכה, מדוע חנכה מצד אחד הוא כנגד הבינה, ומצד שני כנגד ההוד, ששתי הספירות האלה הולכות יחד באותו קו, ואחד הוא שמיני מלמעלה למטה, והשני שמיני מלמטה למעלה. וכן גאולת

מהגר"ז מברסק שאמר שפונת הציונים היתה להעביר את היהודים על דתם כפשוטו, כפי שידוע מה שעוללו לעולים מארצות המזרח וכו'. וכן מצינו בגמרא (סנהדרין צז.) **אמר רבי יצחק, אין בן דוד בא, עד שתתהפך כל המלכות למינות.** וכן דיה לצרה עם הכולל בגימטריא משה שאמר את הדברים האלו, לרמז שהוא ממתיק את הצרה הזאת, כמובא בזהר (השמטות רנג.) **"עד כי יבא שילה" שהוא משה.** וכן מצינו בזהר (פנחס רמו:) שלעתיד לבא משיח בן יוסף ינצח את אדום, ומשיח בן דוד ינצח את ישמעאל, ומשה ינצח את הערב רב.

ואם תאמר אולי פונת הגמרא שה' יהיה עם ישראל בזמן הגלות, ואין מדבר על הגאולה. התשובה: שמובא בספר 'שערי אורה' (שער א' ושער ו') ששם אהיה הוא שם הגאולה שבא לגאל מהגלות, כמו שכתוב (שמות ג, יד) **"כה תאמר לבני ישראל אהיה שלחני אליכם"**, לרמז על שער החמישים שנקרא אהיה שהוא שלח את משה להוציא את בני ישראל ממצרים. והוסיף הרה"ג ר' ישראל שליט"א מקרית יואל נ. ששם אהיה במלוי הה"ן כמנן קנ"א יחד עם שם אהיה בא"ת ב"ש תצמ"ץ בגימטריא פתר, בגימטריא תשע"א.

והוסיף הרה"ג ר' חיים אדם שליט"א שאנו נמצאים במאה השמינית שבאה לאחר השבע, והיא בסוד שער החמשים שבא לאחר השבע כפול שבע, מעל הטבע, ושער החמשים הוא בסוד שם אהיה [אמא] שגואל את ישראל. והוסיף הרה"ג

בהשקט ובבטחה" בגימטריא **בה' תשע"ב**. וכן נחת מרמזות בתבת מנחת.

וכן מובא בחיד"א (יוסף תהילות' מז, ב) בשם מדרש, **כשהיו ישראל במצרים ורצה הקב"ה למהר את הקץ, אמר הקב"ה לאבות אם תמעיטו אות אחד משמכם אדלג את הקץ, אמר יצחק קח ש"ן ותן במקומה צד"י ישאר רד"ו כיתרון השי"ן מן הצד"י**. היינו שיצחק החליף את האות ש"ן מישחק ליצחק, ובזכות זה מהר הקב"ה את הקץ שיהיה רד"ו שנה במקום ת' שנה. ורואים שיצחק עשה את הסוף והקץ לגלות מצרים. והוסיף מו"ר הרה"ג ר' חיים בצלאל לופרבוים שליט"א שמובא ב'עץ חיים' להאריז"ל (שער כ"ט פ"ה) שהמלכות נבנית מההוד של אריך, והאריז"ל מוסיף שם **בימי המשיח שהוא המלכות, יתעורר ההוא רוחא רביעאה [ההוד דאריך], וממנו ישיגו ויבינו החכמה פי אז תתעלה אור הלבנה בנודע, לכן כשיתעורר רוח הד' הזה [ההוד דאריך], יבא מלך המשיח**. ולפי זה מישבת הקושיא ששאלנו מדוע ההוד נקרא קץ הימין, הרי הוד הוא שמאל, כיון שהפונה להוד דאריך, ובאריך כל הפרצוף נחשב ימין. כמובא בזהר (נשא קכט).

סתימאה.

והוסיף הרה"ג ר' י' ו' שליט"א שאף על פי שהוד הוא דין, הוד דהוד הוא המתקת הדין, כמובא בסדור הר"י עמדין שהוד דהוד של ל"ג בעמר הוא בחינת **כלו הפך לבן טהור**, או בבחינת **כלו חיב שהוא זכאי**. ולכן הגאולה בעשור הזה שהוא בבחינת הוד דהוד תבא באפן של המתקת הדינים, ברחמים.

בעת"ה מרמזת בר"ת בפסוקים המדברים על האור של השמיני. (במדבר כט, לה) **"ביום השמיני עצרת תהיה לכם"** (ויקרא כה, כב) **"וזרעתם את השנה השמינת ואכלתם מן התבואה ישן עד השנה התשיעת עד בוא תבואתה תאכלו ישן"** וכן **"עד בוא"**, ר"ת **ע"ב**.

וביתר עמק נראה לבאר מדוע הקץ והסיום של תקופת הגלות קשורים לספירת ההוד, שהיא בתחתית קו הגבורה, ומסמלת את הצמצום היותר גדול. דאף על פי שהקץ בא ממדת החסד **"קץ הימין"** כדלעיל, הימין פועל דרך קו השמאל, ובעקר דרך מדת ההוד שהיא בתחתית קו השמאל לעשות את הקץ והסיום, דקו השמאל תפקידו לעשות קץ וסוף לכל דבר. כפי שמצינו בזהר חדש (תיקונים קכח:) **שיצחק הוא אותיות קץ חי, וכפי שמצינו בגמרא (חגיגה יב.) "אני אל שדי", אני הוא שאמרתי לעולמי די**. ושם שדי הוא שם של גבורה שאומר די. כמובא בלק"ת להאריז"ל (וירא ע' סד). וכן מובא ברבנו בחיי (בראשית מג, יד) **לפיכך התפלל באל שדי מי שאמר לעולם די יאמר לצרותי די**. ורואים שהסוף של הצרות והגלות בא משם שדי שאומר די. וכן די בגימטריא הוד. וכן מובא בלק"ת להאריז"ל (קהלת שסח) שהאור של שם אהיה הוא בסוד נחת. ונביא את דבריו: **"דברי חכמים בנחת נשמעים"**. מסוד אמא קדישא **דילדה לת"ת הנקרא תורה, והוא "דברי חכמים בנחת נשמעים"**, שהם סוד ד' מלואי אה"ה עולה תנ"ה וג' כוללים עולה נח"ת. ונח"ת יחד עם שם שדי בגימטריא **תשע"ב**. וכן הכתוב (ישעי' ל, טו) **"בשובה ונחת תושעון"**

וכן מובא בספר 'שבילי פנחס' שזית בגימטריא אדם דוד משיח.

וכן מובא בספר 'אמונת עתיך' (תשנ"ז ע' צג) שקורין פרשת וישב סמוך לחנכה, דבפרשה זו מספר על ירידת יוסף למצרים וירידת יהודה לשא אשה. ושתי ירידות אלו היו למקום שהוא בבחינת למטה מעשרה טפחים שאין השכינה שוכה שם. דמצרים היתה מקום הטמאה, וכן יהודה ירד לדרגה נמוכה כשעשה את מעשה הזנות עם תמר. וירידות אלו היו כדי להביא לעולם את שרש משיח בן יוסף על ידי יוסף שהוליד במצרים את מנשה ואפרים ואת שרש משיח בן דוד על ידי יהודה ותמר, וזה מרמז על אור החנכה ואורו של משיח שיוורדים להאיר במקום החשך מתחת לעשרה טפחים.

וכן יש קשר בין המסע האחרון שחנו בערבת מואב, לאור השמיני. דכתוב (דברים לד, א) **"ויעל משה מערבת מואב אל הר נבו ראש הפסגה אשר על פני ירחו"**. ומצינו בזה (בראשית כב.) שמשו בשעת מיתתו התקשר עם עולם היובל השמיני. ולכן הוא לא נקבר בארץ ישראל המסמלת את המלכות, כי הוא נקבר בשמיני במקום יותר גבה. וכן נבו אותיות נ' בו, ששם יש חבור לשמיני. וכן פרשה זו של עליית משה להר נבו, קוראים בשמיני עצרת שיש בו חבור לשמיני. וכן מובא בספר 'אמונת עתיך' (תש"ס ע' פד) **שנבו במלוי האותיות נו"ן ב"ת נו"ן בגימטריא עולמו של יובל**. וכן הר נבו בגימטריא זה מקום בינה. וכן מובא בכתבי הגרמ"מ משקלוב זצ"ל (ביאור משנת חסידים רלז) **ודע**

מצינו בזהר (תיקונים כח:) **שמיני בהודאה, והוא הוד שמונה ימי חנכה, ומיד שעלה זית טרף בפיה שרה כ"ה על ישראל בכ"ה פסליו, וזה הוא חנכה חנ"ו כ"ה**. רואים שהזהר מקשר את הספירה השמינית שהיא ספירת ההוד, עם **"עלה זית טרף בפיה"**, המסמל את גאולת בעתה כדלעיל. וכן מצינו בזהר (ויקרא ד.) שמקשר את דוד המלך לספירת ההוד. וכן דוד עה"כ בגימטריא הוד. וכן הבאנו לעיל מדברי הזהר (שלח קסה.) **"עלה זית" זה מלך המשיח בנו של דוד, וזה הוא שרמזה יונה בימי נח "והנה עלה זית טרף בפיה"**. וכן הכתוב (תהלים קי, ב) **"מטה עזך ישלח הוי"ה מציון"** ס"ת חנכה. וכתוב זה מדבר על כחו של המשיח בגאולת ישראל, כמובא במדרש (ילקוט חוקת תשסג) **עתיד אותו מטה למסר למלך המשיח, לכן נאמר "מטה עזך ישלח הוי"ה מציון"**. וכן מובא בספר 'מאור עינים' שהכתוב **"ערכתי גר למשיחי"**, מרמז על גרות חנכה. וכן מובא בספר 'פרי חיים' (קאמרנא) **ששמן ר"ת גר של משיח**. וכן מובא בספר 'וידרשת וחקרת' (ח"א ע' פא) **שמש"ח ר"ת מתגלה שמונת ימי חנכה**. וכן ר"ת מזוזה ימין חנכה שמאל. וכן מובא בספר 'בן איש חי' (חנוכה ד) **ששמו של המשיח צמ"ח, ר"ת ציצית מזוזה חנכה, דג' מצוות אלו קשורות לחנכה, כמובא בשאלתות דרב אחאי' (כו) מזוזה מימין, וגר חנכה משמאל, ובעל הבית בטלית מציצת באמצע**. וכן מובא בספר 'אמונת עתיך' **שמש"ח במלוי האותיות מ"ם ש"ן יו"ד חי"ת, בגימטריא הדלקת גר חנוכה**.

כי ערבות מואב הוא שער הנז"ו, ז' פעמים ז', מ"ט שמיטות המזכרים בדברי הגאונים, ששמש"ה בא"ת ב"ש בין"ה.

מצינו במדרש (תנחומא משפטים יא) **אם עברו על המצות אני ממשפךן שתי משכונות, שנאמר "אם חבל תחבל שלמת רעך" אמר ליה משה רבינו עד מתי, אמר ליה "עד בא השמש תשיבנו", עד שיבא משיח שנאמר "וזרח לכם יראי שמי שמש צדקה".** רואים שמש ששואל את הקב"ה עד מתי, וה' עונה לו בפסוק **"עד בא השמש",** עד בא ר"ת ע"ב. או באפן אחר **"תחבל שלמת רעך עד בא" ר"ת תשע"ב.** וכן **"עד בא השמש תשיבנו",** ר"ת בעת"ה. וכן **"שלמת"** עם הכולל בגימטריא **תשע"א.** וכן **"תשיבנו"** בגימטריא עם האותיות והכולל **תשע"ה.**

כתוב (בראשית כח, יב) **"ויחלם ויהנה סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה ויהנה מלאכי אלהים עלים וירדים בו".** ומצינו במדרש (ב"ר סח, יד) **"ויהנה מלאכי אלהים עלים" שנים, "וירדים" שנים, אלו שרי ארבע מלכיות.** וכן מובא בפרוש 'בעלי התוספות', **"ויהנה מלאכי אלהים עלים וירדים בו".** הראהו הקב"ה שר של מצרים עולה רד"ו מדרגות ואחר כך יורד. ושל בבל עולה ע' מדרגות ויורד. ושל מדי נ"ב מדרגות ויורד. ושל יון ק"פ ויורד. ושל אדום חס ושלוש אין לו ירידה לעולם. אמר שמואל חס ושלוש אין לו ירידה לעולם. אמר הקב"ה **"אל תירא עבדי יעקב וגו' כי הנני**

מושיעך מרחוק". בביכול אפלו אתה רואהו אצלי אורידהו משם, שנאמר **"ואם בין כוכבים שים קנך משם אורידך נאם ה'".** ורואים שקץ הגאולה נרמז ליעקב במראה הסלם. וכן מובא ב'בעל הטורים' שם **"ויהנה סלם".** בגימטריא וקץ, שהראהו קצי הגליות. וכן **"ויחלם ויהנה מלאכי אלהים עלים וירדים בו".** בגימטריא תשע"ה.

כתוב (בראשית כט, ב) **"ויבא ויהנה באר בשדה ויהנה שם שלשה עדרי צאן רבצים עליה כי מן הבאר ההוא ישקו העדרים והאבן גדלה על פי הבאר".** ומובא בפרוש 'בעלי התוספות' **"ויהנה שם שלשה עדרי צאן רבצים עליה".** רמז לג' גליות מצרים, בבל, אדום. ונאספו שמה זה קבוצ גליות. רואים שרביצת עדרי הצאן על הבאר מסמלת את כל הגליות. וכן **"עדרי צאן רבצים"** עם המלים והכולל בגימטריא **תשע"א.** שאז סוף הגלות בדברי הזהר לעיל.

וכן שמעתי שיש רמז נפלא ביותר בגמרא (שבת קיג:) שדורשת את הפסוק שנאמר על רות שממנה יוצא מלך המשיח (רות ב, יד) **"ותאכל בעולם הזה, "ותשב"ע לימות המשיח, "ותתר" לעתיד לבא. "ותאכל" בגימטריא תאנה, המרמזת על עץ הדעת שאותו אוכלים בעולם הזה, עד שיתקן בימות המשיח. "ותשב"ע מרמז על שנת תשע"ב שתהיה ימות המשיח, "ותתר" מרמז על שנת תת"ר, בתחלת האלף השביעי שתהיה הזמן של לעתיד לבא. וכן "ותשב"ע מרמז על שפע**

המשיח" ר"ת ה' אלפים תשע"ב. גם מההתחלה לסוף, וגם מהסוף להתחלה. וכן מובא בספר 'שיח שרפי קודש' (חלק ב' סימן א' אות קלב) כשנפטר הילד [של רבי נחמן] אמר רבינו [רבי נחמן] משיח כבר לא יבא עוד מאה שנה נדאי. ולאחר המחלקת הגדולה שהיתה בברסלב מובא בספר 'ימי התלאות' שרבי נתן מברסלב אמר (טז) הגאולה כבר מוכחת להיות מאה שנה יותר מאחר ממה שהיתה צריכה להיות. ושנת תשע"א היא מאתיים שנה לפטירת רבי נחמן, שנפטר בתקע"א. ובשנת תשע"א נשלמו המאתיים שנה של רבי נחמן ורבי נתן. וכן בסיום המעשה הי"ג בספרי מעשיות שרבי נחמן אמר סמוך לפטירתו ורמז על גלות השכינה והגאולה, הוא מסיים אני רופא אותה, בגימטריא תשע"א עם האותיות. וכן הלשון שרבי נחמן כותב בספר המדות (אמת ט) ט. על ידי אמת בא הקץ. בגימטריא תשע"ב. וכן שמעתי מהרה"ג ר' יעקב אבובבול שליט"א שרבי נחמן כותב בספר המדות (אמונה נא) משיח יבא בשנת ברכה. ומסוף שנת תשע"ב נשארות ברכ"ה שנים עד סוף האלף הששי. וכן יבא בשנת עם האותיות והכולל בגימטריא תשע"ב. ומרמז גם בכתוב שהאריז"ל מביא על קץ הגאולה כדלקמן, "ויהי מקץ שנתים ימים" דמספר "מקץ" פחות "שנתים ימים" מסוף האלף מגיע לשנת תשע"ב.

וכן מובא בקנטרס בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א שהסוד של גאולת בעתה הוא סוד

פרנסה, וזה דומה לגאולת מצרים שמיד כשהתחיל להתנוצץ אור הגאולה במכת דם, קבלו היהודים שפע פרנסה ממכירת מים למצרים וכפי שבארנו שהשבע מתחיל בשנה הרביעית לשמיטה, שהיא שנת תשע"ב.

מצינו ברש"י (בראשית מט, י) "שילה", מלך המשיח שהמלוכה שלו, ומדרש אגדה שילו, שי לו שנאמר "יבילו שי למורא". רואים שהמשיח הוא בחינת ש"י. ותשע"ב בא"ת ב"ש בגימטריא ש"י.

מצינו במדרש (פרקי דר"א מז) עתיד הקדוש ברוך הוא לגאל את ישראל משעבוד ארבע מלכיות ולאמר להם צמח צמחתי לכם שנאמר "ואמרת אליו כה אמר ה' צבאות לאמר הנה איש צמח שמו ומתחתיו יצמח". וה'תשע"ב בגימטריא צמח צמחתי לכם.

וכן שמעתי מאחי הרה"ג ר' משה שליט"א שתשע"ב ר"ת תהא שנת את בעתה. וכן קץ הימים בעתה בגימטריא תשע"ב. וכן שמעתי מהרה"ג ר' שלמה ברייער שליט"א שהכתוב "בשנת היובל הזאת תשבנו איש אל אחזתו" ס"ת בגימטריא תשע"ב. והוסיף הרה"ג ר' מסעוד אבוחצירא שליט"א שלשון המשנה על זמן הגאולה, (סוטה ט' טו) על מי יש לנו להשען, על אבינו שבשמים, עם האותיות בגימטריא תשע"ב.

וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' אליעזר ברלנד שליט"א שפתגמו הידוע של רבי נחמן מברסלב זצ"ל "האש שלי תוקד עד ביאת

בְּרָכָה. וְנִבִּיא אֶת דְּבָרָיו: הָאוֹתִיּוֹת הַגְּלוּיֹת בְּבִעְתָּהּ בְּגִימְטְרִיא 477. וְרַק חֶלֶק הַמַּלְוִי בֵּית עֵין תּוֹ הָא בְּעֶצְמוֹ בְּגִימְטְרִיא 477 אֵף שְׁאִין כָּאן אֵף אוֹת שֶׁהַמַּלְוִי הִנְסִתָּר שְׁלֵה שׁוֹה לְגַלּוּי שְׁלֵה. לְפִי הַתּוֹפְעָה הַזֹּאת צָרִיךְ לוֹמַר שְׁמִי שֵׁשׁ לוֹ אֶת הַמִּזֵּל הַזֶּה, אֲצִלוֹ "תּוֹכוֹ כְּבָרוֹ" הוּא אֶחָד שְׁפִיו וְלָבו שׁוּיִם, וּמָה שֵׁשׁ לוֹ בְּפֶה יֵשׁ לוֹ בָּלָב, כְּמוֹ יַעֲקֹב אֲבִינוֹ. בְּזִכּוֹת יְהוּדִים שְׁאֲצֻלָּם תּוֹכוֹ כְּבָרוֹ תְּבֹא הַגְּאֻלָּה. בְּבִיטוּי "תּוֹכוֹ כְּבָרוֹ" יֵשׁ רִמְז מִפְּרָסָם, שֶׁהָאוֹתִיּוֹת שֶׁבַּתּוֹךְ "תּוֹכוֹ כְּבָרוֹ" הֵן "כְּבָרוֹ", וְהָאוֹתִיּוֹת שֶׁבַּחוּץ "תּוֹכוֹ כְּבָרוֹ" הֵן "תּוֹכוֹ". כְּבָרוֹ הֵן הָאוֹתִיּוֹת בְּרוֹךְ, וּמָה זֶה תּוֹכוֹ? תּוֹכוֹ, בְּגִימְטְרִיא "אַתָּה הוּא"ה". יַחַד זֶה "בְּרוֹךְ אַתָּה הוּא"ה".

וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' שִׁמְעוֹן רִז שְׁלִיט"א שֵׁשׁ רִמְז עַל שְׁנַת תשע"ב בְּפִיוֹט שְׁאוּמְרִים בַּתְּפִלַּת נַעֲלִילָה שֶׁל יוֹם הַכְּפוּרִים; אֵל נוֹרָא עֲלִילָה. הַמְצִיא לָנוּ מַחֲלָה. בְּשַׁעַת הַנַּעֲלִילָה. אֵל נוֹרָא עֲלִילָה. בְּשִׁירוֹ נָא הַגְּאֻלָּה. בְּשַׁעַת הַנַּעֲלִילָה. וְכֵן ה' אֲלָפִים תשע"א בְּגִימְטְרִיא הַפְּסוּקִים (בְּרֵאשִׁית כו, יד) **"וַתַּעַשׂ"** אָמוֹ מְטַעֲמִים כְּאֲשֶׁר אָהָב אֲבִיר". (אֶסְתֵּר ה, ה) "מָה שְׁאַלְתָּךְ וַיִּנָּתֶן לָךְ וּמָה בִקְשָׁתְךָ עַד חֲצִי הַמַּלְכוּת וַתַּעַשׂ". וְכֵן הַכְּתוּב (ישעי' סה, כה) "זָאֵב וְטִלָּה יִרְעוּ כָאֶחָד וְאַרְיֵה כְּבָקָר יֹאכְל תֶּבֶן וְנֶחֱשׁ עֶפֶר לֶחֱמוֹ לֹא יִרְעוּ וְלֹא יִשְׁחִיתוּ בְּכָל הָר קִדְשִׁי" בְּגִימְטְרִיא תשע"א.

מוֹבָא בְּלִקּוּט הַפְּלֹאוֹת שֶׁנִּכְתַּב בַּתְּקוּפָה שֶׁלִּפְנֵי הַשּׁוּאָה מֵאֶחָד מִנְּכַדֵּי ר' ל״ו יִצְחָק מִבְּרֵדִיטְשׁוֹב זצ"ל (הוֹדָפֶס בְּסוּף סֵפֶר 'דְּבָרֵי תוֹרָה') בְּשָׁם סֵפֶר 'עֲמוּד הָעֲבוּדָה' שֶׁגָּלוּ לוֹ מִן הַשָּׁמַיִם שֶׁקָּץ הַגְּאֻלָּה נִרְמַז בְּכְתוּב (שְׁמוֹת טו, ט) **"אָמַר אוֹיֵב אֶרְדִּי"**

אֲשִׁיג אֲחֻלֵּק שְׁלָל תִּמְלָאֻמוֹ נַפְשִׁי אֶרִיק חֲרָבִי תוֹרִישְׁמוֹ יְדִי". וְכּוֹתֵב שֶׁגָּלוּ לוֹ שֶׁהַחֲמִשָּׁה אֲלִ"פִין שֶׁל רֵאשִׁי הַתְּבוּת בַּתְּחִילַת הַכְּתוּב מְרַמְזִים עַל חֲמִשָּׁה אֲלָפֵי שָׁנִים, וַיּוֹתֵר לֹא גָלוּ לוֹ. וּמִבְּאֵר לְדְבָרֵינוּ שֶׁאַחֲרֵי הַחֲמִשָּׁה אֲלָפִין יֵשׁ ת"ש בְּר"ת, וְנִצְרָף אֶת אוֹתִיּוֹת מֵלֹא שֶׁל "תִּמְלָאֻמוֹ" שְׁבָאִים בְּגִמְר הָרֵאשִׁי תְבוּת נִקְבַּל ה' אֲלָפִים תשע"א. הֵינּוּ שְׁעַד לֵה' תשע"א הָאוֹיֵב שֶׁל אֲמוֹת הָעוֹלָם יוֹכֵל לְרַדֵּף אֶת עַם יִשְׂרָאֵל וּלְהַשְׁיִגוֹ. וְאַחֲרֵי הָאוֹתִיּוֹת מֵלֹא שֶׁהַסְתִּימָה הַגְּלוּת, בְּאוֹת אוֹתִיּוֹת מ"ו בְּגִימְטְרִיא גְּאוּלָּה עִם הַכּוֹלָל, וְהַטַּעַם שֵׁשׁ כּוֹלָל, מִשּׁוּם שֵׁשׁ שָׁנָה בֵּין סוּף הַגְּלוּת לַתְּחִלַּת הַגְּאֻלָּה, שְׁנַת תשע"ב כְּדִלְעִיל, וְשָׁנָה זֹאת נִרְמַזַּת בְּכּוֹלָל. וְכֵן הַכְּתוּב הַמְרַמֵּז עַל פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה, וְעַל רִשְׁבִּי" (תְּהִלִּים סח, יט) "עֲלִיתָ לְמָרוֹם שְׁבִית שְׁבִי לִקְחַת מִתְּנוּת בְּאֲדָם" ר"ת בְּגִימְטְרִיא תשע"ב. וְכֵן הוֹסִיף הַרְה"ג רַבִּי אֱלִיעֶזֶר שְׁלֵמָה זִנְגְשְׁטֵין שְׁלִיט"א שֶׁתשע"ב בְּגִימְטְרִיא הָאֲרֶת פְּנֵי הוּא"ה.

מוֹבָא בְּלִקּוּטֵי תוֹרָה לְהַאֲרִיז"ל (מִקָּץ) **"וַיְהִי מִקָּץ שְׁנָתִים יָמִים"** הֵנָּה "שְׁנָתִים יָמִים" גִּימְטְרִיא תש"ל, רוֹצֶה לוֹמַר כִּי בְּכָל שָׁנָה שִׁס"ה יָמִים, וּב' פְּעָמִים שִׁס"ה הוּא תש"ל, וְכָלְלוּת ו' אוֹתִיּוֹת שִׁס"ה שִׁס"ה גִּימְטְרִיא תש"ל, כְּמִנְיֵן אֲדנִי פְּשׁוּט וּמִלּוּאוֹ גִּימְטְרִיא תש"ל, וְהוּא נִקְרָא קָץ הַיָּמִין לְמַעְלָה. וְהַרְבֵּ גִלְזֵרְסוֹן מִבְּאֵר שָׂאֵם ל"ו שָׁנָה נִמְשַׁכַּת הַתְּגֻלוֹת קָץ הַיָּמִין לְמַעְלָה, צָרִיךְ עוֹד ל"ו שָׁנָה לְהַתְּגַלוֹת קָץ הַיָּמִין לְמַטָּה. וְשׁוּב נִקְבַּל אֶת תשע"ב. וְנִרְאֶה לְהוֹסִיף שֶׁהָאֲרִי מְדַבֵּר עַל קָץ הַיָּמִין לְמַעְלָה, לָכֵן הוּא

שאים כותבים "בנעריה" באות ו' זה יוצא גימטריא תשע"ג.

משמע מה'עץ חיים' להאריז"ל (שער נ' סוף פ"ג). שבשנת תשע"ה שהיא שנת שמיטה, יהיה ברור בעולם הזה הנקרא עץ הדעת, בין הטוב לרע, והטוב יפרד מהרע, ונביא את לשונו. גם בזה תבין ענין הגלות שהוא אסף יומין דחול, והענין כי הם ה' חסדים כל אחד כלול מק' הרי ת"ק כמנין כת"ף ימין, וה' גבורות כמנין כתף שמאל, הרי אסף, ובהיותו בפעם הדעת נקרא אסף יומין דחול, יען כי שם הוא טוב ורע שהם בר ותבו, והגלות הוא היות אלו האסף נתונים שם תוך הרע אשר שם ולהיות כי גלוי החסדים וגבורות תוך ז"א הוא מהחזה ולמטה אשר שם נה"י הנקרא נוי עמודים, לכן אלו הם דגמת הקדשה ואת האסף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה נויים לעמודים", והבן זה. כי אין אחיזה עץ הדעת אלא במקום הגלוי וזה סוד "כל היום דנה" אסף שנין. היינו שהפסוק "ואת האסף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה נויים לעמודים", מרמז על האסף החמישי שהוא בסוד "כל היום דנה", ונקרא בזהר אסף יומין דחול, ועוד שבע מאות שבעים וחמש שנים באסף הששי [בסוד ה' נויים לעמודים", דמספר שש הוא בבחינת נ"ו ועמוד כידוע]. שבהם יש אחיזה לקלפה, ויש ערוב טוב ורע, ובשנת ה' אלפים תשע"ה יפרדו הטוב מהרע. וזה חזק להיות תקופה לאחר שיבא המשיח וילחם ברע ויפרידו מהטוב. וכן רואים שהתורה הוסיפה "ואת האסף", עם אות

נותן רמז של שס"ה שס"ה, כי שס"ה מרמז על ימות החמה שהיא בחינת זכר המסמל את העולם העליון, ואם נעשה את אותו גימטריא של האר"י על שנת העבור שהיא שפ"ג ימים ב' פעמים שפ"ג הוא תשס"ו, וכללות ו' אותיות שפ"ג שפ"ג גימטריא תשע"ב. דשנת עבור מחברת את העולם העליון לתחתון בסוד חבור זכר ונקבה שיוצר עבור, והעבור מוליד את המשיח. וכן שנת תשע"א היא שנה מעברת. עוד רמזים שלח לי הרה"ג ר' ישראל שליט"א מקרית יואל נ. יעקוב מלא וא"ו יו"ד עין קוף ניו בית עם הכולל בגימטריא תשע"א. ומובא ברש"י (ויקרא כו, מב) "וזכרתי את בריתי יעקוב", בחמשה מקומות נכתב מלא [וא"ו], ואליהו חסר [וא"ו] בחמשה מקומות, יעקב נטל אות משמו של אליהו ערבון שיבוא ויבשר גאולת בניו. וכן "קץ הימין" עם האותיות והכולל בגימטריא תשע"א, לפי החשבון שאות נר"ן סופית היא מספר שבע מאות. וכן תשע"א בא"ת ב"ש אותיות בזאת, בגימטריא אליה"ו משי"ח. ומרמז על הכתוב "בזאת יבא אהרן אל הקדש". וכן תשע"א באלב"ם אותיות היכל בגימטריא שם אדנ"י שהוא שם המלכות, ומרמז על הכתוב "וה' בהיכל קדשו". וכן תשע"א בא"ת ב"ש ובאלב"ם בגימטריא עת"ה בסוד "בעתה אחישנה".

מובא בספר 'מישרים מגיד' מהרה"ג ר' יצחק ברנפעלד זצ"ל שגלו לו מן השמים שקץ הגאולה נרמז בכתוב (במדבר ל, יז) "בנעריה בית אביה", ומלים אלו עם המלים והכולל בגימטריא תשע"א. והוסיף הרה"ג ר' מסעוד אבוהצירא שליט"א

ה', לרמז על ה' אלפים, היינו שהאלף הוא האלף החמישי.

מובא בספר 'כוננת מאז' שמעתי מזקני הרה"ח המפרסם ר' יהודה אריה לייב ציוניאק זצ"ל שספר שבהיותו גר בורשא שמע מזקני חסידי הרשב"י זי"ע שספרו על חסיד אחד שעלה לתורה אצל הרב בעל ה'תניא' זי"ע בפרשת פקודי והרב היה הקורא בתורה, כשהגיע הרב לפסוק "ואת האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה ויום לעמודים וגו'", שמע מהרה"ק שאומר בלחישת ששנת אלף ושבע מאות וחמשה ושבעים הוא זמן ביאת משיח במהרה יגלה, ואחר כך ספר החסיד מה ששמע מפה קדשו, וכששמע בעל ה'תניא' הקפיד בדבר ולא הוציא הלה את שנתו. ויתכן שבעל ה'תניא' רמז על דברי האר"י שיש בשנה זו התקדמות גדולה בתהליכי הגאולה, והשומע שמע משהו על משיח, ופרש את זה כביאת המשיח, וכפי שבארנו שביאת המשיח לפי הזהר היא קודם.

ועוד נראה שהשומע שמע אלף ותשע"ה, וכוננת בעל ה'תניא' היתה לשנת תר"ג שהיא היתה אלף ותשע"ה שנה לחרבון, ולא חשב מתחילת האלף החמישי. כפי שמובא בספרי בעל ה'תניא' שאומר קץ על שנת תר"ג, ונביא את תכן דבריו בקצרה. (מאמרי אדמו"ר הזקן פקודי עמוד תיט ואילך.) **"ואת האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה ויום לעמודים"** הטעם הוא אזלא גרש, ומבאר בזהר אזלא גרש כד אזלא שכינתא בגלותא. וזהו רמז על קץ הימין שיהיה במהרה בימינו.

ולהבין איך מבאר בפסוק זה הקץ האמיתי הוא, דהנה חרבון בית שני היה קע"ב שנה קודם אלף החמישי וכו', והנה קע"ב שנה מאלף הרביעי, וכל אלף החמישי ותר"ג מאלף הששי, עולה מספרם "האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה ויום לעמודים", שזה זמן משך הגלות וכו'. יוצא שבעל ה'תניא' למד את הפסוק הזה על הקץ כמו ה'עץ חיים' להאריז"ל, אלא שהאריז"ל חשבון מתחילת האלף החמישי, ובעל ה'תניא' חשבון מהחרבון. על כל פנים המעשה שהבאנו מהספר 'כוננת מאז' אין בו ראיה כלל על תשע"ה.

וכעין זה מובא בספר 'אוצר החיים' מרבי יצחק אייזיק מקאמרנא זצ"ל (דברים דף ח ע"ב) וקץ זה מרמז בתורה בסוד "ואת האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים" אלף יומין דגלותא דחול, ונוסף עליהם עוד שבע מאות חמשה ושבעים, ונסתים זה הזמן בשנת תר"ג משנת תתכ"ח לאלף הרביעי. עכ"ל. והעיר נכדו הרה"ג ר' יהודה אריה ספרין שליט"א שמדבריו שמזכיר את האלף יומין דחול המסמלים את האלף החמישי, הוא מרמז על ה' אלפים תשע"ה. אף על פי שאומר במפרש תר"ג, כנראה כיון שהיה קרוב לזמנו ולא רצה לומר קץ רחוק. ובספר 'נזהר לך האות' מהרב דוד מרגלית זצ"ל תלמיד ה'כתב סופר' מובא שיהיה תהליך של גאולה מתש"ס עד שנת השמיטה תשע"ה, ואז יבא בן דוד, ושם רואים שהוא מחבר את תשע"ה לתהליך של המאה שנה של הזהר, אף על פי שבהר עצמו כתוב שזה יהיה בסוף תשע"ב ולא כפי שהוא למד. ולפי דברי המהר"ל שהבאנו לעיל

כְּאִשֶּׁר דִּבֶּר, שֶׁהוּא לַעֲתִיד, וּכְתִיב בְּבֵית
הַשְּׁלִישִׁי "וְרַחֲבָה וְנִסְבָּה לְמַעַלָּה לְמַעַלָּה",
וּפְרִינוּ בְּאֶרֶץ. וְכָתַב לִי הֵרָה"ג ר' שְׁלֹמֹה
בְּרִיֶיעֶר שְׁלִיט"א, שֶׁהַכְּתוּב "כִּי עֲתָה הֵרָחִיב
הוּי"ה". בְּגִמְטְרִיא תשע"ה עִם הָאוֹתִיּוֹת
וְהַמְּלִים וְהַכּוֹלֵל.

כְּתוּב (בראשית לב, ג) "וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מַלְאָכִים
לִפְנֵיו אֶל עֶשָׂו אָחִיו אֲרָצָה שְׁעִיר שְׂדֵה
אָדָם". וּמִבְּאֵר ה'אֹר הַחַיִּים' יָכוֹן הַכְּתוּב לְרִמְזֵי
ג' זְמָנִים שֶׁיִּשְׁתַּנּוּ בָּהֶם בְּנֵי עֶשָׂו, הָאֶחָד, יִהְיֶה
יַעֲקֹב וְעֶשָׂו בְּמִדַּת הָאֶחָדָה, וְהוּא אֹמְרוֹ "עֶשָׂו
אָחִיר", וְזֶה הִיָּה עַד עַת הַחֲרָבָה. וְהַב', מִזְמַן
שֶׁנִּחְרַב הַבֵּית עַד עַת קֵץ שֶׁעֶשָׂו בְּמַעַלָּה
גְּדוֹלָה, וְהוּא שְׂרָמְזוּ בְּאוֹמְרוֹ "אֲרָצָה שְׁעִיר"
בְּפֶתַח תַּחַת אֶל"ף, לְהַרְאוֹת מִדְּרָגָה עֲלִיוֹנָה.
וְהַג', בְּיָמִים הַמְּקוּיִם לָנוּ שֶׁתִּהְיֶה אָדָם
יִרְשֶׁה, וְהוּא אֹמְרוֹ "שְׂדֵה אָדָם", כְּשֶׁדֵּה
תַּחֲרֵשׁ. וְכָתַב לִי הֵרָה"ג ר' שְׁלֹמֹה בְּרִיֶיעֶר שְׁלִיט"א
שֶׁהַתַּרְגוּם עַל "שְׂדֵה אָדָם" הוּא לְחַקְלֵי אָדָם.
בְּגִמְטְרִיא רַכ"ט, כְּמִנְיָן הַשָּׁנִים שֶׁנִּשְׁאַרוּ מִשְׁנַת
תשע"ב עַד סוֹף שְׁשֵׁת אֲלָפֵי הַשָּׁנִים. (יש שְׁגוּרִסִּים
לְחַקֵּל, וּבְחֻמְשֵׁים הַיּוֹתֵר מִדּוּיָקִים כְּמוֹ חֹמֶשׁ 'עוֹז וְהַדֵּר' גִּרְסוֹ
לְחַקְלִי).

כְּתוּב (בראשית לב, ד) "כֹּה תֹאמְרוּן לְאֲדֹנִי לְעֶשָׂו
כֹּה אָמַר עַבְדְּךָ יַעֲקֹב עִם לְבֹן גִּרְתִּי
וְאַחֵר עַד עֲתָה". וּמִבְּאֵר בְּעַל הַטּוֹרִים שֵׁם "עַד
עֲתָה", כְּלוֹמַר אֲנִי צָרִיךְ לְהִתְאַחֵר עַד שֶׁיַּעֲבֹרוּ
"עֲתָה" ע' שֶׁל [גְּלוּת] בְּבֵל. וְת' שֶׁל [גְּלוּת]
מִצָּרִים. וְה' אֲלָפִים שֶׁל גְּלוּת אָדָם, וְיִבֵּא
אֶלֶף הַשָּׁשִׁי שֶׁהֵם יָמוֹת הַמָּשִׁיחַ, וְאַחֵר כָּךְ

שֶׁבִשְׁנֵה הָרַבִּיעִית שֶׁל הַשְּׁמִיטָה תִּתְחַל הַגְּאֻלָּה עִם
עֲנִין הַשְּׁבַע שֶׁיִּבֵּא לְיִשְׂרָאֵל, אִף עַל פִּי שָׁבוֹן דּוֹד בֵּא
רַק בְּמוֹצָאֵי שְׁמִיטָה, אֶפְשָׁר לְחַבֵּר אֶת שְׁתֵּי
הַשִּׁטּוֹת יַחַד. וְכֵן מוּבָא ב'לִקוּט רֵאוּבֵנִי' (עַרְךְ גְּאוּלָּה)
שֶׁהַגְּאֻלָּה תִּבֵּא דֶרֶךְ שֵׁם ע"ב, שֶׁיִּפְעַל דֶּרֶךְ שֵׁם ע"ה
שֶׁהוּא אֶחָד הַשְּׁמוֹת שֶׁל ע"ב כְּמִנְיָן כֹּה"ן. וְכֵן
תשע"ה מְרַמֶּזֶת עַל שַׁע"ה נְהוֹרִין שֶׁבָּאִים מִעֲתִיק,
שֶׁעֲלִיהֶם אֹמֵר הָאֲרִיז"ל (שַׁעַר הַפְּסוּקִים יִתְרוֹ קַמַּח)
שַׁע"ה חֲסִדִּים דְּכָלִּיל בְּחֶסֶד דְּעִתִּיק יוֹמִין,
כְּנֻזָּר בְּאֶדְרָא רַבָּא וּכְנֻגְדָם בְּחֻטָם הָעֲלִיוֹן,
אֲרַכּוּ שַׁע"ה עֲלָמִין, לְכַפּוֹת הַדִּינִים.

וְכֵן יְדוּעַ שֶׁכֶּמָּה מִתְלַמִּידֵי הַמַּגִּיד מִמַּעֲזְרִיטֵשׁ ז"ע
נִתְאַחֲדוּ בְּעִבּוּדָה לְהַחִישׁ אֶת בִּיאַת הַמָּשִׁיחַ
בְּשְׁנַת תַּקַּע"ה, וְנִסְתַּלְקוּ בְּשָׁנָה זֹאת, הֲלֹא הֵמָּה: הַמַּגִּיד
מִקְאֲזִינִי, וְרַבִּי מִנְחֵם מַעֲנֵדֶל מְרִימָנָאב, וְהַחֲזִיזָה
מְלוּבָלִין. וְכָתַבוּ לִי שֶׁבִּתְשַׁע"ה לְאַחֵר מֵאֲתִים שָׁנָה
כְּשֶׁעָבְרוּ ד' יוֹבְלוֹת יֵשׁ בְּחִינָה שֶׁל "לֹא קָאִי אִינִישׁ
אֲדַעֲתִיהָ דְּרַבִּיָּה עַד אֲרַבְעִין שָׁנִין", כִּי כָּל יוֹבֵל
הוּא גַם בְּסוֹד ה' פְּרָצוּפִים שֶׁהֵם כְּנֻגַּד עֶשֶׂר סְפִירוֹת
וְכָל סְפִירָה נִקְרָאת שָׁנָה, יוֹצֵא שֵׁד' יוֹבְלוֹת יֵשׁ בָּהֶם
בְּחִינָה שֶׁל אֲרַבְעִים שָׁנָה אִם מַחֲשִׁיבִים כָּל יוֹבֵל
לְעֶשֶׂר שָׁנִים, כְּנֻגַּד עֶשֶׂר סְפִירוֹת שְׁבוּ.

כְּתוּב (בראשית כו, כב) "וַיַּעֲתֶק מִשֵּׁם וַיַּחֲפֹר
בְּאֵר אַחֲרָת וְלֹא רָבוּ עָלֶיהָ וַיִּקְרָא
שְׁמָהּ רַחֲבוֹת וַיֹּאמֶר כִּי עֲתָה הֵרָחִיב ה' לָנוּ
וּפְרִינוּ בְּאֶרֶץ". וּמוּבָא בְּרַמְבַּ"ן שֵׁם וְהַשְּׁלִישִׁי
קָרָא רַחֲבוֹת, הוּא הַבֵּית הָעֲתִיד שֶׁיִּבְנֶה
בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ וְהוּא יַעֲשֶׂה בְּלֹא רִיב
וּמִצָּה, וְהָאֵל יִרְחִיב אֶת גְּבוּלָנוּ, כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר "וְאִם יִרְחִיב ה' אֶלֶהֵיךְ אֶת גְּבולֶךָ

(בראשית טו, יב) **"וַיְהִי הַשֶּׁמֶשׁ לְבוֹא וּתְרַדְמָה נִפְלָה עַל אַבְרָם וְהָנָה אִמָּה חֲשֵׁכָה גְדֹלָה נִפְלֶתת עָלָיו"**. הוא אותו מספר. דאברהם ראה את הד' גליות שתמשכנה למשך 1945 שנים. כמובא במדרש תהלים (נב) **"אִמָּה", "זו בבל. "חֲשֵׁכָה", זו יון. "גְדֹלָה", זו מדי. "נִפְלֶתת עָלָיו", זה אדום. וכן הכתוב שאמר יַעֲקֹב אֲבִינוּ לַעֲשׂו (בראשית טו, יב) "אֶתְנַהֲלָה לְאִטִּי לְרָגֵל הַמְּלָאכָה אֲשֶׁר לִפְנֵי וּלְרָגֵל הַיְלָדִים עַד אֲשֶׁר אָבֹא אֶל אֲדֹנִי שְׁעִירָה"**. הוא אותו מספר. וכפי שמבאר רש"י שם **"עַד אֲשֶׁר אָבֹא אֶל אֲדֹנִי שְׁעִירָה", ואימתי ילך בימי המשיח שנקאמר "וַיְעָלוּ מוֹשְׁעִים בְּהַר צִיּוֹן לְשֹׁפֵט אֶת הָרַע עֲשׂו"**. וכן הכתוב (שמות יח, ח) **"וַיִּסְפָּר מֹשֶׁה לַחֲתָנָיו וְגו', עַל אוֹדֶת יִשְׂרָאֵל אֶת כָּל הַתְּלָאָה אֲשֶׁר מָצְאתֶם בְּדֶרֶךְ וַיֵּצֵאֵם ה'".** הוא אותו מספר.

מְצִינוּ בַּמִּדְרָשׁ (ילקוט בראשית קנז) בְּקֶשׁ יַעֲקֹב לְגִלוֹת לְבָנָיו קֵץ הַיָּמִין וְנִסְתַּלְקָה מִמֶּנּוּ שְׂכִינָה, אָמַר שְׁמָא יֵשׁ פָּסוּל בְּמִטָּתִי כְּאַבְרָהָם אָבִי אָבֹא שְׂיָצֵא מִמֶּנּוּ יִשְׁמַעְאֵל, וְכִי־צָחַק אָבֹא שְׂיָצֵא מִמֶּנּוּ עֲשׂו, אָמְרוּ לוֹ "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל וְגו'" כָּשֵׁם שְׂאִין בְּלִבָּבְךָ אֵלֹא אֶחָד כֶּךָ אֵין בְּלִבָּבְךָ אֵלֹא אֶחָד, מִיד פֶּתַח וְאָמַר בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ וְגו'. נראה דיעקב רמז להם על הגאולה גם במלים **בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד**, שמרמזות על זמן הגאולה שתתגלה מלכות ה' לנצח, לעולם ועד. וכן מלכותו לעולם ועד בגימטריא תשע"ב עם האותיות (עיין בבן יהוידע חגיגה יג: שתיבות אלו מרמזים על הגאולה). וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג

"וַיְעָלוּ מוֹשְׁעִים בְּהַר צִיּוֹן לְשֹׁפֵט אֶת הָרַע עֲשׂו". ורואים שהפסוק הזה מרמז על זמן הגאולה, ואם כתוב **"עֵתָה"**, זה מרמז על זמן גאולת בעתה. וכן הפסוק **"וְאַחֲרָיִךְ עַד עֵתָה"** עם האותיות בגימטריא תשע"ג.

מוֹבָא בַּמִּדְרָשׁ פְּלִיאָה שְׂאֵלוֹ אֶת רַבֵּנוּ הַקְדוֹשׁ מִתִּי יְבֵא מְשִׁיחַ, אָמַר לָהֶם "וַיְהִי עָרֵב וַיְהִי בִקְרַיִם יוֹם הַשְּׁשִׁי". זה ברור שהוא רמז להם על האלף הששי לבריאה שהוא כנגד היום הששי של בריאת העולם, וכן הששי במלוי האותיות ה"י, ש"ן, יו"ד, ש"ן, יו"ד. בגימטריא תשע"ה. היינו שעד סוף תשע"ה זה נכלל בגדר יום הששי ויש ערוב טוב ורע, ולאחר מכן עוברים לשבת שהיא המלה הבאה בפסוק **"וַיִּכְלֹ" וַיְהִי בְרוּר בֵּין הַטּוֹב לְרַע**.

כְּתוּב (בראשית מט, א) "וַיִּקְרָא יַעֲקֹב אֶל בָּנָיו וַיֹּאמֶר הָאֶסְפוּ וְאֶגִּידָה לָכֶם אֶת אֲשֶׁר יִקְרָא אֶתְכֶם בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים". ומצינו בזהר (ויחי רלד:) שיעקב הסתיר ברמז בפסוק הזה את זמן הגאולה. והמלים **"יִקְרָא אֶתְכֶם"** בגימטריא תשע"ב. וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' מרדכי אלישר שליט"א שהפסוק הזה בגימטריא 3526 ואם נוסיף לזה את זמן פטירת יעקב כשאמר את הפסוק בשנת 2255 נקבל את שנת תשפ"א, שיש רמזים עליה בענין בנין בית המקדש. כמו הכתוב (דניאל ז, יג) **"וְעַד עֵתִיק יוֹמִיא מָטָה"**.

וְכֵן הַכְּתוּב (שם ב) "הָאֶסְפוּ וְאֶגִּידָה לָכֶם אֶת אֲשֶׁר יִקְרָא אֶתְכֶם". בגימטריא 1945, מנין השנים מחרבן בית שני עד סוף תשע"ב. וכן הכתוב

שליט"א שתשע"ב בגימטריא עבר ה'ה עתיד, היינו שנה שהיא בבחינת נצח מעל הזמן.

מובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (פ' אחרי ע' רכג) **שאד"ם**, ר"ת אדם, דוד, משיח. דג' אלו שיכים לאותו מזל ולאותו שרש ולכן הם מתקנים את חטא אדם הראשון. ולפי זה באר הרה"ג ר' אליהו נחמני שליט"א שדוד המלך נולד בשנת ב' אלפים תתנ"ד לבריאת העולם, ומלך בחברון בגיל שלשים כשמת שאול בתחילת שנת תתפ"ד, ומלכותו לבד התחילה בשנת ב' אלפים תתפ"ו. כמוכא בגמרא (סנהדרין כ. ובתוס' שם) שב' שנים ומחצה איש בשנת מלך בירושלים. יוצא שהמספר הזה הוא מאדם הראשון עד שדוד מלך לבד. ואם נוסיף עוד פעם ב' אלפים תתפ"ו, נקבל שוב את דוד שהוא המשיח בשנת ה' אלפים תשע"ב. וכן ב' תתפ"ו בגימטריא דו"ד במלוי האותיות דל"ת ו'ו דל"ת עם האותיות. וכן תתפ"ו מרמז בכתוב המדבר על הכנת מנחה (ויקרא ב, ו) **"פתות אתה פתים ויצקת עליה שמן מנחה הוא"**. ויש כאן רמז שהמספר תתפ"ו קשור עם הכנת המנחה, שהיא הכנת המלכות והכנת הגאולה כדלעיל. ואחרי שיש **"פתות"** אפשר ליצק שמן המשחה ולהמליך את המלך, כהמשך הכתוב **"ויצקת עליה שמן מנחה הוא"**. וכן הכתוב (ויקרא יח, יב) **"וימשח אתו"** בגימטריא תשע"א, ועם הכולל בגימטריא תשע"ב. וכן ב' אלפים תתפ"ו, בגימטריא מנחה סלת מחבת מרחשת חלות רקיקים. שהם שמות ה' מנחות המסמלות את ספירת המלכות. והוסיף הרה"ג ר' יוסף שינברגר שליט"א שהכתוב המרמז על הכנה למלכות שהיא בסוד רחל (בראשית

כט, יח) **"ויאהב יעקב את רחל ויאמר אעבדך שבע שנים ברחל בתך הקטנה"**. בגימטריא תשע"ב. והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שתשע"ב בא"ט ב"ח אותיות רחל. או באופן אחר ה' תשע"ב בא"ט ב"ח אותיות קו רחל.

מצינו בגמרא (סנהדרין צח.) שאלו תלמידיו את רבי יוסי בן קיסמא, אימתי בן דוד בא, אמר, מתירא אני, שמא תבקשו ממני אות. אמרו לו, אין אנו מבקשים ממך אות. אמר להן, לכשיפל השער הזה, ויבנה, ויפל, ואין מספיקין לבנותו עד שכן דוד בא. אמרו לו, רבנו, תן לנו אות, אמר להן, ולא כך אמרתם לי, שאין אתם מבקשים ממני אות, אמרו לו, ואף על פי כן, אמר להם, אם כך יהפכו מי מערת פמיס לדם, ונהפכו לדם. וגם כאן מרמזי פל השער ויבנה, בגימטריא תשע"א עם המלים. וכן בן קיסמא, אמתי בן דוד בא בגימטריא תשע"ג. ותשע"ג היא השנה של מלחמת גוג ומגוג כדלקמן. וכן הרמז של הפיכת המים לדם, מרמז על מלחמת גוג ומגוג שנביא לקמן מהזהר שהים הגדול יקבל צבע אדם מרב דם שישפך.

מובא בספר 'בן יהוידע' מה'בן איש חי' (הוריות יב) מדברי רבנו הארי"י ז"ל שהגיד למהרח"ו תבין שפתיחתו של גיחון נוגעת במלכות בית דוד, ואתחלתא דגאולה יהיה בפתיחתו. ושמעתי שבתקופה האחרונה הרחיבו את מעין הגיחון בירושלים, ולא פרסמו את הדבר מפחד הערבים. וכן מובא ב'בן יהוידע' (סנהדרין צד.) בזמן שהרב מהרח"ו היה בעיר הקדש

להאריז"ל (פ' האזינו ע' שכה) אדם הראשון עשה תשובה בק"ל שנה שישב בגיחון עד צוארו, שהוא אחד מד' נהרות גן עדן, והטעם שישב בגיחון ולא באחרים, לפי שחטא ב"כל הולך על גחון" [נחש] מצד הטמאה, וזה גיחון ביו"ד מצד הקדשה. היינו שניקת הגחון והנחש, היא מהגיחון. והגיחון הוא בביכול הנחש למעלה שהוא השרש של הגחון. היינו הוא גחון עם י' המסמל את הנחש דקדשה. וזה הסוד של משיח שהוא בגימטריא נחש, כיון שהוא השרש של הנחש בקדשה, בבחינת נחש הנחשת שהוא נחש קדוש, כדבארנו במאמר 'חשמל חטא'. היינו שמשיח הוא בבחינת גיחון, ואם מרחיבים את הגיחון זה מסמל את התחלת הגאולה. וכן את שלמה משחו למלך על יד הגיחון, כמו שכתוב "והרפבתם את שלמה בני על הפרדה אשר לי והורדתם אתו אל גחון ומשחו אתו שם צדוק הכהן ונתן הנביא למלך על ישראל וגו'". וכן מצינו בזהר (תיקונים פח:): שד' נהרות הם כנגד ד' חיות המרפבה, ונהר גיחון הוא כנגד האריה שבמרפבה שהוא בחינת חסד. ורואים קשר בין גיחון למדת החסד שמביאה את הגאולה, ולבחינת אריה המסמלת את בית המקדש ומלכות בית דוד.

כתוב (תהילים קיד, ט) **"מושיבי עקרת הבית אם הבנים שמחה הללויה"**, ומבאר רש"י **"עקרת הבית"**, ציון שהיא פעקרה יושיבנה. רואים ששיבת ציון, הופכת את ציון מעקרה לעקרת הבית, דבזמן הגלות ציון היא בבחינת עקרה שאינה מולידה. ובזמן הגאולה העקרה תהפך לעקרת הבית. וכן

ירושלים בא שר אחד תקיף הנקרא אבו סיפיו, וידע שמלך ישראל סתם מי גיחון, ושאל אם נמצא היום מי שיוכל לפתחו, ואמרו לו הגוים יש חכם אחד אלוקי ושמו רבי חיים ויטאל, ודאי שהוא יכול לפתחו, ושלח אחריו ביום הששי ואמר לו וכו', ומהרח"ו עשה קפיצת הדרך והלך לדמשק, ובא אליו האריז"ל בחלום ואמר לו הסבלת עשו, כי זה השר היה גלגול סנחריב, ואתה יש בך ניצוץ חזקיה שסתם מי גיחון, והיתה שעת הכשר לתקן ולפתח מי גיחון ובה היתה אתחלתא דגאולה, והשיב מהרח"ו לא רציתי להשתמש בשמות הקדש, ואמר לו האריז"ל אלו לא נשתמשת לבא לדמשק החרשתי, וכו'. אמר לו מהרח"ו אם כן אחזור לירושלים לפתחו, אמר לו חליף שעתא ואלו זמניה. ויש כאן, רמז חליף שעתא, אותיות תשע"א, היינו שהיתה אז התעוררות בבחינת תשע"א והחמיצו אותה. וכן נראה שמהרח"ו עשה קפיצת הדרך והלך לדמשק, כיון שהוא חפשו שמירה מקלפה שמתנגדת לפתיחת גיחון, ודמשק שהיא הקלפה המלבישה על בית המקדש ויונקת ממנו כדלעיל, בודאי מתנגדת לפתח את השפע של בית המקדש מצד הקדשה, שבכך תגרום נפילתה. וזה רמז לו האריז"ל שבמקום להשתמש בשמות הקדש להתחבר לקלפת דמשק, הוא יכל להשתמש בשמות הקדש לעשות את מה שרצתה הקלפה של אבו סיפיו, ובה היו זוכים לאתחלתא דגאולה.

ונראה לבאר מדוע פתיחת הגיחון קשורה לגאולה, על פי מה שמובא ב'ספר הלקוטים'

דמוּבא בירושלמי (יומא ה.) שבבית המקדש הראשון נחרבה רק התקרה, "מפרום שלח אש", ומבאר שד' כתלים נבנו בזכות האבות, ולתקרה לא היתה זכות ונחרבה, ובית בלי תקרה יציבה הוא בחינת סכה, ולכן חרבן בית המקדש נקרא סכת דוד הנופלת, לרמז שבגלל שהוא היה בחינת סכה הוא נפל, ולעתיד לבא הוא יהיה בחינת בית וישאר לעד. ולפי זה יש כאן רמז גם על סכת דוד הנופלת, שתיפול "שבעת ימים" אותיות תשע"ב ולא יותר. וכן שמעתי מהרה"ג רבי אליעזר שלמה זוננשיין שליט"א שעל חג הסוכות כתוב **שבעת** פעמים בתורה תבת "שבעת".

מצינו בגמרא (כתובות קיא.) שאם רב עם ישראל עולים להתישב בארץ ישראל, זה נקרא **לדחק את הקץ**. וזה אחד מהג' שבועות שה' השביע את עם ישראל שלא יעשו את זה בזמן הגלות. ופרסם לאחרונה שלפי הרשימות בתקופה האחרונה מספר היהודים הגדול ביותר בעולם נמצא בארץ ישראל.

עקרת עם הכולל בגימטריא תשע"א. וכן **עקרת** אותיות קערת המרמזת על המלכות שהיא בבחינת קערה, כידוע מפונות הקערה של ליל הסדר.

מצינו במדרש (ילקוט ויקרא תרנג) **אמר רבי אלעזר בר מריום למה עושים אנו סכה אחר יום הכפורים, לומר לך שכן את מוצא בראש השנה יושב הקדוש ברוך הוא בדיון על באי העולם, וביום הכפורים הוא חותם את הדיון, שמה יצא דיןם של ישראל לגלות, ועל ידי כן הן עושין סכה וגולין מבתיהם לסכה, והקדוש ברוך הוא מעלה עליהם כאלו גלו לבבל.** רואים שסכה היא בחינת גלות. ולפי זה באר הרה"ג ר' מסעוד אבוהצירא שליט"א את הפסוק "חג הסוכות שבעת ימים" אותיות תשע"ב. לרמז על הגלות הכללית שהיא רק עד שנת תשע"ב ולא יותר. וכן מובא בקנטרס 'נפש חיה' (ואתחנן תשס"ח) שבית המקדש נקרא סכה, כמו שכתוב (עמוס ט, יא) **"ביום ההוא אקים את סכת דוד הנפלת".**

דברי גדולי ישראל על שנת תשע"ב

התחילה השעה הששית של ערב שבת, שיש אומרים שכבר אפשר ללכת למקנה וכו', ורבים טעו בה וכו', אינו כן, אלא האמת היא תשע"ב. וכן שמעתי מיהודי ששמע מהג"ר ר' יוסף ליב זוסמן זצ"ל שהיה מהמקבלים הנסתרים בירושלים בדור הקודם, שאמר לו שיש לו ולהרה"ג ר' מתתיהו דיוויס זצ"ל מסכת מהג"ר א על שנת תשע"ב.

כמו כן שמעתי בשם הרה"ג ר' יצחק שלמה זילברמן זצ"ל מהרבע היהודי שיש להם מסכת מהג"ר א על שנת תשע"ב כשנת קץ, היוצאת מפסוקי שירת האזינו. וכן שמעתי מאחד מגדולי האדמורי"ם ששמע ממנו לפני כארבעים שנה שמסכת בידו מזקן אחד, מצאצאי תלמידי הג"ר א, שמה שכלם מפרשים השעה הששית על חרף תש"ט כי אז

שְׂרָצָה לַעֲקֹר צֶרֶת תַּשְׁעָה בָּאָב כָּלֵל וְעַקֵּר וּלְגִלּוֹת הַקֶּץ עַל יְדֵי שַׁחַל בַּשַּׁבָּת יוֹם הַקָּדוֹשׁ, וְהוֹאִיל וְאִידְחִי יְדְחִי לְגַמְרִי.

וְכֵן שְׁמַעְתִּי מִיהוּדֵי שְׁשֻׁמַּע מִהֶרֶה"ג ר' דָּוִד אַבוּחֲצִירָא שְׁלִיט"א מִנְהֶרֶה שְׁאָנוּ נִמְצְאִים בְּיָמִים אֵלּוּ בְּזִמְנָן שֶׁל גְּאֻלַּת בְּעֵתָהּ, וְצָרִיךְ לְהִתְפַּלֵּל שֶׁיְהִיָּה קִצַּת אַחִישֵׁנָה בְּתוֹךְ הַבְּעֵתָהּ, לְהַמְתִּיק אֶת תְּהִלָּתִי הַגְּאֻלָּה. וְכֵן מְסַפֵּר עַל הָאֲדָמוֹר ר' שְׁלֵמָה מְזֻזְעוּהִיל זצ"ל שֶׁהֻצְבֵּיעַ בְּזִמְנָנוּ עַל יְלָדִים קִטְנִים שֶׁהָיוּ הֵנָּה זְקֵנִים מְפֻלְגִים, שֶׁהֵם יָזְכוּ לִרְאוֹת אֶת הַמְּשִׁיחַ. וְכֵן יְדוּעַ שֶׁהֶרֶה"ג ר' שְׁכָנָא זָאֵהֵן שְׁלִיט"א תַּלְמִיד הַחֹפֶץ חַיִּים פָּרָסָם בַּשָּׁנָה תשס"ח שֶׁהַחֹפֶץ חַיִּים בָּא אֵלָיו פְּעָמִים בַּחֲלוּם וְאָמַר לוֹ שִׁפְרָסָם שֶׁהַגְּאֻלָּה קְרוּבָה מְאֹד. וְכֵן שְׁמַעְתִּי בִּשְׁם הֶרֶה"ג ר' מַתְתִּיָּהוּ סְלוּמוֹן שְׁלִיט"א מְשַׁגִּיחַ שֶׁל יְשִׁיבַת לִיקוּוֹאד, שֶׁסָּפַר שֶׁהִיָּתָה לוֹ מַחֲשָׁבָה לַעֲזֹב אֶת יְשִׁיבַת לִיקוּוֹאד וּלְחַזֵּר לַגִּיטְסֶהָד, וּבָא אֵלָיו הֶרֶה"ג ר' אֶהֱרָן קוֹטְלֶר זצ"ל בַּחֲלוּם וְהִבְטִיחַ לוֹ שְׂאֵם יִשְׂאָר בְּלִיקוּוֹאד יִזְכֶּה לִקְבֹּל פְּנֵי מְשִׁיחַ, וְכֵן הִבְטִיחַ לוֹ רַפּוּאָה לְאַחַד מִבְּנֵי מִשְׁפַּחְתּוֹ, וְהִתְקַיֵּם מִיָּד.

וְכֵן שְׁמַעְתִּי בִּשְׁם הַגַּר"ש אֶלְיָשִׁיב שְׁלִיט"א בִּשְׁם חֲמִי הֶרֶה"ג ר' אֶרֶיָּה לִוִּין זצ"ל שֶׁיֵּשׁ בְּיָדָם מְסֻרַת שְׂאֵם יָבְנוּ אֶת חֲרִבַּת רַבִּי יְהוּדָה הַחֲסִיד בִּירוּשָׁלַיִם זֶה סִימָן שֶׁקְרוּבִים לְבָנָיו בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. וְדָבָר זֶה הִתְקַיֵּם בְּיָמֵינוּ. וְיְדוּעַ שֶׁהַעֲרָבִים הִתְנַגְּדוּ בְּתַקְוָה לְשִׁיקוֹם חֲרִבַּת רַבִּי יְהוּדָה הַחֲסִיד. וְכֵן פָּרָסָם לְאַחֲרוֹנָה בִּשְׁם הַגַּר"ח קִנְיָבְסְקִי שְׁלִיט"א (יְתֵד נֶאֱמַן י"ח חֲשׁוֹן תשע"ב) שְׁאָנוּ נִמְצְאִים כְּיוֹם בְּסוּף תְּקוּפַת עֶקְבָּתָא דְּמְשִׁיחָא. וְכֵן שְׁמַעְתִּי בִּשְׁם

וְכֵן שְׁמַעְתִּי מִהֶרֶה"ג ר' יוֹסֵף שִׁינְבֶּרְגֶּר שְׁלִיט"א שֶׁשְׁמַע מִתַּלְמִיד הַחֹפֶץ חַיִּים הֶרֶב גְּרוֹסְנֶס זצ"ל שֶׁהִתְאַרַח פָּעַם אֶצֶל הַחֹפֶץ חַיִּים זצ"ל לְסַעֲדָה שְׁלִישִׁית בַּשָּׁנָה תרצ"ב, וְנִכְנָס רֹאשׁ הַיְּשִׁיבָה שֶׁל רֹאדִין הֶרֶב לְנִדְיָנְסְקִי זצ"ל, וְדָבָרוּ בְּעִנְיָן הַגְּאֻלָּה, וְהַחֹפֶץ חַיִּים אָמַר שִׁוְיָתֵר מִשְׁמוֹנִים שָׁנָה לֹא יִקַּח עַד שֶׁמְשִׁיחַ יָבֹא, וְשׁוּב אָנוּ מְקַבְּלִים אֶת תשע"ב. (מַעֲשֵׂה זֶה מוּבָא גַם בְּסֵפֶר 'מֵאִיר עֵינֵי יִשְׂרָאֵל' כֹּרֶךְ א' עֲמוּד 221 וְלֹא מוּזְכָּר מְסַפֵּר הַשָּׁנִים. וְשֹׁאֲלֹתֵי אֶת בְּנֵי מִשְׁפַּחַת הֶרֶב גְּרוֹסְנֶס זצ"ל וְאָמְרוּ שְׂאִינִם זֹכְרִים אִם הַחֹפֶץ חַיִּים אָמַר 70 שָׁנָה, אוֹ 80 שָׁנָה). וְכֵן שְׁמַעְתִּי בִּשְׁם הַחֹפֶץ חַיִּים שֶׁאָמַר עַל הַקּוֹמְנִיזְם שֶׁלֹּא יִחְזִיק מַעֲמָד יוֹתֵר מִשְׁבָּעִים וְחֲמֵשׁ שָׁנָה, וְכֵן הָיָה בְּמִדְיָק.

וְכֵן שְׁמַעְתִּי בִּשְׁם הֶרֶה"ג ר' יוֹסֵף חַיִּים זְכַאי שְׁלִיט"א מִיְּשִׁיבַת הַמְּקַבְּלִים 'נַחֲלַת יִצְחָק' שֶׁשְׁמַע ג' פְּעָמִים מִהֶרֶה"ג ר' יִצְחָק כְּדוּרִי זצ"ל שֶׁמְשִׁיחַ יָבֹא בְּחֻדָּשׁ אָב תשע"ב. דְּבָרִים מְעִין אֵלּוּ שְׁמַעְתִּי גַם מִיהוּדֵי שְׁשֻׁמַּע מִהֶרֶה"ג ר' יְהוּדָה מוֹעֲלָם זצ"ל שֶׁשְׁמַע מִהֶרֶב כְּדוּרִי זצ"ל. וְכֵן אָב הַתְּשַׁע"ב אוֹתִיּוֹת תַּשְׁעָה בָּאָב, שְׁבוּ נולַד מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ. וְכֵן ט' בָּאָב בְּגִימְטְרִיא דָּוִד. וְהוֹסִיף הֶרֶה"ג ר' מֵאִיר רִיִּיךְ שְׁלִיט"א שֶׁבַּשָּׁנָה תשע"ב תַּשְׁעָה בָּאָב יִחוּל בַּשַּׁבָּת. וּמִצִּינּוּ בִּירוּשָׁלַיִם (מְגִלָּה ה'): ר' אָבָא בַּר זִבְדָּא בִּשְׁם ר' חֲנִינָה בִּקְשָׁה רַבִּי לַעֲקֹר תַּשְׁעָה בָּאָב שַׁחַל לְהִיּוֹת בַּשַּׁבָּת וְלֹא הִנִּיחוּ לוֹ, אָמַר הוֹאִיל וְנִדְחָה יְדְחָה. וּמוּבָא בְּסֵפֶר 'עֲבוּדַת יִשְׂרָאֵל' (מַסְעִי) וְהִנֵּה הַצַּדִּיק אִישׁ אֱלֹהִים מוֹה' יַעֲקֹב יִצְחָק אָמַר פְּרוּשׁ הַגְּמָרָא בִּקְשָׁה רַבִּי לַעֲקֹר תַּשְׁעָה בָּאָב שַׁחַל בַּשַּׁבָּת, וְאָמַר הוֹאִיל וְאִידְחִי יְדְחִי. פְּרוּשׁ

המשפט, שאמר שאנו נמצאים בעת פקידה של גאולה, ומן השמים מנסים אותנו לראות אם אנחנו מוכנים למסירות נפש.

וכן שמעתי מהרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א שרואים ברחוב **ירמיהו** בירושלים, שהוא אחד הרחובות המרכזיים בעיר, והיה בו אזור תעשייה ומבנים פשוטים, והיה אזור לא דתי, [תעשייה מרמזת על עבודת הבורים של זמן הגלות]. והופך את עצמו בשנים האחרונות להיות אחד הרחובות היפים והיוקרתיים בעיר, ונכנסו לגור בו יהודים שומרי תורה ומצוות, וזכו לסגר חלק מהרחוב בשבת. כל זה בא לרמז שהשפעת ירמיהו שהיה הנביא של החרבון, וקשור בשרש נשמתו עם תשעה באב, הופכת להיות בקרוב ממש בגאולה השלמה החג והמועד הגדולים ביותר. [ולכן בנו על הרחוב הזה שכונה חדשה ששמה גני **גאולה**]. וכן רחוב ירמיהו נמצא בצד השמאלי של הכניסה לירושלים, ומרמז על שרש נשמת ירמיהו שהיתה מהשמאל דקדשה, כפי שנביא לקמן מהזהר. [וכן ברחוב זה היתה ההפגנה הגדולה כשחסידי סלונים נדרשו למסירות נפש כדלעיל].

ועוד הוסיף הרב פלדמן שליט"א על מאגרי הגז שהתגלו בעמקי הים מול חופי ישראל, שמרמזים על טעימה מהשפע של לעתיד לבא, שיזכו לגלות את עמקי סודות התורה שבאים מבחינת ים, "**כמים לים מכסים**". ולכן זכינו לשפע גשמי מעמקי הים, לטעם מטעימת הגאולה. וכן השתלשל בגשמיות שמות המאגרים **לוינתן ותמר**. לוינתן מרמז על השפע הגשמי והרוחני

מקרבנו הרה"ג ר' אליהו מן שליט"א שבשמיטה הקודמת הגר"ח אמר לכמה נדיבים של קרן השביעית, שזו השמיטה האחרונה שהם יכולים לזכות במצוה. וכן שמעתי מיהודי שנולד לו ל"ע ילד פגוע מח בימים האחרונים ונכנס שבור להגר"ח שליט"א, ואמר לו שלא יקח הרבה זמן עד שמישיח יבא. וכן שמעתי שהמשגיח הגר"ר דן סגל שליט"א דבר לאחרונה, שאנחנו נמצאים בזמן הערב שהגאולה בפתח, והזכיר את הפסוק "הסרו את אלהי הנכר אשר בתככם והטהרו". וכן שמעתי ממקור מסמך ששמע מהגר"ח גריינמן שליט"א שהמישיח עומד להגיע בקרוב.

(הדברים נאמרו למשפחת מחותנו שנפטר לאחרונה.)

וכן ספר לי אברהם ששאל את הגר"א גניחובסקי שליט"א האם רוחות המלחמה בין איראן, לארה"ב ואירופא בימים אלו, עליהם דבר המדרש (ילקוט ישע"י תצט) **אמר רבי יצחק שנה שמלך המשיח נגלה בו, כל מלכי אמות העולם מתגרים זה בזה, וכו'.** וחוזר מלך פרס ומחריב את כל העולם, וישראל מתרעשים ומתבהלים ואומר להיכן נבא ונגל, להיכן נבא ונגל, ואומר להם בני אל תתיראו כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם מפני מה אתם מתיראים אל תיראו הגיע זמן **גאלתכם**. ואמר לו שאכן החצי הראשון של המדרש כבר מתקיים, ועכשו מצפים רק לחצי השני שעם ישראל יזעק אל ה' ויבקש את הגאולה.

וכן שמעתי בשם האדמו"ר מסלונים שליט"א כשחסידינו נדרשו למסירות נפש מול בית

המלוי של דע"ת דל"ת ע"ן ת"ו. ותמר מרמז על שפע סודות התורה שבאים מהצדיק יסוד שבו סוד, והוא בבחינת "צדיק בתמר יפרח". ולכן בעלי המאגרים נקרא 'יצחק תשובה', המרמז בשמו על סוד התשובה, וסוד יצחק ששיכים לגאולה.

שנזכה לעתיד לבא. כפי שמצינו בגמרא על הלוי'תן (ב"ב עד:) מאור גדול ראיתי בים. וכן מובא ב'אבן שלמה' לגר"א (יא) סעדת לוי'תן הוא הדעת אשר תתרחבה בארץ, שהוא השמחה הגדולה שאין למעלה ממנה. וכן מובא בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א ש'לוי'תן הוא אותיות

קץ הזהר דבעתה בתהליך של מאה שנה.

דרגא דחכמתא, אתר דשרי בה יעקב, אבל האי קרא על גלותא ד'ישראל אתמר, דכד אנון גו גלותא, ההוא זמנא ד'תפקדון בית יעקב יתפקדון ברזא דנא"ו, ואיהו באלף שתי'תא. ופקידה ברזא דנא"ו, שית רגעי ופלג עדן, ובזמנא דשתין שנין לעבורא דדשא באלף שתי'תא, יקים אלה שמיא פקידו לברתה דיעקב. הזהר מדבר על תהליך של גאולה בעתה שנמשך מאה שנה, כאשר ששים השנים הראשונות נקראות עבורא דדשא שהיא דלת המסתובבת על צירה בסוד משיח בן יוסף שפותח את השפע וסוגר. לפי הקדמות ספרי 'ים החכמה', התחילו מאה השנים בשנת תש"א שאז התחילו מאה שנים חדשות מבריא'ת העולם, ופרצה השואה שבה סימו את ברור הניצוצות מכל המקומות בהם עם ישראל חנה ברב שנות גלותם, כפי שרואים שברב המקומות כמעט לא נשארו יהודים. וכן יהדות המזרח יצאה מהארצות בהם חנו היהודים ברב שנות גלותם. כל זה שיך לתקופת משיח בן יוסף שתפקידו לסיים את הברורים בכל

הזהר מדבר על קץ דבעתה, שמישיח חייב לבא מצד שהגיע הזמן, והקץ הוא תהליך של מאה שנה כפי שמבאר. הענין נמצא בשני מקומות בזהר, פעם בקצרה ופעם באריכות. לשון הזהר בקצרה בפרשת פנחס (רנב). ולשון הזהר באריכות בפרשת וירא (קיט). ונביא קודם את לשון הזהר בפרשת פנחס. אמר בוצינא קדישא "כל הנפש לבית יעקב ששים ושש", ששים לאתערו'תא דמשיח ראשון, ושש לאתערו'תא דמשיח שני, אשתארו ו' שנים לע"ב, לקים בהו "שש שנים תזרע שדך ושש שנים תזמר פרמך ואספת את תבואתה" דאתמר "קדש ישראל ליה'וה ראשית תבואתה". [את לשון הזהר באריכות בפרשת וירא נביא בכמה שלבים, עם ההערות על פי מפרשי הזהר והקדמות ספרי 'ים החכמה' מהגרי"מ מורגנשטרן שליט"א עם קצת תוספת]. רבי שמעון פתח ואמר, "וזכרתי את בריתי יעקוב", מלא בנא"ו אמאי, אלא בתרין סטרי'ן איהו רזא דחכמתא, חדא דאיהו רזא

גאולה. ורואים שתקופת צמח דוד שהיא תקופת משיח בן יוסף אין לה עדין שם גאולה, עד שיתחברו שני המשיחים, ויהיה חבור יסוד במלכות. [אין כאן כונה להכנס לענין זהותו של משיח בן יוסף שהוא אחד מצדיקי הדור או כמה מהם, שדואגים לפעל ברוחניות ובגשמיות את כל הענינים שהזכרנו ועוד רבות שלא הזכרנו].

ובענין פנוי הדרכים ראוי לצין את המעשה שמובא בספר 'אוצרות אחרית הימים' (קנג) שפעם בעת שהרה"ג ר' זרח ראובן ברנרמן זצ"ל היה אצל הרה"ג ר' יהושע ליב דיסקין זצ"ל, שמעו את צפירת הרפכת שהחלה אז לראשונה לנסע לירושלים, והגרי"ל דיסקין אמר **כבר מפנים את הדרכים וזמן הגאולה קרב.** ומה נאמר היום שכבר יש רפכת בתוך ירושלים שעוברת על יד מקום המקדש, ורואים בחוש שהקב"ה מכין את הדרכים לעולי הרגלים בקרוב.

והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שהאותיות שבאות אחרי **דלת ו'**, היינו הדלת שנפתחת בזכות האות ו' כדברי הזהר, הן **מאה ז'**, לרמז שפתיחת הדלת תהיה אחר המאה השביעית של האלף הששי.

וכן מצינו בגמרא (מגילה יז:) על תפלת העמידה, שקודם מתפללים על קבוצ גליות, ואחר כך על שיבת השופטים לעשות דין ברשעים, ואחר כך על מעלת הצדיקים, ואחר כך על בגן ירושלים, ואחר כך על צמח דוד, ואחר כך על תפלה, ועבודה, והודאה, כי כך יהיה סדר הגאולה, קודם יהיה קבוצ גליות, ואחר כך דין ברשעים והרמת קרן הצדיקים.

המקומות. ובמקביל התחילה בתחלת המאה תנופה גדולה בבניית ארץ ישראל בין על ידי יהודים, ובין על ידי ערבים שבונים כביכול לעצמם, וברור לכל שכל זה מיעד עבור בני ישראל שישבו לארצם בקרוב. וכן מובא ב'פרקי דרבי אליעזר' (פרק ל) **עתידין בני ישמעאל לבנות ערים החברות בארץ ישראל ויפנו הדרכים באחרית הימים.** כל זה שיך לתקופת משיח בן יוסף שתפקידו להכין את הכלים הגשמיים לקבל את אורות הגאולה. והכנה לגאולה אינה אתחלתא דגאולה כפי שטעו אחרים, כמו שצחצוח המנעלים לשבת אינו אתחלתא דשבת. ידוע מה שאומר הזהר (מקץ קצו.) שה' עשה רעב בעולם, שכלם יבאו למצרים לקנות אכל מיוסף, כדי שמצרים תהיה מלאה כסף, לצורך הרכוש גדול שבני ישראל צריכים לקחת ביציאת מצרים. ונשאל שאלה, האם הרעב במצרים הוא אתחלתא דגאלת מצרים, ודאי שלא, הרי זה היה אתחלתא דגלות מצרים. אם כן מה שמו: הכנה לגאולה. אפלו שזה נעשה דרך יוסף הצדיק בסוד משיח בן יוסף. וכן מובא בספר 'שושן סודות' שהיה אחד מהראשונים, (אות רפ"ח) **ידעת כי שני משיחים יהיו משיח בן יוסף ומשיח בן דוד. והנה בצמח** [ברכת את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח] **ירמז אל יוסף.** [היינו תקופת משיח בן יוסף, שאז דוד עדין צומח ואינו מתגלה], **ובגאולה** [ברכת ותחזינה עינינו בשובך לציון], **ירמז למלך המשיח בן דוד הרומז אל מלכות. וכבר ידעת כי חבור יסוד במלכות תקרא**

לדקות האש תצא מתוך דבר חול ושוך את הכל. וכן תמצא שהפרי כאשר הוא בלתי נשלם הוא בתוך הקלפה, עד שהפרי גדול ועומד על שלמותו, ואז כאשר הפרי גדול נפסדה הקלפה מכח גדול הפרי שכל דבר שיש לו מדרגה פנימית הוא יוצא מתוך דבר שהוא חיצון לו, ולכן היה גדל משה רבנו עליו השלום בבית פרעה להיות יוצאת המדרגה הקדושה האלהית שהיה למשה מתוך דבר החמרי, דאם לא כן לא היה אל הנבדל מדרגה פנימית. והבן דבר זה כי הוא עמק מאד.

וכן מובא בספר 'ניואל משה' מהאדמו"ר ר' יואל מסטמאר זצ"ל (מאמר שלוש שבועות הקדמה עמוד ח) אין בן דוד בא עד שתכלה מלכות הזלה מישראל ופרוש שלא תהיה להם לישראל שום שלטנות אפלו שלטנות קלה ודלה. הרי מבאר שקודם ביאת המשיח תכלה אותה מלכות הזלה שאי אפשר ביאתו באפן אחר. והיא המעפבת את הגאולה וכעין זה מפרש בדברי הרמב"ם באגרת תימן. אלא שצריכין לרחמי שמים שתכלה אותה המלכות אך ורק על ידי כח מלמעלה מאת השי"ת לא על ידי האמות כי אם חס ושלום יהיה על ידי האמות היא סכנה גדולה לישראל.

וכן מובא ב"שור"ת 'שמן המור' (יו"ד כב) איתא ביחזקאל על פסוק "וקבצתי אתם מסביב והבאתי אותם", דשני קבוצים הללו למה נכפלו, אלא דשני קבוצים יהיו,

ואחר כך יבנו את ירושלים, ואחר כך יהיה צמח דוד וביאת המשיח, ואחר כך יזכו לבית המקדש ולתפלה, ולעבודה, והודאה. ובברכת בנין ירושלים מכונים על משיח בן יוסף שלא יהרג על ידי ארמילוס הרשע, כדבארנו שבנין ירושלים הוא הכנה ששיכת לתקופת משיח בן יוסף. ונביא את לשון הגמרא שם וכיון שנבנית ירושלים, בא דוד, שנאמר, "אחר ישבו בני ישראל ובקשו את ה' אלהיהם, ואת דויד מלכם". וכיון שבא דוד, באת "תפלה", שנאמר, "נהביאותים אל הר קדשי, ושמחתים בבית תפלת". וכיון שבאת תפלה, באת "עבודה", שנאמר, "עולתיהם וזבחייהם לרצון על מזבחי". וכיון שבאת "עבודה", באת "הודאה", שנאמר, "זבח תודה יכבדנני". וכן מצינו ברש"י (ישעי' נט, כ) "ובא לציון גואל" כל זמן שציון חרבה עדיו לא בא הגואל.

וכן מובא במהר"ל (גבורות השם פ"ח) שקודם תהיה מלכות דקלפה בארץ ישראל, ואחר כך תבא המלכות דקדושה בסוד קלפה הקודמת לפרי. ונביא את דבריו: ולעתיד מלכות המשיח שתתחדש מלכות חדשה, היא יוצאה מן המלכות הראשונה שלפני זה. וזה כי מלכות ישראל הקדושה שיש לה מדרגה אלהית פנימית היא צומחת מתוך מלכות בלתי קדושה, שכן ראוי למלכות שיש לה מעלה אלהית מעלה פנימית, והכל רמזו במה שאמר "ואוציא אש מתוכך" כי יציאת הקדושה נמשלת באש,

המלבי"ם "ואתה מגדל עדר" מסב פניו אל הר ציון הנזכר, אומר אליו, אתה הר ציון, שאתה מגדל של העדר הלז שהוא עדר הצאן הצולעה והנדחה, תחלה תהיה כמגדל של צאן, ואחר כך תהיה עפל שהוא מבצר חזק, ומפרש שזה יהיה בשלש מדרגות, תחלה בת ציון "עדיך תאתה", שהגליות יתחילו להתקבץ. ואחר כך "ובאה הממשלה הראשונה", תבא ממשלה קטנה, שיהיה להם קצת ממשלה והנהגה, כמו שהיו לישראל בימים הראשונים לפני מלך מלך לבני ישראל, שהיה להם שופטים מנהיגים אותם. ואחר כך תבא "ממלכת לבת ירושלים", יהיה להם מלכות קבוע שהוא מלכות בית דוד, שאחר כך ימלך המלך המשיח בממלכה קבועה. רואים שהמקום מגדל עדר הוא השרש של המלכות דקלפה שהתחילה בארץ ישראל, שהיא השלב שקודם מלכות בית דוד. וכן מגדל עדר עם האותיות בגימטריא משיח. ששם מתחיל התהליך בדברי התרגום יונתן. וחשוב להוסיף שאם היינו זוכים, יכול היה התהליך הזה להיות גם אורות ולא רק כלים כדלעיל, והיה לזה שם אתחלתא דגאולה כפי שהיה צריך להיות, אלא שלא זכינו וקבלנו רק את הכלים. וכן מובא ברבנו בחיי (בראשית לה, כא) שבמגדל עדר נולד בנימין שבית המקדש בחלקו. ויוצא לפי זה שמגדל עדר הוא גם השרש של קלפת בנימין שהיא הקלפה הציונית כדלעיל. וכן האזור הזה של גוש עציון היה

האחד שתחילה יתנו ישראל לבם לחזור לארץ ישראל, ויעלו בה רבים מישראל, ואחר כך יהיה קבוע גליות על ידי המשיח. וכן מובא בספר 'שבילי אמונה' לנכד הרא"ש (א, י) כי יתנדבון הרבה מישראל תופשי התורה וחסידים לבא בארץ ישראל, ולהתישב בירושלים, וירבו להתפלל בהר הקדש בירושלים, ישמע הבורא יתברך ויקרב קץ הגאולה. וכן מובא מבעל 'לב העברי' (פירוש תוספות בן יחיאל פ"ד) המקיים מצות עשה של "וישב בך", ולוקח את נחלת יעקב בממון, ברכון הטוב לקים בה מצוותיה, הוא פתח גדול מכל הפתחים לגאולתנו. וכן מובא בספר 'מנחת יהודה' בשם רבי יהודה ביבאס זצ"ל "שובו אלי ואשובה אליכם", רצה לומר שישבו ישראל להסתופף בצלו בארץ ישראל, ואחר כך ישנה שכינתו בינינו. כתוב (בראשית לה, כא) "ויסע ישראל ויט אהלה מהלאה למגדל עדר: ויהי בשפן ישראל בארץ ההוא וילך ראובן וישכב את בלהה פילגש אביר". ומתרגם יונתן בן עוזיאל ופרס למשכנה מן להלא למגדלא דעדר אתרא דמתמן עתיד דאתגלי מלכא משיחא בסוף יומיא. היינו שהמקום מגדל עדר הוא מקום התגלות המשיח, ושם תתחיל הגאולה. ומבאר הפרוש יונתן שם, שיונתן בן עוזיאל למד זאת מהפסוק במיכה (ד, ח) "ואתה מגדל עדר עפל בת ציון עדיך תאתה ובאה הממשלה הראשונה ממלכת לבת ירושלים". ומבאר

עשה העביר ליוסף את נשמות אפרים ומנשה שהם השרש של משיח בן יוסף.

וביתר עמק בארנו במאמר 'ראובן הפסיד הבכורה' שבלבול המשכב של יעקב על ידי לבן שהכניס את לאה במקום רחל, זה הוליד את הבלבול שראובן בלב, והעביר את הבכורה מראובן ליוסף, כי מחשבת יעקב כשבא על לאה הייתה ברחל, וכביכול יעקב חשב על יוסף והוליד את ראובן. וקשר את ראובן ליוסף בקשר מיחד כל חייהם, שראובן רצה להצילו מאחיו, ויוסף גלה בחלומם שראובן לא נדחה מהשבטים. וכיון שהיה לראובן פגם בהעלם ובשוגג, שהוא לא היה אשם בו, השתלשל מזה המעשה שראובן בלב את משכב אביו, ופגם בהעלם ובשוגג, כי ראובן התכונן לשם שמים, ויצא מזה פגם. וכתוצאה משני הבלבולים הוא הפסיד את הבכורה ליוסף, כפי שהארכנו במאמר שם. ולכן המשיך ההשתלשלות של המעשה הזה של בלבול שהוליד בלבול, העביר את הנשמות של אפרים ומנשה דוקא ליוסף, כמו שהבלבול הראשון העביר את הבכורה ליוסף. ומכל זה רואים את הקשר של מגדל עדר ששם נעשה הבלבול השני, ליוסף, ולשרש משיח בן יוסף, ששם ירדו נשמות מנשה ואפרים. וכפי שבארנו את כל ענין המדינה וכו', שהיא שיכת לפעלת הכלים של משיח בן יוסף. וכשם ששרש משיח בן יוסף נולד בהתערבות הקלפות במעשה הבלבול של ראובן, וכן שרש משיח בן יוסף היה דרך מעשה הזנות של דינה עם שכם בן חמור שהולידה את אסנת שהיא הולידה

המקום שגפל בידי הירדנים בה' באיר תש"ח, והיו שם הרבה הרוגים ומשבר גדול. וכן על יד מגדל עדר נקברה רחל המבכה על הגאולה. וכן מובא בספר 'אגרא דכלה'. "ויסע ישראל ויט אהלה מהלאה למגדל עדר". יש לרמוז בכאן ענין היחוד השלם, "ויסע ישראל", בחינת זעיר אנפין, ויט אהלה מהלאה, רוצה לומר שהיה מקודם אהלו רק עם בחינת לאה, "למגדל עדר" שמתגדל בבחינת פרצופים שלמים כל בחינת עדר, דהיינו רחל לאה בגימטריא עד"ר.

ועוד נראה שלכן במגדל עדר היה המעשה של ראובן ובלהה, כפי שהבאנו לעיל את הפסוק "ויהי בשכן ישראל בארץ ההוא וילך ראובן וישכב את בלהה פילגש אביר". דמעשה זה היה השרש של משיח בן יוסף שקשור למקום הזה. כמובא ב'לקוטי תורה' להאריז"ל (ויחי קיב) **כבר ידעת מה שמובא בזהר כי אם האדם יש לו זכות וחושב בטוב בשעת הזווג אזי הקדוש ברוך הוא מזמן לו נשמה טובה, לכן יש צלם אחד למעלה מראשו בשעת תשמיש דגמת הנולד, ואם האדם היה לו זכות היה רואה אותו, ומה שיועד שוב אינו עולה. והנה כשבלבל ראובן יצועי אביו אז אותן הטפות נכנסו בבטן אסנת וילדה אפרים ומנשה, וזה שכתוב "אפרים ומנשה בראובן ושמעון יהיו לי" כי זה היה בבטן לאה לכן הם נקראים שלי.** היינו שבלבול המשכב שראובן

בְּאֵהָל יַעֲקֹב, מֶה עָשָׂה יַעֲקֹב הִבִּיא צִיץ וְכָתַב עָלָיו שֵׁם הַקֹּדֶשׁ וְתָלָה עַל צִוְּאָרָהּ וּשְׁלָחָהּ וְהִלְכָה לָהּ, וַיֵּרֶד מִיכָאֵל הַמַּלְאָךְ וְהוֹרִידָהּ לְמִצְרַיִם לְבֵיתוֹ שֶׁל פּוֹטִיפָרֶעַ, שֶׁהִיְתָה אֶסְנַת רְאוּיָה לְיוֹסֵף לְאִשָּׁה, וְהִיְתָה אִשְׁתּוֹ שֶׁל פּוֹטִיפָרֶעַ עֲקָרָה וְגִדְלָה כְּבֵת, וְכַשִּׁינֶרֶד יוֹסֵף לְמִצְרַיִם לְקַחָהּ לוֹ. וְכֵן מוֹבָא בְּתַרְגּוּם יוֹנָתָן בֶּן עוֹזִיָּאל (בראשית ל, כא) שֶׁרָחֵל וְלֵאָה הִתְעַבְּרוּ יַחַד בְּדִינָה וְיוֹסֵף, וּבְתַחֲלָה הִיְתָה דִינָה אֶצֶל רָחֵל וְיוֹסֵף אֶצֶל לֵאָה, וְהִתְחַלְפוּ הָעֶבְרִיִּים. וְרֹאִים קֶשֶׁר בֵּין דִּינָה לְיוֹסֵף. וּבִ'שֵׁל"ה' (וישלח) מְבֹאֵר שֶׁהַחֲלֶפֶת הָעֶבְרִיִּים גִּרְמָה שֶׁהִיְתָה לְדִינָה תְּכוּנַת זָכָר וְהִיְתָה יִצְחָאֲנִית וְנִכְשְׁלָה עִם שָׂכָם. וְיוֹצֵא שִׁיּוֹסֵף גֵּרָם אֶת הַלְדַּת אֶסְנַת. וְכֵן רֹאִים מִה'פָּרְקִי דְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר' שֶׁאַחֲרֵי יוֹסֵף שָׂרְצוּ לְהַרְגוֹ אֶת יוֹסֵף, רָצוּ לְהַרְגוֹ גַּם אֶת אֶסְנַת אִשְׁתּוֹ. וְכֵן מְצִינוּ בַּמִּדְרָשׁ (שם פ, א) לֵית אֶתְתָּא זִנְיָא עַד דְּבִרְתָּהּ זִנְיָא, אָמְרוּ לִיה אִם בֶּן לֵאָה אָמְנוּ זִוְנָה הִיְתָה, אָמַר לָהֶם "וְתִצָּא לֵאָה לְקִרְאָתוֹ", יִצְאָת מְקַשְׁטָת כְּזוֹנָה, לְפִיכָךְ "וְתִצָּא דִינָה בֵּת לֵאָה". וְכֵן מוֹבָא בַּסֵּפֶר 'אֲמוּנַת עֵתִיד' (תשנ"ז ע' טז) שֶׁבְּדִינָה הָיָה נִיצוּץ מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף, וְלָכֵן "וְתִצָּא דִינָה" בְּגִימְטְרִיָּא מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף. וְכֵן דִּינָה בְּמַלּוּי הָאוֹתִיּוֹת דְּלִ"ת יו"ד נו"ן ה"א, בְּגִימְטְרִיָּא מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף.

מִכָּל זֶה מֵתְבָּאָר שֶׁדִּינָה הִיא מְשִׁיחַ יוֹסֵף, וְתַפְקִידָהּ לְהַכְנִס לְתוֹךְ הַקְּלָפָה לְפַעֵל עֲבוּר יוֹסֵף לְהוֹלִיד אֶת אֶסְנַת וְאֶת שְׂרָשׁ מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף. וְלִפִּי

בְּסוּפּוֹ שֶׁל דְּבָר אֶת מְנִשָּׁה וְאַפְרִימָס כְּדִלְקָמוֹ, כֵּן הַמִּדִּינָה שֶׁהִיא הִתְחַלְתָּה וְהִשְׁרֵשׁ שֶׁל פְּעֻלּוֹתָיו שֶׁל מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף, נַעֲשִׂית דְּרָךְ הַקְּלָפּוֹת כְּפִי שְׁאֵנוּ רֹאִים לְצַעֲרֵנוּ. וְכֵן מוֹבָא בַּסֵּפֶר 'עֲמוּדֵיחַ שְׁבַע' (ג, יט) שֶׁרְאוּבֵן יָדַע בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ שֶׁהִפְגִּם שְׁפָגָם בְּבִלְבּוֹל הַמִּשְׁכָּב בְּמַגְדֵּל עֵדֶר הוּא בְּנִשְׁמוֹת אֲפָרִימָס וּמְנַשֶּׁה, שֶׁיִּרְדּוּ לְמִטָּה וְלֹא הָיָה לָהֶם גּוֹף לְהַכְנִס וְנִשְׁאַרוּ בְּאוֹר הָעוֹלָם, וְיָדַע שֶׁתְּקוּנָם יִהְיֶה דְּרָךְ יוֹסֵף, לָכֵן הוּא מְסַר נַפְשׁוֹ לְהַצִּיל אֶת יוֹסֵף מִהַבּוֹר שִׁיתָקֵן אֶת חֲטָאוֹ. וְלָכֵן תְּשׁוּבָתוֹ שֶׁל רְאוּבֵן עַל מַעֲשֵׂה בִלְהָה נִרְמְזָת בַּפְּסוּק הַמִּדְבָּר עַל דְּאִגְתּוֹ לְיוֹסֵף, וְלָכֵן כָּתוּב "וַיָּשָׁב רְאוּבֵן אֶל הַבּוֹר", מִלְשׁוֹן תְּשׁוּבָה. וְלָכֵן אָמַר רְאוּבֵן (בראשית לו, ל) "הִילָד אֵינֶנּוּ וְאֵנִי אֵנָה אֵנִי בָּא". דְּנִשְׁמוֹת אֲפָרִימָס וּמְנַשֶּׁה שֶׁהָיוּ בְּסוּד יָלֵד, "אֵינֶנּוּ", שְׂאִין לָהֶן תְּקוּן, "וְאֵנִי אֵנָה אֵנִי בָּא".

וְעוֹד נִרְאֶה לְהוֹסִיף שְׁמַגְדֵּל עֵדֶר קֶשֶׁר גַּם לְמְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד. דְּמְצִינוּ בַּזֵּהָר (ויחי רמג.) שֶׁהִפְגִּם שֶׁל רְאוּבֵן גֵּרָם לוֹ לְהַפְסִיד גַּם אֶת הַמַּלְכוּת, הֵייוֹ שֶׁהַמַּלְכוּת וְהַבְּכוֹרָה הָיוּ מִיעֲדוֹת לְרְאוּבֵן, וְהוּא הַפְסִיד אֶת הַבְּכוֹרָה לְיוֹסֵף, וְאֶת הַמַּלְכוּת לְיִהוּדָה. וְכֵן מְצִינוּ בַּזֵּהָר שֵׁם שִׁיְהוּדָה מְקַבֵּל אֶת כֹּחַ הַיָּמִין שֶׁל הַמַּלְכוּת מִרְאוּבֵן. וְכֵן מוֹבָא בְּרִש"י (ב"ק צב.) מִכֵּיּוֹן שֶׁהוּדָה יִהְיֶה וְאָמַר "צִדְקָה מִמֶּנִּי", עָמַד רְאוּבֵן וְאָמַר אֲנִי בְּלִבִּלְתִּי יִצְוֵעִי אָבִי.

מוֹבָא בְּפָרְקִי דְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר' (לח) שְׂכָם בֶּן חֲמוּר שָׁכַב אוֹתָהּ [אֶת דִּינָה] וְהִרְתָּהּ וַיִּלְדָּה אֶת אֶסְנַת. וְאָמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְהַרְגָּהּ, שֶׁעָכְשׁוּ יֹאמְרוּ כָּל הָאָרֶץ שִׁישׁ בֵּית זִנוּת

לאדחיא לה מעלמא, ועל ההוא זמנא כתיב "ועת צרה היא ליצקב וממנה יושע". כאן מדבר הזהר על שתי תקופות נוספות של שש וחצי שנים כל אחת, שלפי 'ים החכמה' התכלית של תקופות אלו היא לחבר משיח בן יוסף ומשיח בן דוד, בהתפשטות למוד פנימיות התורה, ורבויו לומדי התורה בכל אתר ואתר בסוד צמח דוד. וכפי שידוע שה'חסד לאברהם' ועוד גדולים דברו על שנת תש"ס כשנת קץ בגלל הזהר הזה. ובפנימיות ידוע שבשנה זו התחילה התעוררות גדולה בענינים של פנימיות התורה. ובאמת יש גרסא בזהר שגורסת שש שנים וחצי ועוד שש שנים, ולפי זה יוצא שבניסן תשע"ב מסתיימת התקופה. וכן נקט הגרי"מ מורגנשטרן שליט"א (בסוף ההקדמה לספר 'ים החכמה' תשע"ב), שהתקופה הזאת של הזהר תסתיים בפסח תשע"ב, ותתחיל תקופת אתחלתא דגאולה כפי שמאריך שם. ומלשון הזהר (פנחס רנב.) שהבאנו לעיל, שמזכיר פעמים שש שנים, יוצא שהתקופה היא רק 12 שנים והסתיימה כבר בסוף תשע"א. ובאמת יש סתירה בין הזהר של תהליך מאה שנה שמשמע שביאת המשיח תהיה אחרי ששים ועוד פעמים שש וחצי שנים, שמגיע לסוף ע"ג, לבין הזהר שהבאנו על שבעים שנה חבלי משיח ושנתיים לדה, שמשמע שביאת המשיח תהיה אחרי ע"ב שנים, וכנראה שמשום כך יש גרסא של פעמים שש. ויתכן שהזהר של פעמים שש וחצי מונה מתחלת ת"ש, ומגיע לאותו תאריך. וכן תש"ס בגימטריא הכתוב המסמל את חבור משיח בן יוסף ומשיח בן דוד (בראשית מד, יח) "ויגש אליו יהודה ויאמר בי אדני", עם האותיות והמלים. והוסיף הרה"ג ר' משה לוינגר

זה יש מבארים שהשתלשלה בגשמיות הקלפה שפועלת את הכלים עבור משיח בן יוסף, שהיא נקראת בשם מדינה, לרמז שהיא משרש דינה, מדינה. ויוצא שהסוד של המדינה הוא הסוד של הזנות של שכם בן חמור עם דינה. וחשוב להבהיר שהקשר בין השליח למשלח היא רק פעלת השליחות, שאלו נבחרו להיות השליחים בתוך הקלפה לפעל את הכנת הכלים, ולא חס ושלום לומר על אנשים פורקי על שיש להם איזה שרש משיח וכדומה, כמו שהרבה טעו בזה.

מצינו ברש"י (בראשית לב, כג) "את אחד עשר ילדיו, ודינה היכן היתה, נתנה בתבה ונעל בפניה שלא יתן בה עשו עיניו, ולכך נענש יצקב שמנעה מאחיו, שמא תחזירונו למוטב ונפלה ביד שכם, נראה דכשם שדינה הוציאה את נשמת אסנת מהקלפה בזווגה עם שכם בן חמור, היא יכלה להוציא את הנשמה גם לו היתה מזדווגת עם עשו, דעשו הוא הלעמת זה של יוסף, והוא גם שיך לערלה המתלבשת על הסוד, והמדרש מרמז שכיון שלדינה היה תפקיד להוציא את נשמת אסנת כדלעיל, והיא היתה צריכה להזדווג עם הקלפה לצורך זה, היה עדיף כבר לתת אותה לעשו אולי היא תצליח להחזירו למוטב, ובזה שיעקב מנע, הוא נענש שהזווג נעשה דרך שכם.

וממשיך הזהר של תהליך מאה שנה. ומההוא זמנא עד דיהא לה זכירה שית שנין ופלגא, ומההוא זמנא שית שנין ופלגא אחרנין, ויזדווגון כלהון עממיא על ברתיה דיעקב

המרמז על היסוד שמחבר את כל הפרצופים והספירות דקלפה. וכן **ברק אובאמה** בגימטריא **נחש**, הלעמת זה של **משיח**, כידוע. עד כאן דברי הרב בן הקון שליט"א. ושמעתי שאמריקה מכנה בפי הבריות בשם **דוד סם**. ואותיות **דוד** סמוכות **לגוג**, ו**סם** מרמז על **הס"ם** שהוא השר של כל השבעים אמות.

וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' אמנון יצחק שליט"א שאובאמה נרמז בר"ת בכתוב המרמז על שרש הקלפה של כל העולם כידוע. (בראשית לו, לא) "ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך לבני ישראל". והפסוק מרמז ששלטונו יהיה לפני שימלך מלך המשיח "לפני מלך מלך לבני ישראל". וכן הוא הנשיא ה-44 של ארה"ב כמנין **דס**. ואחריו ימלך המשיח ששמו **אדם**, בתוספת אל"ף. וכן מובא ברמב"ן (בראשית יד, א) שהגלות הרביעית שהיא אדום ורומי, נרמזת ב"תדעל מלך גוים". וכלשון הרמב"ן, המלך על עמים שונים אשר שמוהו עליהם לראש ולקצין. וכן **תדעל** בגימטריא **ברק חוסיין אובאמה** עם המלים. והוסיף הרה"ג ר' אברהם מרדכי ספרין שליט"א שמובא ברמב"ן (בראשית לו, מג לפי הגירסא שמופיעה במקראות גדולות הישנים) שהמלך האחרון שימלך באדום, יכבש וימלך על פרס.

והוסיף הרה"ג ר' יוסף שינברגר שליט"א שהכתוב (במדבר יא, כז) "ויאמר אלדד ומידד מתנבאים במחנה" ר"ת בגימטריא **אובאמה**. ומובא שם בתרגום יונתן ובתרגום ירושלמי שאלדד התנבא שמשה מת ויהושע מכניס. ומידד התנבא על השליו. ושניהם

שליט"א שיהודה רמז ליוסף "בי אדני", שהשפעת יוסף נמצאת בו, ודרכו הוא פועל בעולם.

כמו כן מצאן הזהר שסמוך לגמר השבעים ושתים יתעוררו אמות העולם נגד ירושלים ותהיה "ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע", מה שלצערנו כבר רואים בימינו שארצות הברית יוצאת נגד ירושלים. וכן נשיא ארה"ב **אובאמה** נרמז בפסוק (יחזקאל לח, ב) "בן אדם שים פניך אל גוג ארץ המגוג נשיא ראש משך ותבל והנבא עליו: ואמרת כה אמר אדני הוי"ה", בדלוג ז' אותיות. וכן **מגוג** ארצו של גוג, בגימטריא **נ"ב** כמספר המדינות שיש בארה"ב. והוסיף הרה"ג ר' יעקב פריד זצ"ל ש"גוג נשיא ראש משך ותבל", בגימטריא ארצות הברית אמריקה, עם המלים. והוסיף הרה"ג ר' אליהו בן הקון שליט"א ש"ראש" בגימטריא **ברק חוסיין אובאמה**. וזה גם המספר של השר **תק"א** שממנה על כל מלאכי החבלה, כמובא בתפלת מהר"ש אוסטרופלי בערב פסח, וזה גם המספר של הר"ת של עשר מפות **דצ"ך עד"ש באח"ב**. ושל מלוי שם שדי. והראש נרמז בכתוב (בראשית מט, א) "אשר יקרא אתכם באחרית הימים". "באחרית" ר"ת **ברק חוסיין אובאמה**. והאותיות שנשארו **רי"ת** בגימטריא **סמאל לילית**. וכן הראש של גוג ומגוג הוא הראש של כל השבעים אמות, לכן אובאמה הוא גם נוצרי וגם מוסלמי, [עשו וישמעאל], שהם ב' השרשים של כל האמות, חסד וגבורה דקלפה. וכן פרצופי **אבא אמה** שרשי החסד וגבורה דקלפה נרמזים בשמו. או באפן אחר **אב אם ו"ה** המרמז גם על ז"ן דקלפה. ולכן שמם ארצות הברית,

ורואים שגוג הוא גלגול נמרוד שהיה כושי. וכן רואים שכמו שאברהם נצח את נמרוד ואת שאר המלכים, כך לעתיד לבא המשיח ינצח את גוג ושאר המלכים שיהיו אתו. וכפי שמובא שם בפרוש 'יפה תאר', וכל מה שארע לאברהם יקרה לבניו. וכן נמרוד עם האותיות בגימטריא ברק עם האותיות. והוסיף הרה"ג ר' משה לוינגר שליט"א שאותיות חסין נמצאות בסנחריב. וכן אובאמ"ה ר"ת הפתוב המרמז על סוף העולם. (בראשית ב, ב) "ויכל אלהים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה". והוסיף הרה"ג ר' משה מזרחי שליט"א שאובאמ"ה מרמז בפתוב (ירמי' מו, כז) "ואתה אל תירא עבדי יעקב ואל תחת ישראל כי הנני מושעך מרחוק ואת זרעך מארץ שבים ושב יעקב ושקט ושאנן ואין מחריד: אתה אל תירא עבדי יעקב" בדלוג ז' אותיות.

שמעתי מאחד מזקני חשובי חסידי בעלז הי"ו שמספר על האדמו"ר רבי אהרן מבעלזא זצ"ל שמהיום שעלה הצורר הנאצי לשלטון בשנת תרצ"ב, הרגישו על האדמו"ר שאיננו רגוע, והשתבשו אצלו סדרי התפלה והקבלת קהל וכו'. והוסיף וספר שכדברים האלה ממש קורה אצל האדמו"ר שליט"א מבעלזא מהיום שעלה אובאמה לשלטון, ה' ישמור ויציל את עמו ישראל מפל רע.

וממשיך הזהר של תהליך מאה שנה בשבעין ותלת, כל מלכי עולם יתכנשון לגו קרתא רבתא דרומי, וקדשא בריך הוא יתער עליהו אשא וברדא ואבני אלגביש ויתאבדון מעלמא. בר אנון מלכין דלא

יחד התנבאו על גוג ומגוג. ונביא את לשונו. **אלדד הנה מתנבי ואמר** הא משה מתכניש מן עלמא ויהושע בר נון משמש משריתא קאי מן בתריה, ומדבר עמא בית ישראל, ומיעל יתהון לארע פנענאי, ומחסין יתה להון. מידד הנה מתנבי ואמר הא סלוי סלקין מן ימא וחפין כל משריתא דישראל, ויהוי לעמא לתוקלא. ברם תריהון פחדא מתנבין ואמרין הא מלכא סליק מן ארעא דמגוג בסוף יומיא, ומכנש מלכין קטרי תגין ואפרכין לובשי שריונין, וכל עממיא ישתמעון ליה ומסדרין קרבא בארעא דישראל על בני גלותא, ונפלין פגריהון על טוריא דארעא דישראל. וכן "אלדד ומידד מתנבאים במחנה" בגימטריא תשע"ג עם האותיות והכולל. ותשע"ג היא השנה של מלחמת גוג ומגוג כדלקמן. וכן הפתוב שנאמר על הגאולה (במדבר כד, יז) "אראנו ולא עתה אשורנו ולא קרוב", בגימטריא עם המלים תשע"ג. וכן ה' אלפים תשע"א מרמז בפתוב "עתה אשורנו".

וכן מובא ב'מגלה עמקות' (קפא) והיה סנחריב ממש נמרוד. והוא בעצמו לעתיד לבא גוג ומגוג. ומצינו במדרש (ב"ר מב, ד) ג' שמות נקראו לו כוש ונמרוד ואמרפל, כוש שהיה כושי ונדאי, וכו'. אמר רבי אלעזר בר אבינא אם ראית מלכיות מתגרות אלו באלו צפה לרגלו של משיח תדע שכן שהרי בימי אברהם על ידי שנתגרו המלכיות אלו באלו באה הגאולה לאברהם.

הפֿתּוֹב (ויקרא כה כט) "וְהִיְתָה גְּאֻלְתּוֹ עַד תִּם שָׁנַת" ר"ת **תשע"ג**. וכן **תשע"ג** ר"ת תהא שְׁנַת עַת גּוֹג. וכן הפֿתּוֹב שְׁה'תְּרֻגּוֹם יוֹנָתָן מִפְּרֵשׁ עַל גּוֹג וּמִגּוֹג (דברים לב, לט) "**רְאוּ עֵתָה כִּי אֲנִי הוּא** וְאֵין אֱלֹהִים עִמָּדִי" בְּגִימָטְרִיא **תשע"ג**. וכן הפֿתּוֹב שְׁדוּמָה לִפְתּוֹב שֶׁל "וְאֵין אֱלֹהִים עִמָּדִי" (תהילים קמח, יג) "**כִּי נִשְׁגָּב שְׁמוֹ לְבָדוֹ**" בְּגִימָטְרִיא **תשע"ג**. וכן נִסְחַּת הַתְּפִלָּה הוּא יִגָּאֵל אוֹתָנוּ בְּקִרְוֹב, בְּגִימָטְרִיא **תשע"ג**. וכן הפֿתּוֹב (ישעי' נא, ג) "**כִּי נַחֵם ה' צִיּוֹן נַחֵם כָּל חֲרִבְתֶּיהָ**" בְּגִימָטְרִיא **תשע"ג**. וכן אָבֵן הַשְּׁתִּיָּה בְּגִימָטְרִיא **תשע"ג**. וכן דּוֹד הַמֶּלֶךְ רִמְזָה אֶת קֵץ הַגְּאֻלָּה בְּפֶרֶק ע"ג בַּתְּהִלִּים בְּפָסוּק "**עַד אָבּוּא אֶל מַקְדָּשִׁי אֶל אֲבִינָה לְאַחֲרִיתָם**". כְּמוֹכָא בַּתְּרֻגּוֹם יוֹנָתָן שֵׁם. וכן ה' אֶלְפִים **תשע"ג** מִרְמֵז בַּפֿתּוֹב שְׁמִדְבָּר עַל גּוֹג וּמִגּוֹג (יחזקאל לט, כא) "וְנִתַּתִּי אֶת כְּבוֹדִי בְּגוֹיִם וְרָאוּ כָּל הַגּוֹיִם אֶת מִשְׁפָּטִי אֲשֶׁר עָשִׂיתִי וְאֵת יָדִי אֲשֶׁר שְׁמַתִּי בָּהֶם: וַיִּדְעוּ בֵּית יִשְׂרָאֵל כִּי אֲנִי הוֹי"ה אֱלֹהֵיהֶם מִן הַיּוֹם הַהוּא וְהִלָּאָהּ". בְּדִלּוּג הַפּוֹךְ שֶׁל "ד אוֹתִיּוֹת. וְהוֹסִיף הִרְה"ג רַבִּי אֱלִיעֶזֶר שְׁלֵמָה זִוְנֶנְשֵׁיין שְׁלִיט"א שְׁתִּשְׁע"ג בְּגִימָטְרִיא **שְׁבַת חֲזוֹן**.

וְכֵן בְּשָׁנַת תשע"ב הַשְּׁלֵמָנוּ 3323 שָׁנִים מִגְּאֻלַּת מִצְרַיִם וּמִתַּן תּוֹרָה, וְהַמִּסְפָּר הַזֶּה הוּא הַמִּסְפָּר שֶׁל הַפָּסוּק שֶׁנֶּאֱמַר בְּנִבְאוֹת יִחְזָקָאל עַל גּוֹג וּמִגּוֹג (יחזקאל לח, כג) "**וְהִתְגַּדַּלְתִּי וְהִתְקַדַּשְׁתִּי וְנוֹדַעְתִּי לְעֵינֵי גוֹיִם רַבִּים וַיִּדְעוּ כִּי אֲנִי הוֹי"ה**". וְהוֹסִיף הִרְה"ג ר' צִיּוֹן סִיבּוֹנִי שְׁלִיט"א שְׁתִּשְׁע"ג נוֹטְרִיקוֹן **תִּשְׁעָה** גְּדוּלָּה. וְשִׁמְעָתִי בְּשֵׁם הִרְה"ג ר' מִרְדְּכַי אֱלִישֵׁר

יִמְטוֹן לְתַמּוֹ, וְיִהְיֶה לְאַגְחָא קִרְבִּין אַחֲרָנִין, וְיִמְהוּא זְמַנָּא מְלָכָא מְשִׁיחָא יִתְעַר בְּכָל עֲלָמָא, וְיִתְכַנְשׁוּן עַמָּה כַּמָּה עַמִּין וְכַמָּה חִילִין מְכַל סִיפֵי עֲלָמָא, וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יִתְכַנְשׁוּן בְּכָל אֲנוֹן אֲתֵרִי. עַד דְּאַשְׁתְּלִימוּ אֲנוֹן שְׁנִין לְמַאָה, כְּדִין וְא"ו יִתְחַבֵּר בְּה"א, וְכְדִין "וְהִבִּיאוּ אֶת כָּל אֲחִיכֶם מְכַל הַגּוֹיִם מִנְחָה לִיהוָה וְגו'". וּבְנֵי יִשְׁמַעֵאל זְמִינִין בְּהוּא זְמַנָּא לְאַתְעָרָא עֲלֵיהוֹן עִם כָּל עַמִּין דְּעֲלָמָא לְמִיתִי עַל יְרוּשָׁלַּיִם, דְּכַתִּיב "וְאַסְפֹּתִי אֶת כָּל הַגּוֹיִם אֶל יְרוּשָׁלַּיִם לְמִלְחָמָה וְגו'", וְכַתִּיב "וְיִתְנַצְּבוּ מְלָכֵי אֶרֶץ וְרוֹזְנִים נֹסְדוּ יָחַד עַל יְהוָה וְעַל מְשִׁיחוֹ", וְכַתִּיב "וַיֹּשֶׁב בְּשָׂמַיִם יִשְׁחַק יְהוָה יִלְעַג לְמוֹ". לְבֵתֵר וְא"ו זְעִירָא יִתְעַר, לְאַתְחַבְרָא וְלִחְדָּשָׂא נִשְׁמַתִּין דְּהוּו עֲתִיקִין, בְּגִין לְחִדְתָּא עֲלָמָא, כַּמָּה דְּכַתִּיב "וַיִּשְׁמַח יְהוָה בְּמַעֲשָׂיו", וְכַתִּיב "וְהִי כְבוֹד יְהוָה לְעוֹלָם", לְאַתְחַבְרָא כְּדָקָא יְאוֹת. "וַיִּשְׁמַח יְהוָה בְּמַעֲשָׂיו", לְנִחְתָּא לֹון לְעֲלָמָא, וְלִמְהוּי כְּלָחוֹן בְּרִין חִדְתִּין, לְחַבְרָא עֲלָמִין כְּלָחוֹ כָּחַד. כָּאֵן מִדְּבַר הַזֶּה עַל עֲשָׂרִים וְשֶׁבַע הַשָּׁנִים עַד סוֹף הַמַּאָּה, שְׁבַעֲנַת הַשָּׁבָעִים וְשֶׁלֹּשׁ תַּתְּחִיל הַמִּלְחָמָה עַל יְרוּשָׁלַּיִם וְהַקֶּב"ה יִמְטִיר עַל אֲמוֹת הָעוֹלָם אֲבָנֵי אֱלֻגְבִּישׁ, וְתַתְּחִיל תְּקוּפָה שֶׁל מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד שְׁיִתְעוֹרֵר לְהִלָּחֵם מִלְחָמוֹת ה', וּמִלְחָמוֹת אֱלֹו תִּמְשַׁכְנָה עֲשָׂרִים וְשֶׁבַע שָׁנִים עַד סוֹף הַמַּאָּה, וְאִזּוּ יְהִיָּה הַיְּחִיד הַשְּׁלֵם וְקַבּוּץ גְּלִיּוֹת הַשְּׁלֵם.

וְכֵן גּוֹג וּמִגּוֹג עִם הַמִּלִּים וְהַכּוֹלֵל בְּגִימָטְרִיא ע"ג. וכן הַמִּסְפָּר ג' בּוֹלֵט בְּגוֹג וּמִגּוֹג. וכן

שליט"א שבתוספת מספר אחד המרמז על עוד שנה נקבל את המספר של הפסוק על המסע הראשון של גאלת מצרים (במדבר לג, א) "אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים לצבאתם ביד משה ואהרן".

וכן מובא בספר 'מגיד הקיע' בעניני קדוש החדש, (עמוד 119) במדה וראש חדש ניסן תשע"ג יקבע ביום המולד [לפי הלוח שלנו] תגיע תקופת שמואל [לראשונה מיציאת מצרים] לתחילת ליל כ"ח ניסן, כפי שהיתה בשנה שיצאו ממצרים.

כתוב (ויקרא כה, כח) "ואם לא מצאה ידו די השיב לו והיה ממכרו ביד הקנה אותו עד שנת היובל ויצא ביבל ושב לאחזתו". ומבאר ה'אור החיים' "אם לא מצאה ידו די השיב" פרוש ואם יראה האדון כי אין כח בעם לסבל חבלים עוד, ורבו חובותיהם למעלה ראש, ואפס בהם כח הסבל, "והיה ממכרו עד שנת היובל", שהוא זמן המגבל לגאולה בעתה, ואז "ויצא ביבל ושב לאחזתו", כי קץ הגלות ישנו אפלו יהיו ישראל רשעים גמורים חס ושלום. ושמעתי בשם הרה"ג ר' מרדכי אלישר שליט"א שגם הפסוק הזה בגימטריא עם המלים 3323. וכן "ושב לאחזתו" בגימטריא תשע"א עם המלים והאותיות.

וכן מובא בפרוש הרמב"ן על שיר השירים (שה"ש ח, ב הובא בכתבי רמב"ן ח"ב הוצאת מוסד הרב קוק) "האלף לך שלמה" רמז בכאן על ימות המשיח שיהא אלף שנים, הוא האלף הששי

משנות עולם, "ומאתים" מן האלף הזה "לנוטרים את פרי" לשומרי שכר התורה והמצוה, רצה לומר שיהיה תחית המתים באלף הששי קודם מאתיים שנה, ותגלה הגאולה והישועה. רואים שהרמב"ן למד מהפסוק "ומאתים לנוטרים את פרי" שלפחות מאתיים שנה בתוך האלף הששי תהיה תקופת שכר שתבא לאחר סיום תהליכי הגאולה. ואם תקופת גאולה בעתה היא מאה שנה כפי שהבאנו מהזהר הרי היא התחילה בשנת תש"א. וכן מובא בפרוש 'זיו הזהר' על שיר השירים בשם הרמ"ק שבשנת ה' אלפים ת"ת יהיה הזמן של תחית המתים בעתה שחייב כבר להיות. וכן הכתוב (יחזקאל ז, ב) "קץ בא הקץ על ארבע כנפות הארץ: עתה הקץ עליך". בגימטריא ת"ת. שאז מסתיימת תקופת הקץ דבעתה, "עתה הקץ עליך". היינו לאחר ש"קץ בא הקץ על ארבע כנפות הארץ", תסתיים תקופת הקץ בשנת ת"ת.

כתוב (שיה"ש ב, ח) "קול דודי הנה זה בא מדלג על ההרים מקפץ על הגבעות". ומצינו במדרש (שיה"ש ר ב, כב) "קול דודי הנה זה בא", זה מלך המשיח בשעה שהוא אומר לישראל אתם נגאלין. וכן מובא ב'מגלה עמקות' (שמות) "קול דודי הנה זה בא" שהגיע קץ הגאולה. ושמעתי מהרה"ג ר' יהונתן ג. שליט"א שהכתוב הזה מרמז על התהליך של מאה שנה. "הנה", בגימטריא ששים, לרמז על הששים שנה הראשונות של התהליך. "הנה זה", בגימטריא ע"ב, שאז מתחיל התהליך של ביאת המשיח, ובתוספת תבת "בא", מגיעים לע"ה שאז נשלם

החמשת אלפים ושבע מאות שנה לבריאת העולם בקרוב, אם מעט קודם או מעט אחר כך יבא קצנו בעזרת ה'. [הוא מחשב 2300 מהשנים שדניאל קבל את החזיון, בסביבות ג' אלפים ת'. ומגיע לסביבות ה' אלפים ת"ש].

כבר הראתי זאת בפשטו להרה"ג ממונקאטש זצוק"ל שהוא דבר חדוש שיכתב הקץ על הרבה שנים רחוק ומפלג מזמנו. שהרי בדרך כלל כל מחשבי הקיצים היו רגילים לחשב את הקץ באפן שיהיה קרוב לזמנם ולדורם, כמו שרואים בפרש"י לדניאל. והרי זו נבואה ברורה ביותר, ומה הכריחו לכתב או מעט אחר כך, אין זאת אלא שרוח ה' דברה בו ומלתו על לשונו, שהיה ברור אצלו שביאת המשיח לא יהיה לפני שנת ת"ש כי אם לאחריה. ואף שכתב שם או מעט אחר כך וכבר עברו לפנינו שלשים וחמש שנה, לפי ערך אלפי השנה שמבריאת העולם הרי זה מעט שנים. משום הכי כאשר ראו והרגישו אמות העולם שקרבה ובאה עת הגאולה התגברו ברשעים ולא הניחו לבני ישראל להגיע לכתל המערבי מערת המכפלה וקבר רחל. וכאשר מתקרב יותר זמן הגאולה ומן השמים כבר רוצים שישובו בנים לגבולם, עזר הקב"ה שכבר יכולים לבא אל הכתל המערבי ולצעק אל רחל אמנו. ואם היו יכולים לכנס אל תוך מערת המכפלה ולא רק למבנה שעליו, כבר היה משיח בא.

התהליך של ביאת המשיח. והוסיף הרה"ג ר' משה לוינגר שליט"א, ש"בא" אותיות אב, שהוא החדש של לדת משיח. וכן "זה", מסמל את היסוד בסוד משיח בן יוסף כמובא בספר 'מלאך הברית' ל'בן איש חי' (פ' ראה).

וכן מובא בשם ראש ישיבת מיר הגרא"י פינקל זצ"ל, הובא בהקדמת הספר 'תמר דבורה' שנדפס בשנחאי בשנת תש"ה, שבשנת ת"ש כשפרצה השואה התחילה תקופת גאולה בעתה. כעין זה מובא בשם האדמו"ר מקלויזנבורג זצ"ל (גליון 'בצילא דמהמותא' צאנו אמור תש"ע) שבשואה התחיל זמן דבעתה. וכן הדפיסו דבריו מה שאמר בשעור חמש רש"י בשנת תשל"ה (ויצא) כמה שנים אחרי שנת ת"ש כבר לא היו יכולים בני ישראל לגשת גם לכתל המערבי, ולקבר רחל. טעם הענין בזה, משום דבאמת הגאולה היתה צריכה להתחיל בשנת ת"ר, וכבר בשנת תקע"ה במלחמת נפוליון היה צריך להתחיל ההכנה לביאת המשיח. דבר זה ברור בפשט אצלי, ואיני אומר זאת בתורת השערה, אלא מידעית שבאמת כן הוא. שאכן אז היה הזמן מסגל להיות זמן פקידה, אלא שאחרו את זמן הפקידה לעוד מאה שנים עד לשנת ת"ש. מצוי אצלי ספר קדום שהוא פרוש על דניאל שחברו רבי יוסף אבן יחייא מגולי ספרד, והיה אביו של בעל 'שלשלת הקבלה', וכתב שם בבאור החשבון המרמז בפסוק "ויאמר אלי עד ערב בקר אלפים ושלוש מאות ונצדק קדש", כי בסוף

מדות הרחמים, שהזכות שלהם יגן על ישראל בגלותם בזכות משה. ומובא בספר 'מפרי אפרים' ש'משה נפטר בשנת ב' אלפים תפ"ט, ואם נוסף על המספר הזה את המספר של י"ג מדות הרחמים "אל רחום וחנון אך אפים ורב חסד ואמת: נצר חסד לאלפים נשא עון ופשע וחסא ונקה", נקבל ה' אלפים תרצ"ט. שאז תמה הזכות של משה ב'י"ג מדות הרחמים שה' האריך אפו וחסה שיחזרו בתשובה. ובשנה זו עם ישראל התחיל לפרע את העונות של כל הדורות.

וכן מובא בספר 'לקט רשימות' מהמשגיח דליקוואד הרה"ג ר' נתן וואכטפויגל זצ"ל (עניני בית המקדש) בשם הרה"ג ר' אהרן קוטלר זצ"ל שבשעת מלחמת העולם הראשונה היו כמה ששאלו את ה'חפץ חיים' אם זו מלחמת גוג ומגוג, וענה לכלם שאחרי מלחמה זו יהיה הפסקה, אחר כך שוב תהיה מלחמה, ושוב יהיה הפסקה, ואחר כך שוב תהיה מלחמה, ועם מלחמה זו יבא משיח. דברים אלו מובאים גם בספר 'לב אליהו' סוף ח"א מהגר"א לאפיאן זצ"ל בשם הגר"א וסרמן הי"ד ששמע מה'חפץ חיים', ונביא את דבריו: **החפץ חיים אמר שמלחמת גוג ומגוג תתחלק לשלשה חלקים. הראשון היה במלחמת העולם הראשונה. והשני יהיה כעשרים וחמש עד שלשים שנה אחריה. ואחר כך תבא מלחמה שלישית, שבה יסבל כל העולם, ואחרי זה יבא משיח.** ורואים שה'חפץ חיים' אמר שמלחמת גוג ומגוג עצמה תתחלק לג' מלחמות. ומלחמת העולם הראשונה, היא

כמו כן מובא שם (גליון 'בצילא דמהמנותא' צאנז אמור תש"ע) בשם ספר 'תולדות יעקב יוסף' פרשת כי תשא ששנת תש"א היא שנת קץ. וכן מובא שם בשם האדמו"ר מתולדות אהרן זצ"ל שאחרי השואה אינו עולה בשם זמן, רק דחיה לתקן כמה ענינים, כמו שבעת ימים של מתושלח קודם המבול. כמו כן מובא בספר 'שערי רחמים' (סימן שעז) מהרה"ג ר' חיים שאול דוויק זצ"ל שהיה מגדולי המקבילים בדור הקודם, על שנת ת"ש שהיא שנת קץ, וכעין זה מובא גם בספר 'בית לחם יהודה' (על סבא דמשפטים) מהרה"ג ר' יהודה פתייה זצ"ל. וכן מובא בספר 'מכתב מאליהו' (ח"ד עמוד 325) מכתב שכתב הרה"ג ר' אליהו דסלר זצ"ל בסוף שנת תרצ"ט וזה לשונו. **צריך ללמד לדעת את מעשי ה' אשר פח מעשיו יגיד בהנהגה מפלאת נוראה הנהגה גלויה כל כך של צמיחת ימות המשיח. כי מציאות גוג ומגוג שלא בדרך הטבע לא יאמן כי יספר. הלא עלינו לראות בחוש כי הכל ממש מה שלמדנו בספרים הקדושים אמת ויציב, ומתקנים כחוט השערה בלי שינוי כלל. ועל כל אחד להכין את עצמו לקראת הגאולה כי תבא.** והוסיף הרה"ג ר' מ'ח'ש' שליט"א שהלשון בפסוקים "לקץ", כמו שכתוב (דניאל יב, יג) "ואתה לך לקץ ותנוח ותעמד לגרלך לקץ הימין", (חבקוק ב, ג) "ויפח לקץ ולא יכזב", מרמזת על ל' פעמים ק"ץ כמנין 5700 שאז מתחיל תהליך הקץ.

וכן מובא בספר 'תמר דבורה' לרמ"ק על הפתוב "ויקבור אתו בגי", שה' קבר את משה ב"ג

והרגו איש את אחיו ויפלו בנופלים, וחי' קבלו שג' פעמים יבא גוג על ירושלים. ועין במלבי"ם (דניאל ז) שמבאר את קץ דניאל על שנת תרע"ג שהיתה ערב מלחמת העולם הראשונה.

וכן מובא בספר 'לקט רשימות' שם שיש לו קבלה איש מפי איש מרבי יהושע לייב דיסקין זצ"ל שבמלחמה האחרונה קודם ביאת המשיח ינצלו כל היהודים החרדים לדבר ה' שמבדלים מן העמים.

מובא בשם הרי"צ מלובאוויטש זצ"ל שאמר לאחר מלחמת העולם השנייה שסימנו את ברורי הניצוצות, והוא הכריז 'לא לתור לתשובה לא לתור לגאולה'. ושמעתי באור בדבריו מהרה"ג ר' משה לנדא שליט"א שיש שני אפנים לסטרא אחרת לינוק מהקדשה, או דרך ניצוצות הקדשה שנפלו בבריאת העולם למקום שמערב טוב ורע, ועד שלא גומרים לברר את הניצוצות לא יכול לבא משיח. וגם אחרי שגמרו לברר את הניצוצות, והניצוצות נולדו בעולם וכו', אם היהודים שהם הניצוצות שנבררו אינם שומרים תורה ומצוות, הם חוזרים לידי הקלפות. ועל זה רמז הרי"צ זצ"ל שבשואה סימנו את ברור הניצוצות, ונשארה רק תשובה כדי שהסטרא אחרת לא יקבל את היניקה מהיהודים החיים, שהם הניצוצות שנבררו, ומיד נגאליים. וזה שונה מכל משך זמן הגלות שגם אם היו עושים תשובה היו צריכים קודם לגמור את הברורים ואחר כך להגאל. ומבאר לדברינו שבתחלת המאה התחילה התקופה של משיח בן יוסף שתפקידו לגמור את ברור הניצוצות. ועוד נראה להוסיף שלכן עם ישראל נכנס לגלות בידי

הראשונה של גוג ומגוג, והגר"א לאפ"אן זצ"ל הוסיף ששואת אירפא היא המלחמה השנייה של גוג ומגוג. וכן ידוע שהגרמנים ימ"ש רצו לעלות לירושלים. וכן הראה לי הרה"ג ר' מנחם רוטנברג שליט"א שהתרגום ירושלמי והתרגום יונתן (בראשית י, ב) מתרגמים "מגוג" גרמניא. וכן מובא ב'תפארת ישראל' (נגעים ב, א). **גערמאניען היא אשכנז, דמג' בני נח התישבו בני יפת [שהם גמר ומגוג] בצפון העולם, היא אייראפא, ואשכנז היא היותר צפוני בה.** ואף שמזכר בגמרא (מגילה ו:ו) שגרמניא היא אדום מזרע עמלק, יתכן שהארץ היתה של מגוג מבני יפת והתישבו שם עמלקים. כיון שאדום הוא שמאל, ונמשך למקום הזה שהוא השמאלי ביותר בעולם, כמובא ב'תפארת ישראל' שם. וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' אברהם כרמל שליט"א שמלחמת עמלק היתה בשנת ב' אלפים תמ"ח לבריאת העולם, ואם נוסיף לזה את הגימטריא של הפסוק (דברים כה, יט) **"תמחה את זכר עמלק מתחת השמים לא תשכח"** נקבל בגימטריא ה' אלפים תשע"א, ועם הכולל בגימטריא ה' אלפים תשע"ב.

וכן מובא במלבי"ם (יחזקאל לח, ב) **נבא יחזקאל שבאחרית הימים ילחמו כל העמים סביב לירושלים, ויהיו הלוחמים מצד א' מצרים ואשור ועילם שהם הישמעאלים, והלוחמים מצד השני משך ותובל, ונסיכי אדום, ומלכי הצפון, וכלם**

והוסיף הרה"ג ר' אברהם מרדכי ספרין שליט"א שמוכא בשו"ת 'שערי רחמים' (חלק ב סי' שע"ז) בשם השד"ה כתבו בשער הפנויות שמחמת העונות של אותן הדורות הראשונים סלקו את השכינה שבעה רקיעים. ואם נחשב שבעה ספירות מהמלכות עד החסד, עם השמות של הפלים חיצון אמצעי ופנימי של כלם, יעלה מספרם ה' אלפים ושבע מאות, שאז כבר נגמר הברורים של ז' ספירות שהעלו אותם ועכשו הפל תלוי בתשובה.

וזה לשון ה'לשם' (הקדמות ושערים' דף קו) שיעור העטרה על היסוד הוא ידוע לכל טועמי טעם עץ החיים, והרי הוא גם כן משך זמן רב, וכל אותה הזמן הוא הפל הקץ דבעתה, וזהו פשטות הכתוב "אני ה' בעתה אחישנה", הכתוב מבטיח שלא ימשך כל הזמן כלו דבעתה, אלא שיחיש את הפדיון, והרי יתקיימו שניהם "בעתה אחישנה". וזהו גם כן מה שנאמר "כי בא יבא לא יאחר", שלא יאחר עד סוף כל הזמן דבעתה כלו חס ושלום, אלא שיהיה אחישנה גם כן. אבל כל זה הוא רק כשיגיע העטרה לשפול. נראה דה'לשם' מרמז על שפול היום כשהצל נוטה למערב, לאחר שש שעות וחצי, כפי שהבאנו לעיל מהזהר על סוף תמוז תשע"א. וכן מובא ב'לשם' (הקדמות ושערים' דף פח, פט) שהתקופה עד שתגיע העטרה לשיפול, היא תקופת משיח בן יוסף, וכשתגיע העטרה לשיפול תתחיל תקופת משיח בן דוד. וזה לשון הספר 'קול התור' (פ"א) הרבה פעמים ראיתי את רבנו [הגר"א מוילנא] מסתובב בחדרו ומדבר בסערת רוח

הערב רב דוקא לאחר השואה, דבר שלא היה לנו בכל הדורות, אף על פי שקלפת הערב רב מלנה את עם ישראל מאז שנהיה לעם, אף פעם הם לא שלטו על כל העם כמו מאחרי השואה ואילך. דכל זמן שהיו ניצוצות לברר, עם ישראל היו בגלות אצל אמות העולם לברר את הניצוצות, ואמות העולם קבלו את הניקה והחיות מהניצוצות, ומעם ישראל שבא לגור אצלם לצורך הברורים, ומי שהוא היונק הגדול ביותר, היינו שאצלו עושים באותו זמן את עבודת הברורים העקרת, הוא מקבל את השליטה על עם ישראל, כיון שהוא המעביר העקרי באותו זמן את השפע לכל הקלפה. ועכשיו שגמרנו לברר את הניצוצות, ניקת הקלפה היא רק מהאנשים שחיים ואינם שומרי תורה, וניקה זו עוברת לקלפה דרך הערב רב שמעריבים בישראל, ומעבירים את השפע מעם ישראל לקלפה, וכפי שידועים דברי הזהר שהערב רב מערבים עמק בכל מקום שיש ישראל, וכיון שעקר ניקת הקלפה בכל העולם עוברת עכשיו דרכם, הם הקלפה ששולטת על ישראל. וכן מובא בספר השיחות להר"צ מלובבאוויטש זצ"ל (קסה) בערב ראש השנה תש"ג לאחר ההכרזה 'לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה'. וכןסה קבוצה של חסידים לרבי הר"צ ואחד מהם שאל, אם הרבי אכן מאמין שהמשיח עומד לבא. השיב הרבי כתיב את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח, סדר הצמיחה הוא בתחילה צומח שיח ובמשך הזמן צומח עץ. וצמיחה ישנה כבר עכשיו. רואים שהר"צ רמז בתחילת המאה על התהליך שהתחיל אז.

האחים מגדלתו, וכיון שהורידוהו מגדלתו "ויט עד איש עדלמי ושמו חירה", ונהיה מעשה תמר. ורואים שם שמכירת יוסף גרמה את לדת שרש המשיח מתמר. דמכירת יוסף היתה בבחינת שעיר לעזאזל שנתנו לשטן, כדי שלא יקטרג, ולא ימנע ביאת מלכות בית דוד לעולם. ויעקב ויוסף שהם בחינת תפארת ויסוד המשפיעים למלכות סבלו יסורים בזמן זה ממכירת יוסף, להמתיק את הדינים לצורך הולדת המלכות.

נראה, ואומר, רבוננו של עולם, האין לך דרך אמצעית בין בעתה לאחישנה, אנו עומדים בכל תקף על דברי הפשט הפשוט שבדברי הבטחתך "אני ה' בעתה אחישנה".

ועוד נראה להוסיף בענין הסבל של משיח בן יוסף כשמגיע הזמן של משיח בן דוד, שמתפללים שלא ימות וכו'. שגם כשהיה מעשה יהודה ותמר להוליד את שרש משיח בן דוד, מצינו בזהר (וישב קפח:) שבין שיהודה גרם למכירת יוסף, הורידוהו

הקב"ה נשבע לגאל את עם ישראל בעתה. [שבעת ה', אותיות ה' תשע"ב].

שליט"א חידד את הרמז ש**שבעת ה'**, אותיות ה' תשע"ב.

והוסיף הרה"ג ר' מנחם זיסמן שליט"א שהלשון שבועה על הגאולה מזכרת גם בפרשת שירת האזינו בפסוקים המדברים על הגאולה העתידה (דברים לב, מ) "**כי אשא אל שמים ידי ואמרת חי אני לעולם**". ובאר ש"אשא" בגימטריא שב. שהוא **שבעת** בארמית, היינו **תשע"ב**.

ויתכן שלפסוק הזה כונו בני משפחתו של הרה"ג ר' יצחק שלמה זילברמן זצ"ל שיש להם מסרת מהגר"א על שנת תשע"ב כשנת קץ, היוצאת מפסוקי שירת האזינו. כי סוד הקץ בעתה הוא בסוד השבועה כדבארנו. וכן הפסוק הזה שה' נשבע שאם לא יזכו הוא יביא את הגאולה בעתה, "**כי אשא אל שמים ידי**" בגימטריא ה' תשע"ב. וכן המשך הכתוב "**ואמרת חי אני**"

מובא ברמב"ן (ביאור על "הנה ישכיל עבדי") המשיח בתשובה יבא מיד, ואם לאו, יתאחר עד הקץ הבא עליו בשבועה, כדכתיב, "**ויהם ימינו ושמאלו אל השמים וישבע בחי העולם**". ורואים שגאלת בעתה היא בסוד שבועה, שהקב"ה נשבע לגאל את עם ישראל בעתה. וכן מובא ב'רבנו בחיי' (דברים לב, מ) **הבטחת גאולה זו העתידה היא בשבועה, כי כל הנשבע נושא ידו ונוגע בחפץ אשר הוא נשבע בו, והוא כדרך מה שכתוב בדניאל בהבטחת גאולה זו "ויהם ימינו ושמאלו אל השמים וישבע בחי העולם וגו'", וכן אמר דוד ע"ה "קומה ה' אל נשא ידך"**. והוסיף הרה"ג ר' מנחם זיסמן שליט"א שהפסוק (שמות כב, י) "**שבעת הוי"ה**" אותיות **תשע"ב**, לרמז ששנה זו היא בסוד "**שבעת הוי"ה**" שנשבע לגאל את ישראל בזמן דבעתה בשנת תשע"ב. והרה"ג ר' חיים בודנר

לעמל פעמים י"ד שנה. וזה הסוד של יהא שמייה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמיא, שיש בו כ"ח אותיות כמנן ב' פעמים י"ד, כנגד שם הוי"ה במלוי מ"ה המסמל את מדת התפארת של יעקב, שגם בו יש כ"ח אותיות. כמבאר ב'שער הפנויות' להאריז"ל בדרוש א' של הקדוש. דבחינה זו של שתי ידיים היא הסוד של לעתיד לבא. וכפי שמצינו בגמרא (מנחות נג.) **יבוא ידיד בן ידיד, ויבנה ידיד לידיד, בחלקו של ידיד, ויתכפרו בו ידידים. יבוא ידיד זה שלמה [שנקרא ידידה], ויבנה ידיד זה בית המקדש שנאמר "מה ידידות משפנותיך", לידיד זה הקדוש ברוך הוא, בחלקו של ידיד זה בנימין, שנאמר "לבנימין אומר ידיד ה'", ויתכפרו בו ידידים זה ישראל וכו'.** ובארנו במאמר שם שידיד מרמז על היד יד שהיה בבית המקדש בסוד השלמות של רחל ולאה.

מצינו בגמרא (סנהדרין צז:) **אמר רב, פלו פל הקצין, ואין הדבר תלוי אלא בתשובה ומעשים טובים, ושמואל אמר, דיו לאבל, שיעמד באבלו. כתנאי, רבי אליעזר אומר, אם ישראל עושין תשובה נגאלין, אמר רבי יהושע, והלא כבר נאמר, "חנם נמכרתם ולא בכסף תגאלו", לא בתשובה ומעשים טובים. אמר לו רבי יהושע, והלא כבר נאמר, "ואשמע את האיש לבוש הבדים אשר ממעל למימי היאר ויגרם מינו ושמואלו אל השמים וישבע בחי העולם, כי למועד מועדים ויחצי וככלות נפץ יד עם קדש**

עם האותיות והמלים והכולל בגימטריא **תשע"ב**. וכן הפסוק נמצא בפרק לב פסוק מ' יחד ע"ב. והוסיף הרה"ג ר' משה לוינגר שליט"א שהפסוק הוא הראשון אחרי ששי, שמרמז על האלף הששי שבו תבא הגאולה. וכן המשך הפתוב שם "אם שנותי ברק חרבי". עם האותיות והכולל בגימטריא **תשע"ב**. וכן "אם" ר"ת אליהו משיח. והוסיף הרה"ג ר' מנחם זיסמן שליט"א שה"חי אנכי לעלם" מרמז על חבור משיח בן יוסף, ומשיח בן דוד, שהוא הסוד של שנת תשע"ב בתהליך של גאולת בעתה. ח"י מרמז על יוסף היסוד, ועולם מסמל את המלכות של דוד. וכן "אנכי" בגימטריא יסוד ומסמל את היסוד כדבארנו במאמר 'חשמל מילה'. ורואים לשון דומה גם בפסוק בדניאל שה' נשבע על גאולת בעתה (דניאל יב, ז) **"ויהם מינו ושמואלו אל השמים וישבע בחי העולם כי למועד מועדים ויחצי וככלות נפץ יד עם קדש תכלינה כל אלה"**. וכן **"ויהם מינו ושמואלו"** עם האותיות והמלים בגימטריא **תשע"ג**.

ועוד רואים בשני הפסוקים שהשבעה היא בנשיאת ידיים לשמים, **"כי אשא אל שמים ידי"**. **"ויהם מינו ושמואלו אל השמים"**. ונראה לבאר על פי מה שבארנו במאמר 'חשמל אות' שיעקב שמש י"ד שנה בבית שם ועבר, ועוד י"ד שנה עבד אצל לבן, בשביל לזכות ברחל ולאה. דספירת התפארת יש לה שתי ידיים. ובשביל לזכות לשלמות התפארת בבחינת לעתיד לבא, שיוכל להתקשר גם עם לאה וגם עם רחל היה צריך

אסר, ובפרט שהגענו בס"ד אל הבנת הקץ מדברי הזהר עצמו, ופרסמנו את הקץ של הזהר בעלון 'סוד החשמל' ערב ל"ג בעמר תש"ע, הוספנו בשנה זו את דברי הגר"א כתוספת וכן לשונו של הגר"א שהוא קץ האחרון בגימטריא תשע"ב.

וכן מובא בקובץ 'קול התורה' (ניסן תשנ"ח ע' לב) בשם הרה"ג ר' יחזקאל אברמסקי זצ"ל ששמע בעצמו מהגר"ח מבריסק שספר על תלמיד חכם אחד שאמר לגר"ח מוולאז'ין שהוא הבין מהגר"א את זמן הקץ והיה בשמחה גדולה. והגר"ח מוולאז'ין אמר שמשמחתו נפר שהוא לא הבין נכון. [היינו שהקץ האמיתי רחוק וידעיתו אינה מעוררת שמחה]. ושאלו את הגר"ח מבריסק מי אומר שהגר"א לא טעה, הרי רבי עקיבא טעה בבו כוזיבא, והגר"ח מבריסק ענה שרבי עקיבא טעה בבו כוזיבא שחשב שהוא המשיח, אבל הקץ של הגר"א של בעתה הוא ודאי נכון, **ולא יתכן שהגר"א טעה**. וזה לשון 'ספר הדעה' לבעל ה'לשם' (בסוף הספר) **קץ הגר"א ידוע לכל טועמי עץ החיים, ואפשר לדעת בדיוק השנה**.

וכן מובא בספר 'מעשה איש' (ח"ג ע' קפז) שהגר"ש גריינמן שאל את ה'חזון איש' על קץ הגר"א, ושאל איזה מן שבועה משביע הגר"א בספרו. וה'חזון איש' ענה שבמלים **משביע אני** שכותב הגר"א מרמז הקץ שלו. וכינון שהגר"א היה בשנות **הת'**, נראה שהרמז הוא באותיות **שע"ב** שהן אותיות הש"ש של השבועה.

תכלינה כל אלה". שתק רבי אליעזר. ומובא שם במהרש"א (צח. ד"ה אין בן דוד) שאין כאן מחלקת, אלא רבי אליעזר דבר על גאלת אחישנה, שעושים תשובה מרצונם. ורבי יהושע דבר על גאלת בעתה, שה' מכריח את ישראל לעשות תשובה. ולפי דברינו מבאר מדוע כשרבי יהושע טען לרבי אליעזר על השבועה, רבי אליעזר שתק, כי פסוק זה מדבר על גאלת בעתה שאיננה תלויה בתשובה שעושים מעצמם, אלא שה' מעמיד עליהם מלך קשה כהמן ועושים תשובה.

וכן השבועה שמופיעה פעמים רבות בתורה, שה' נשבע לאבות לתת לזרעם את ארץ ישראל. תתקיים בשלמות רק בגאולה העתידה שאז ישתו את הכוס החמישית בליל פסח כנגד **"והבאתי אתכם אל הארץ"**. וכן שנת תשע"ב מרמזת בכתוב (דברים ל, כ) **"כי הוא חייך וארך ימין לשבת על האדמה אשר נשבע יהוה לאבותיך לאברהם ליצחק וליעקב לתת להם"**.

מובא בפרוש הגר"א ל'ספרא דצניעותא' (פ"ה) **וכל הפרטים שהן בו' ימים אלו, הן מתנהגין בו' אלפים כל אחד ביומו ובשעתו**. ומכאן תדע קץ הגאולה שהוא בעתה חס ושלום כשלא יהיו זכאין שהוא קץ האחרון, ומשביע אני את הקורא בה' אלקי ישראל שלא יגלה זה. הגר"א משביע את הקורא שלא יגלה כדי שלא יבואו חס ושלום ליאוש מהזמן הארך שעוד נשאר, וכשעומדים כל כך קרוב, הגלוי רק מביא שמחה והתחזקות וכפי שנביא מדברי הרמב"ן לקמן, ופשוט שהגר"א לא

והוסיף הרה"ג ר' שמעון רז שליט"א שמצינו לשון שבועה על הגאולה בתפלת 'עלינו לשבח' זכירו וידעו כל יושבי תבל. כי לך תכרע כל בך. **תשבע** כל לשון. אותיות **תשע"ב**. וכעין זה מרמז גם בתפלת 'נשמת', כי כל פה לך יודה, וכל לשון לך **תשבע**. וכן לשון בגימטריא דוד בן ישי. והיא גם מסמלת את דוד, כי הפה הוא מלכות, והלשון היא היסוד שבמלכות, בסוד דוד. ויש כאן רמז לשון לך **תשבע** שנזכה ללשון שהיא דוד בתשע"ב. וכן **תשע"ב** מרמז בכתוב (במדבר ה, כא) "**בשבעת האלה**". וכן גאלת בעת"ה מרמזת בכתוב "**בשבעת האלה**".

מובא בספר 'דגל מחנה אפרים' (בשלח) איתא באגרת הקדש של אא"ז זללה"ה הנדפס בספר הקדוש של הרב מפולנאי ע"ה ששאל הבעש"ט למשיח אימתי אתי מר, והשיב כשיתגלה תורתך ויפוצו מעינותיך חוצה. וזה יש לומר שמרמז בפסוק ובג' ישראל יוצאים מן הגלות בריש גלי, ברי"ש ראשי תבות ר"בי ישראל ב'על ש"ם. גל"י היינו כשיתגלה תורתו ויפוצו מעינותיו אז יפקון מן גלותא. וכן בעש"ט בהפוך אותיות **תשע"ב**, כי אותיות ט' ות' מתחלפות באותיות דטלג"ת. או באפן אחר הבעש"ט אותיות ה' אלפים **תשע"ב**. או בתשע"ה. והוא גם מרמז על גאלת בעתה, בשעתה ובזמנה. וכן האדמו"ר הבעש"ט זצ"ל עם המלים בגימטריא **תשע"ב**. וכן חלופ האותיות ט' ות' באותיות דטלג"ת שהן אותיות הלשון מרמז על הגאולה בתשע"ב. כפי שהבאנו את נסח

התפלה, וכל לשון לך **תשבע** אותיות **תשע"ב**. וכן הלשון היא סוד השבועה דרכה רמז הגר"א את הקץ שלו. ויוצא שגם הבעש"ט רמז את הקץ בשמו שזהו עצמותו ומהותו, דרך סוד הלשון שהיא סוד השבועה, ויש לנו כאן חבור נפלא בין הבעש"ט לגר"א בסוד הגאולה בתשע"ב. וכן ב' פעמים לשון בגימטריא **תשבע**. ובגימטריא ד' פעמים זוקף, הנרמז בברכת מקבץ נדחי עמו ישראל, כמובא בספר 'אמרי נעים' (ויחי). וכן מובא ב'שפת אמת' (שבועות תרס"ד) כל פה לך יודה וכל לשון לך **תשבע**. והפה נתקן בחג הפסח פה סח. והוא תקון הראשון שהיא בהשתתפות הגוף. אחר כך כל לשון לך **תשבע** בשבועות שהוא דבקות הנפש בשרש. רואים שלשון לך **תשבע** מסמלת את הדרגה הגבוהה של דבקות בשלמות. וכן לשון מרמזת בכתוב המדבר על השפעת הפרנסה (תהילים קמה) "אליך ישרו ואתה נותן להם את אכלם בעתו" בדלוג ד' אותיות.

וכן ידוע שבעל ה'תניא' דרש את הפסוק (תהילים נה, יט) "**פדה בשלום נפשי**" כשיצא מהכלא ב'י"ט כסלו, ואמר שמיום זה אפשר להתחיל להפיץ פנימיות התורה בכל דרך ולא לחשוש מהאוסרים, כדי שיהיה "**פדה בשלום נפשי**", היינו שהגאולה העתידה תהיה בשלום וברחמים. וכתבו לי ש"י"ט כסלו **תשע"ב** בגימטריא "**פדה בשלום נפשי**". היינו ששנה זו היא ההשלמה של מה שהתחיל אז, כפי שבארנו על הבעש"ט.

מרבּה קללתו משל חבּרו, אבּל הפּנימיות הוא הולך ומתקן תמיד, ומתגלה למטה תמיד חדושי תורה בסתרי צפונה, ונמצא כי מה שהיה אסור לחקור ולדרש בהיום שעבר, הוא מתר ביום הבא, וזה מרגיש כל מעין אמת. ולפי זה מובנת יותר תשובתו של המשיח לשאלתו של הבעש"ט. אימתי אתי מר, והשיב כשיתגלה תורתך ויפוצו מעינותיך חוצה. הבעש"ט שאל את המשיח כיון שבחלק הפנימי של הגאולה היא כבר התחילה, מתי יבא המשיח בחיצוניות כפשוטו. והמשיח ענה להפיץ החוצה את אור פנימיות התורה, וממילא האור של הגאולה יצא החוצה מהפנימיות לחיצוניות. ותהיה גאולה כפשוטה גם בחיצוניות. והוסיף הרה"ג ר' מנחם זיסמן שליט"א שמשנת של"ב שאז מהרח"ו כתב את תורת האריז"ל עד שנת תשע"ב יש אמת שנים.

וכן מובא בספר 'נהורא דיוסף' (מאמר פד) שמשנת הסתלקות הרשב"י בג'תתקנ"ט עד לדת האריז"ל בשנת ה'רצ"ד עברו 1335 שנה. ונרמז בקץ דניאל (יב, יב) "אשרי המחכה ויגיע לימים אלה שלש מאות שלשים וחמשה: ואתה לך לקץ ותנוח ותעמד לגרלך לקץ הימיו".

וב'שער הפסוקים' להאריז"ל (איוב) מצינו חשבון של 1335 שנה שמסתים בשנת של"ה. ונביא את דבריו: "אשרי המחכה ויגיע לימים אלה שלש מאות שלשים וחמשה". דע, כי קץ הגאולה, הנרמז פה לדניאל, שהוא בשנת של"ה לאלה הששי, הוא בסוד שם הוי"ה

מובא בספר 'כפר לאדון' מהחיד"א (על 'אבות דרבי נתן' פכ"א עמוד רמה) כתוב בשם האריז"ל שמשנת ש"ל עבר גבול אחישנה ונכנס גבול בעתה. ומבאר לדברינו דבשנת ש"ל האריז"ל התחיל לגלות את סודות התורה, (עיי' בספר כתבוני לדורות הערה ה') וגלוי זה הוא תחלת גאולת בעתה, דפנימיות הגאולה היא גלוי פנימיות התורה שהתחיל בשנה זו, וכל שאר התהליכים הם השלמה של מה שהתחיל שם. ולכן הבעש"ט קשור לגאולת בשעתה ובעתה כפי שבארנו, כי הוא המשיך את מה שהתחיל האריז"ל והפשיט את תורת האריז"ל לכל ישראל, ולכן כשיפוצו מעינותיו חוצה זה סיום התהליך של בעתה שהתחיל בשנת ש"ל. וכן מובא בסדור 'נהרות שלום' שהס"ת של רשב"י האריז"ל והרש"ש, ששמותיהם היו שמעון יצחק שלום. הוא נק"ם, ומרמז על הכתוב (ישעי' סג, ד) "כי יום נקם בלבי ושנת גאולי באה". וזה גם בגימטריא קץ. וכאן כן מתאימה הלשון אתחלתא דגאולה, כי הגאולה התחילה בחלק הפנימי שלה, שהוא גלוי סודות התורה. מה שאין כן לומר אתחלתא דגאולה בחיצוניות על בגין הארץ וכו', אינו נכון, כפי שבארנו שזו רק הכנה בחיצוניות ולא אתחלתא, כי הכלים עדין בלי אורות. וכן מובא בספר 'לשם שבו ואחלמה' ('עיגולים ויושר' ענף ב' אות ז') מדורו של האריז"ל והלאה התחיל להתנוצץ בפנימיות העולמות אור התקון דימות המשיח, והוא מתקרב והולך בכל יום, אמנם הוא רק בפנימיות העולמות, ולכן הגם שהחיצוניות הוא עתה גרוע מאד ובכל יום

הגלות. ומשם ואילך, יכול להיות קץ הגאולה, משנת השל"ה ואילך.

במלוי יוד"ן. כי אם תכה יו"ד פעמים יו"ד, וכו'. סך הכל, אסף ושל"ד, ואלו הם ימי

קץ דניאל.

לנסים גדולים וחזרו להתפלל בכלל המערבי. ואם נחשב עוד 1290 שנה אחרנית כדברי הנביא, נגיע לתקופה בה הקימו את ה"שקוץ שמים" על מקום המקדש. זה ברור שהשקוץ שומם הכונה לשקוץ של הישמעאלים, כמובא בספר 'לבנת הספיר' (ח"ב על הזהר וארא דף לב) שישמעאל שולטים במקום המקדש 1290 שנה, שזה קרוב ל"ג מאות שנים, כשכר על הברית שישמעאל עשה בגיל י"ג. וכן מובא ברש"י (דניאל יב, ח) שהנבואה הזאת היא הסבר לנבואה של "עדן ועדנין ופלג עדן", וה'אבן עזרא' (שם ז, יח) מבאר את הנבואה של "עדן ועדנין ופלג עדן" על מלכות ישמעאל. וכן מובא ב'פרקי דרבי אליעזר' (פרק ל') שבגני ישמעאל עתידין לבנות בגין במקום המקדש באחרית הימים. וכתבו לי שהשקוץ שומם הוקם במקום המקדש קצת לפני שנת 679 למנינם, ולא יודעים בדיוק מתי. ושנת 677 למנינם מתחברת לפי החשבון לקץ של תשע"ב. וכתב לי הרב שוורץ שליט"א מנתניה שהיה שקוץ שהוקם בשנת ד' אלפים שצ"ז כמובא ב'סדר הדורות', אבל היתה תקופה של 82 שנה שהנוצרים כבשו את המקום, ובטלו את השקוץ של הישמעאלים, כמובא ב'ישועות משיחו' לאברבנאל ח"א, ולפי זה שוב מסתים החשבון של 1335 שנה בתשע"ב. וכן שמעתי שהכתוב (בדניאל ט, כז) הוא בלשון רבים "שקוצים משמים" לרמז על שני השקוצים שיש במקום

וכן קץ דניאל (דניאל ז, כה) "עדן ועדנין ופלג עדן" מרמז על זמן זה. "עדן" כנגד אסף החמישי. "ועדנין" כנגד שני זמנים באסף השישי, הלילה, ועד חצות. "ופלג עדן" כנגד החצי שעה שאחר חצות. וכן קץ דניאל (דניאל יב, ז) "וישבוע בחי העולם כי למועד מועדים וחצי וככלות נפץ יד עם קדש תכלינה כל אלה". מרמז על זמן זה. מועד כנגד אסף החמישי. מועדים כנגד שני זמנים באסף השישי, הלילה, ועד חצות. וחצי כנגד החצי שעה שאחר חצות. וכן מצינו בזהר חדש (תיקונים קלד:) "עדן ועדנין ופלג עדן", עדן דכל עדנין שפיר; מאי 'ופלג עדן' אלא כגון פלג המנחה בשמאלא אתפלגת לדניאל. רואים שהזהר מפרש פלג עדן כרמז על המנחה, שנחלק בין דין לחסד.

וכן רואים מהפסוקים בסוף דניאל שארבעים וחמש שנה קודם הקץ יקרו דברים בנוגע למקום המקדש. כמובא שם (יב, יא) "ומעת הוסר התמיד ולתת שקוץ שמים ימים אסף מאתים ותשעים: אשרי המחכה ויגיע לימים אסף שלש מאות שלשים וחמשה: ואתה לך לקץ ותנוח ותעמד לגרלך לקץ הימין". ואם הקץ הוא שנת תשע"ב יוצא שארבעים וחמש שנה קודם היא שנת תשכ"ז שהיתה מלחמת ששת הימים בה זכה עם ישראל

המקדש. וכן "שקוצים" בגימטריא שמות השקוצים אל אקצא ועומאר.

וכן שמעתי מיהודי ששמע מנכדו של הרב מנדל זצ"ל מבני ברק שהרב מנדל אמר אחרי מלחמת ששת הימים, שצריך לחכות עוד 45 שנה לביאת המשיח, בגלל הפסוקים בסוף דניאל. ועוד אמר בשמו שאמר לפני עשרות שנים שקודם ביאת המשיח יעמד כושי בנשיאות ארה"ב.

והרה"ג ר' ציון סיבוני שליט"א באר את הפסוק בדניאל שצריך לחשב 1290 ועוד 1335 שנה מחרבן הבית הראשון שהיה בשנת 3338, שאז "הוסר התמיד", שהרי דניאל שאמר את הנבואה חי לפני הזמן של הבית השני. ונקבל את המספר 5963, וכמו שבמצרים השם הפחית לעם ישראל ק"ץ שנים, [רד"ו במקום ת'] כך יהיה לעתיד לבא, ושוב אנו מגיעים לשנת תשע"ג.

עין בספר 'ישר לב' מבצל המ'שנת חסידים', ובפתיחה לספר 'דרכי נעם' שפרסמו קץ על שנת תקמ"א, כי חלקו את האלף הששי לשתיים עשרה שעות במקום לעשרים וארבע שעות, ולפי זה יוצא זמן מנחה גדולה שהצל נוסה למערב בתקמ"א, ועין בתוספות (ר"ה ח ד"ה לתקופות), ובשו"ת 'חתם סופר' (ח"ו סא.) וב'אור החיים' (ויקרא ו, ב) שצריך לחלק את האלף לעשרים וארבע. וכן מובא בספר המאמרים מהרש"ב מליובאוויטש (תרס"ג) שמחלקים את האלף לעשרים וארבע, לכן בשנת של"ג כשהתחיל השליש השלישי של הלילה, התגלה האריז"ל, ובשנת ת"ק כשזרח הבקר התחיל להתנוצץ אורו של תורת הבעל שם טוב. והוסיף הרה"ג ר' יהונתן ג. שליט"א שלדת

הבעש"ט היתה בח"י באלול תנ"ח. שעה קודם הנץ החמה של האלף הששי, היינו זמן עלות השחר. ועוד נראה שהזהר (ואתחנן ער.) שהבאנו לעיל על שש וחצי שעות מוסיף שם את המלים **שית קמצין ופלגא ובגודל דמשחא דבר נש גבר בין גוברנין**. לרמז שגם אלו שסוברים שיזמו של הקב"ה הוא אלף שמתחלק ל12, כאן החשבון הוא לפי השעות שלנו, של **גבר בין גוברנין**, שמחלקים 24 ולא ל12.

עין בגימטריא הגר"א על המכילתא (שמות יד, כ), ובמדרש תלפיות ערך גוג, שמלחמת גוג ומגוג תחל ג' שעות קודם הנץ החמה של הושענא רבא, ותמשך ג' שעות בלבד. ועל זה אנו מתפללים הושענא שלש שעות. ואם נחבר דברים אלה לדברי הזהר שהבאנו, יוצא שיום הושענא רבא תשע"ג צפוי להיות יום מלחמת גוג ומגוג. וכן תשע"ג בגימטריא הנץ השענא רבא. וכן הנסח שאומרים בתקון חצות ויאמר לעם דל השואל. ובא לציון גואל. בגימטריא תשע"ג.

חשוב לציון שמהפסוקים בזכריה (יד, טז ואילך) רואים שמלחמת גוג ומגוג תהיה בספוט, וכתוצאה מזה כל הגויים שישארו אחרי המלחמה, יבאו לחג את חג הספוט בירושלים, כדי לציון את יום השנה למלחמה. (עין שם ברד"ק ובמצודת דוד.) וכן מובא ב'טור' (או"ח תצ) תחית המתים עתידה להיות בניסן, ונצחת גוג ומגוג בתשרי ומשום הכי בניסן מפטירין "העצמות היבשות". ובתשרי "ביום בוא גוג". וכן מצינו במדרש (ילקוט ויקרא תרנג)

באותה שעה הקדוש ברוך הוא עושה סכה לצדיקים ומטמין אותם לתוכה שנאמר "כי יצפנני בסכה ביום רעה וגו'", "אלהים ה' עז ישועתי סכותה לראשי ביום נשק". לעתיד לבא עתידין אמות העולם להכנס לארץ ישראל ולעשות מלחמה עמם. שנאמר "ואספתי את כל הגוים אל ירושלים למלחמה", ומה הקדוש ברוך הוא עושה יוצא ונלחם עם הגוים שנאמר "ויצא ה' ונלחם בגוים ההם ביום הלחמו ביום קרב" כיומו של פרעה. ומהו עושה מסכן על ראשם של ישראל, שנאמר "סכותה לראשי ביום נשק". וכן מובא שם (תהילים תתפח) "סכותה לראשי ביום נשק". אמר רבי יוסי בר בון "ביום נשק" זה נשקו של גוג.

כתוב (זכריה יד, ב) "ואספתי את כל הגוים אל ירושלים למלחמה ונלכדה העיר ונששו הבתים והנשים תשגלנה ויצא חצי העיר בגולה ויתר העם לא יכרת מן העיר: ויצא ה' ונלחם בגוים ההם ביום הלחמו ביום קרב: ועמדו רגליו ביום ההוא על הר הזיתים אשר על פני ירושלים מקדם ונבקע הר הזיתים מחציו מזרחה וימה גיא גדולה מאד ומש חצי ההר צפונה וחציו נגבה: ונסתם גיא הרי כי יגיע גי הרים אל אצל ונסתם כאשר נסתם מפני הרעש בימי עזיה מלך יהודה ובא ה' אלהי כל קדשים עמן". רואים שבזמן מלחמת גוג ומגוג תהיה רעידת אדמה בהר הזיתים בירושלים, ושם יהיה הנצחון על גוג ומגוג. ועל פי

דברינו שכל זה יהיה ביום הושענא רבא, מובן מה שמובא בספר חסידים רב האי גאון היה עולה בכל שנה מבבל לירושלים, והיה שם בחג הסוכות, והיו מקיפים את הר הזיתים ז' פעמים בכל הושענא רבא. וכן רואים בהושענא רבא שמרבים להתפלל על הגאולה שתגנו לשם ולתהלה וכו'. קול מבשר מבשר ואומר וכו'.

וכן מובא ב'לקוטי תורה' להאריז"ל (שמות) ענין גוג ומגוג עולה ע' כנגד כל הע' אמות. כי אז ימלך גוג ומגוג על כל ע' אמות וכלם יבאו יחד על ישראל. וכשיגאלו מידם אז יהיה הושענא רבא כי עתה שנגאלו מיד בבל גלו למדי ואחר כך ליון ואחר כך לאדום ואחר כך תהיה גאולה בהחלט. וכן ענין ז' ימי החג נגד ע' שרים ובכל יום ניצולים מיד שר אחד שהוא כולל עשרה, וגולים ליד שר אחר, ויום הז' ניצולו מיד כלם, ולכן הוא יום הושענא רבא.

והוסיף הרה"ג ר' יחיאל פליסקין שליט"א שאומרים בהושענות ליום הושענא רבא "הושענא למען תולדות אלופי יהודה תשים ככור אש". ומקורו מהפסוק (זכריה יב, ו) "ביום ההוא אשים את אלפי יהודה ככור אש בעצים וכלפיד אש בעמיר ואכלו על ימין ועל שמאל את כל העמים סביב וישבה ירושלים עוד תחתיה בירושלים". וכן הכתוב (תהילים כז, ה) "כי יצפנני בסכה ביום רעה", אותיות יום ערבה.

ובענין מלחמת גוג ומגוג שתהיה בהושענא רבא: הוסיף הרה"ג ר' אליהו בוחבוט שליט"א

מתרעשים ומתבהלים ונופלים על פניהם ויאחז אותם צירים כצירי יולדה, וישראל מתרעשים ומתבהלים ואומר להיכן נבא ונלך, להיכן נבא ונלך, ואומר להם בני אל תתיראו כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם מפני מה אתם מתיראים אל תיראו הגיע זמן גאלתכם.

וכן מצינו בגמרא (יומא י.) אמר רבה בר בר חנה, אמר רבי יוחנן משום רבי יהודה בר אלעאי, עתידה רומי שתפול ביד פרס, קל וחמר ממקדש ראשון, ומה מקדש ראשון שבנאוהו בגי שם והחריבוהו כשדים, נפלו כשדים ביד פרסיים, מקדש שני שבנאוהו פרסיים והחריבוהו רומיים, אינו דין שיפלו רומיים ביד פרסיים, אמר רב, עתידה פרס שתפול ביד רומי. אמר ליה רב כהנא ורב אסי לרב, בנאי ביד סתוראי, אמר ליה, אין, גזירת מלך היא. ורואים שהמלחמה לעתיד לבא היא בין פרס לרומי, ויש מחלקת מי מנצח.

והוסיף הרה"ג ר' ציון סיבוני שליט"א שאחמדיניג'אד בגימטריא אסלם, אותיות סמא"ל, לרמז שהוא מוביל את כל האסלם שהם ישמעאל, למלחמת גוג ומגוג, שהיא מלחמת אדום וישמעאל.

וכן כתוב (איכה ד, כא, כב) שישי ושמחי בת אדום יושבת בארץ עוץ גם עליך תעבר פוס וגו' פקד עונך בת אדום גלה על חטאתיך:

שמלחמת ארצות הברית נגד אל קעידה באפגניסטן התחילה בליל הושענא רבא. מלחמה זו למעשה לא הסתיימה עד היום, אלא שנלחמים באש נמוכה, ויתכן שיש בזה התחלה איטית של המלחמה הרצינית, שפכל הנראה תתפתח בין כלליות המדינות הישמעאליות נגד הנוצריות, כפי שנבאר לקמן שהיא מלחמת גוג ומגוג.

מובא ב'טור' (או"ח נו) 'יתגדל ויתקדש הוסיד על פי המקרא "והתגדלתי והתקדשתי" האמור במלחמת גוג ומגוג, שאז יתגדל שמו של הקב"ה. ומה שאנו אומרים הקדיש בלשון תרגום, יש מפרשים שעל ידי זה הקב"ה נזכר לחרבן הבית וגלות ישראל, כדאיתא בפ"ק דברכות בשעה שישאל עונין אמן יהא שמיה רבא הקב"ה מנענע בראשו ואומר אוי לבנים שגלו מעל שלחן אביהם. ומה לו לאב שפכה מקלסין אותו בניו ורחקם מעל שלחנו, ופביכול שיש דאגה לפניו. ואם יבינו המלאכים זה יקטרגו עליו, על כן אומרים אותו בלשון שלא יבינו, שאינן מפירין ארמית. וכן הר"ת וס"ת של זהא שמיה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמיה יתברך עם המלים והכולל בגימטריא תשע"ג.

וכן מצינו במדרש (ילקוט ישעי' תצט) אמר רבי יצחק שנה שמלך המשיח נגלה בו, כל מלכי אמות העולם מתגרים זה בזה, מלך פרס מתגרה במלך ערבי, והולך מלך ערבי לארם ליטול עצה מהם, וחוזר מלך פרס ומחריב את כל העולם, וכל אמות העולם

אלהיו בן הקון שליט"א שמלכות פרס וגוג ומגוג נרמזים ב"שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד" בתבת שמע. אותיות שמ של שמע בגימטריא פרס, ואות ע' של שמע מרמזת על ע' אמות שהן בגימטריא גוג ומגוג שיבאו למלחמה על ירושלים. וכן שמע מרמז על ישמעאל, כמובא בשם הגר"א על ישמעאל שהוא מלשון שמיעה. וכמו שכתוב (בראשית יז, כ) "וְיִשְׁמְעֵאל שְׁמֵעֲתִיךָ". והלשון שמיעה שבישמעאל היא על שם הגאולה העתידה, כמובא במדרש (ילקוט בראשית מג) ולמה נקרא שמו ישמעאל שעתיד הקב"ה לשמע באנקת העם ממה שבני ישמעאל עושין להם באחרית הימים. והוסיף הרה"ג ר' אברהם כרמל שליט"א שמלוי אותיות "שמע ישראל הוי"ה אלהינו הוי"ה אחד" שי"ן מ"מ עי"ן יו"ד שי"ן רי"ש אק"ף למ"ד ה"י וא"ו יו"ד ה"י אק"ף למ"ד ה"י יו"ד נו"ן וא"ו ה"י וא"ו יו"ד ה"י אק"ף ח"ת דל"ת בגימטריא 1945 מנין השנים מחרבן בית שני עד שנת תשע"ג.

מצינו במדרש (פרקי היכלות' לז, ב) "הנה יום בא לה", אותו היום שבא גוג ומגוג על ישראל מרגזי ארץ ושמים, ורעש גדול באדמת ישראל, ועולים ללכד ירושלים, שנאמר "ואספתי את כל הגוים אל ירושלים", באותו שעה עושה מלחמה בגוג ומגוג ויוצאין עמו שבועה רועים ושמונה נסיכי אדם. ושמעתי מהרה"ג ר' מנחם זיסמן שליט"א ששבועת רועים אותיות תשע"ב.

וכן הראו לי ספר 'תרבות המאיה והיהדות' מהרב גלזרסון ופרופסור הארליק,

ומתרגם יונתן בן עוזיאל אף עליך עתיד למיתי פורענותא ויצדיין יתיך פרכואי ותעבר עליך פס דלוט תרוי ותתרוקני. וכו', ובההיא זימנא אסער עויתך ברתא דאדום דמתבניא דמלאה אוכלוסין וייתון פרסאי ועקון לך. רואים שפרס עושה את הצרות לאדום באחרית הימים. וכן מלחמת גוג ומגוג עם האותיות בגימטריא ישמעאלים אדומים.

וכן מצינו בגמרא (סנהדרין צז:) רבי אליעזר אומר, אם ישראל עושין תשובה נגאלין, ואם לאו אין נגאלין. אמר לו רבי יהושע, אם ישראל אין עושין תשובה, אין נגאלין? אלא הקדוש ברוך הוא מעמיד להן מלך, שגזרותיו קשות כהמן, וישראל עושין תשובה, ומחזירן למוטב. עין שם במהרש"א (צח. ד"ה אין בן דוד) שמלך קשה כהמן מדבר על גאלת בעתה. ורואים מהגמרא שהמן ששיך למלכות פרס חוזר בזמן גאלת בעתה. וכן מצינו במדרש שמשח בן יוסף יהרג על ידי ארמילס הרשע. וארמילס בגימטריא פרס. והוסיף הרה"ג ר' ערן בן שלום שליט"א שבתרגום יונתן (דברים לד, א) קורא לו ארמלגוס. בגימטריא פרס. וכן שמעתי שארמילוס בגימטריא נסרלה ששיך למלכות פרס ונלחם בישראל.

הבאנו לעיל כשבקש יעקב לגלות את הקץ אמרו בניו את הפסוק "שמע ישראל וגו'". ומובא ב'בעל הטורים' שם ששמע ישראל קשור לענין הקץ, "ושמעו אל ישראל", בגימטריא זהו קצו של מלך המשיח. והוסיף הרה"ג ר'

תשע"ב עם המלים. וכן הכתוב (קהלת א, ג) "מה יתרון לאדם בכל עמלו שיעמל תחת השמש". ר"ת למפרע ה' **תשע"ב**, לרמז שעד שנה זו אין יתרון לעמל בעולם הזה שנמצא במצב של גלות, ובמצב של שמש שהיא בדרגה נמוכה של גלות. ומשנה זו כשתתחיל בעזרת השם הגאולה, יהיה יתרון ומעלה לחיים בעולם הזה. ולכן הכתוב (קהלת ה, יז) "הנה אשר ראיתי אני טוב אשר יפה לאכול ולשתות ולראות טובה בכל עמלו שיעמל תחת השמש". הוא גם בן ר"ת למפרע ה' **תשע"ב**, כי כאן מדבר בלמוד התורה, כמובא ברש"י שם, ועל זה יש יתרון גדול יותר בזמן הגלות, שזה הזמן לזכות בתורה.

והוסיף הרה"ג ר' יוסף שינברגר שליט"א שלפי השיטות שביאת המשיח תהיה במוצאי תשע"ה, הגאולה שתתחיל קודם עם השבע וכו' כדלעיל, שיכת לבחינת משיח בן יוסף. אף על פי שתקופת משיח בן יוסף התחילה בתחילת המאה כדלעיל, כל זה היה מבחינת הכלים המכונים את הגאולה, ובתשע"ב יבאו האורות ממשיח בן יוסף, ויהיה לזה שם אתחלתא דגאולה. לפי זה באר הרב שינברגר שיוסף חלם שגי חלומות; חלום האלמות המרמז על השבע של תשע"ב, וחלום השמש ירח וכוכבים המשתחיים לו, כפי שבארנו שבשנה זו תתבטל ממשלת השמש ירח וכוכבים, וכלם יראו שה' מנהיג ישירות את העולם ולא דרךם.

ועוד בענין תשע"ב כשנת אתחלתא דגאולה מובא בספר 'שבילי אמונה' (נתיב י') שמשיח בן יוסף יבא ד'

שמביאים תרבויות של גוים מלפני יותר מ-2000 שנה שהתייחסו לשנת 2012 למנינם כסוף העולם, ובו הם סימו את הלוח שלהם. והגיעו לזה על פי מדע האסטרונומיה, שעומד לחול שנוי גדול בשנת 2012 שלראשונה יקבל כדור הארץ אנרגיה באפן ישיר מקו ההונב, שהוא הקו שנותן את האנרגיה לשמש וכוכבים וכו'. ולא כמו תמיד שכדור הארץ מקבל רק דרך השמש וכוכבים. ומביא שם תגליות מדעיות גדולות נוספות, שמיעדות לשנה הזאת. ונראה דכל זה מרמז בכתוב (ישעי' כד, כג) "**והפרה הלבנה ובושה החמה כי מלך הוי"ה צבאות בהר ציון ובירושלם ונגד זקניו כבוד**". וכפי שמבאר המלבי"ם שם "**והפרה**" אז לא יתנו עוד אלהות ופאר לחמה ולבנה, כי יפירו שה' הוא הסבה הראשונה והוא השופע הראשון והאחרון, הוא המשגיח בשמים ממעל ועל הארץ מתחת, יען "**כי מלך ה' צבאות בהר ציון ובירושלם ונגד זקניו כבוד**", כי עובדי האלילים היו מחזיקים את השמש לכח אלהי מאציל ומשפיע כי הוא השופע אור על הירח וכוכבי אור, וללבנה היו נותנים גם בן כבוד בחשבם כי היא המקבלת השפע מן החמה ומשפעת על העולם התחתון, והיא המושלת על העולם התחתון, אבל אז תחפור הלבנה, כי ידעו שלא עליה ישפע הכבוד העליון מן היוצר כל. וכן "**והפרה הלבנה ובושה החמה**" בגימטריא

קודם פסח. וכפי שנבאר לקמן שסוד התקופה שלנו הוא בבחינת נסירה כמו הסוד של פורים.

מצינו בגמרא (ב"ב עד:) שרבה בר בר חנה מספר שפעם נסע בספינה והיה בים דג גדול שהיה נראה להם כיבשה, וירדו עליו, וכשהדליקו אש לבשל הדג התרומם ונפלו לים, וה' עשה להם נס שהתקרבה אליהם ספינה וניצלו. ובספר 'אמת לעקב' מבעל ה'נתיבות' מבאר שם שיהודים יהיו במצב טוב קודם הגאולה ויאכלו וישתו, כמו רבה שעלה על הדג וחשב שהוא יבשה בטוחה, ופתאום יתברר להם שכל מה שחשבו היה טעות, וכל העולם עומד נגדם, אלא שאז הקב"ה ישלח את הספינה של הגאולה להצילם. וכן מצינו בגמרא (סנהדרין צח.) **אמר ר' אבא אין לך קץ מגלה מזה שנאמר "ואתם הרי ישראל ענפכם תתנו ופריכם תשאו לעמי ישראל"**. ומבאר רש"י כשתתנו ארץ ישראל פריה בעין יפה אז יקרב הקץ, ואין לך קץ מגלה יותר. והמהרש"א שם מוסיף לפי שכל זמן שאין ישראל על אדמתם אין הארץ נותנת פירותיה כדרכה, אבל כשתחזור לתן פירותיה זהו קץ מגלה, שקרוב לבא זמן גאולה שיחזרו ישראל על אדמתם.

שנים לפני משיח בן דוד, ואם ביאת משיח בן דוד היא במוצאי תשע"ה, ביאת משיח בן יוסף היא בשנת תשע"ב. והוסיף הרה"ג ר' מ' ח' ש' שליט"א שאם נחשב את ה-219 שנים מתשע"ב עד סוף הששת אלפים שנה, ביחס לששת אלפים שנה, נקבל 3.6 אחוז. פעמים ח"י בבחינת יסוד, שמסמל את משיח בן יוסף. ואותו דבר אם נחשב את הימים בין פורים לראש חודש ניסן, [13.5 ימים, כי בפורים הלילה שאחריו הולך אחרי היום לענן סעדת פורים כמובא בפוסקים.] ביחס ל-365 ימות השנה, נקבל 3.6 אחוז. וכמו שפורים הוא אתחלתא דגאולת ניסן, שכבר דורשים מפורים בהלכות הפסח שלשים יום קודם החג. וכן האור של פורים קשור עם פסח, כפי שידוע שהמן נתלה בפסח, וישועת פורים באה לאחר שהתעורר רעש בשמים מזה שצמו ביום א' דפסח וכן מובא ברש"י (תענית כט.) **משונכנס אדר מרבבים בשמחה, ימי נסים היו לישראל פורים ופסח**. ורואים שרש"י מקליל את גאולת פורים ופסח יחד, שכבר משונכנס אדר שמחים עם חגים אלו. וכפי שמובא ב'לקוטי מוהר"ן' (עד) **פורים על שם הפר ואחר כך נעשה פר"ה**. שהיא הכנה לפסח. כך שנת תשע"ב היא אתחלתא דגאולה בבחינת פורים שבא

הערות

לרבים השואלים: מה לנו יהודים פשוטים לעסק בדברים העומדים ברומו של עולם, נשאר אותם לגדולי ישראל הראויים לכך. **התשובה:** גם כשעם ישראל עמד על שפת ים סוף ומשה אהרן והזקנים נביאי ה', גדולי כל הדורות, עמדו שם והתניעצו מה לעשות, זה אומר כך וזה אומר כך כמובא במדרש. היה אברהם צעיר שקפץ לים על דעת עצמו, ועליו אמרו חז"ל **"הים ראה וינס"**, מה ראה? נחשון בן עמינדב שקפץ תחלה לתוך הים.

וְנָבִיא חלק ממכתב שכתב הרה"ג ר' אלחנן וסרמן ה"ד (קובץ מאמרים ואגרות ח"א עמוד שכט) **צריך לפרסם גלוי לכל כי הננו עכשיו בתקופת עקבתא דמשיחא, דבר זה ברור בפשט. ואודיעו אשר עלה בדעתי זה ימים רבים כי ראוי מאד לאסוף מכתבי הקדש ומדברי רז"ל כל הכתובים והמאמרים מענייני תקופתנו ולבאר את פשטי הדברים וכו', להראות איך שהדברים נתקיימו ומתקיימים לעינינו ממש.**

וְנָבִיא חלק ממכתב שכתב בשנת תרצ"ג הרה"ג ר' שמעון הורביץ זצ"ל שהיה מראשי ישיבת 'שער השמים' ומגדולי המקבילים (בהסכמתו לספר 'לקץ הימים'). **אני מבקש מכבוד תורתו שיסדר היטב את כל הרמזים והחדושים בענין גאולתנו ופדות נפשנו, וידפיס בהצלחה ונ' יעזרהו על זה, כי בחשפת הגלות הגדול והנורא הזה ראוי והגון לכל מי שיש לו איזה דברים נסתרים ורמזים טובים לענין הגאולה, שיוציאם לאור הגורם שמחה בלב איש, וגורם חזק התקנה, וכמים קרים על נפש עיפה.**

וזה לשון הספר 'לקוטי צבי' (ויחי) **המלבי"ם ז"ל בפרושו על דניאל מביא קץ לגאולתם של ישראל, וגדולי דורו כתבו לו הרי אמרו חז"ל תפח רוחן של מחשבי קצין, והשיב להם חכמינו ז"ל ראו ברוח קדשם שהגלות ימשך לכמה וכמה מאות שנים, לכן תקף אחר החרבן אמרו על מחשבי קצין תפח רוחן, אבל אני דברתי בעקבתא דמשיחא אחרי חבלי משיח הגדול והנורא, ואחרי שפבר סבלנו הרבה צרות ישראל ל"ע, והגיע זמן של ישראל להגאל, לכן יפה דברתי את וסוף וקץ לכל צרותינו.**

וְנָבִיא דברים מתוך ההסכמות שנתנו לספר 'ואשר תבאנה יגידו' שמבאר את נבואות אחרית הימים, ואת קץ זמן הערב של שנת תשע"ב. **אין צורך להדבר הגדול הזה לפתח פתח על פי פתחן של ראשונים בדברי הנביאים הנאמרים באמת, ואשר נבואה שהצרכה לדורות נכתבה, ומי ישיג גדל הענין בדברי הנביאים בגאולת ישראל ופדות נפשנו, ומי יתן וכל עם ד' יתבוננו בינה בדברי הנביאים.** [מתוך הסכמת הגר"ש אוירבך שליט"א].

"אז נדברו יראי ד' איש אל רעהו ויקשב ד' וישמע". הנביא מדבר על תקופת עקבתא דמשיחא ומציין שיש חובה מיחדת באותה עת להדברות בנושא חזק האמונה. **כי בימים טרופים אלו צריך להתגבר ולהתחזק באמונה טהורה ותמימה שכל מה שקורה אינו אלא הכנה לגאולה השלמה ועת צרה היא ליעקב וממנה ומתוכה ינשע. על כן אברך מחבר הספר הזה, שבא למלאות צו השעה לגלות מתוך דברי הנביאים וחז"ל מה פשר כל המאורעות אותנו, ומתוך זה שרואים אנו כמה תואמים להפליא דברי חז"ל, הגאונים והראשונים, עם כל הקורה לנו, נדע שקמו שנתקיימו הראשונות כן יתקיימו האחרונות.** [מתוך הסכמת הרה"ג ר' צבי קושלבסקי. שליט"א].

קץ הגאולה האחרון [בעתה] שנת תשע"ב /

מאמר זה אין מטרתו להיות ממחשבי קצין ח"ו, ובפרט שמאמר זה מחשב קץ דבעתה שמשיח חיב לבא, והטענה נגד מחשבי קצין היא נגד מחשבי קצין דאחישנה, שחוששים שמא לא יבא ותפגם האמונה. כל הטענות האלו לא שיכות כלל לקץ דבעתה. ועין במאמר הגאולה לרמב"ן (שער ד' בכתבי רמב"ן הוצאת מוסד הרב קוק) שבאחרית הימים מתר לחשב קצין, ומתיחס כבר לדורו כזמן אחרית הימים, ומחשב שם קץ. וכן מובא שם שקודם הזמן של הקץ האמתי הוא יפרסם בעולם, וכלם יבינו את הקץ. וזה לשון רש"י (דניאל ח, יד) **ואנו נוחיל להבטחת מלכנו קץ אחר קץ, ובעבור קץ הדורש נודע כי טעה במדרשו, והבא אחריו יתור וינדרש דרך אחרת**. ורואים מדברי רש"י שהנביא מזכיר קצים כדי שגדרש ונחשב אותם, ואם יעבר הזמן והמשיח לא יבא, נדרש ונחשב קץ חדש. וכן אומרים בסליחות לעשרת ימי תשובה. **חשבון אחר חשבון עמן יפתור**. חוכה וסוכה ודנה וחוזר לפתור. **זח אור משפיל יכלת לחתור**. זמן קול התור מתי לפתור: וכן כתוב (דניאל יב, ד) **"ואתה דניאל סתם הדברים וחתם הספר עד עת קץ ישטטו רבים ותרכה הדעת"**. ורואים שבזמן הקץ **"ישטטו רבים ותרכה הדעת"**. וכפי שמבאר ה'מצודת דוד' שם בבא העת אז יפקחו עיני כל להבין רמזי זמן הגאולה. וכן **"סתם הדברים"** עם האותיות והכולל בגימטריא תשע"א. וכן מצינו בזהר (וירא קיח) **אמר לון רבי שמעון, לית רעיותא דקב"ה בדא דיתגלי כל כך לעלמא, וכד יהא קריב ליומי משיחא, אפלו רב"י דעלמא זמינו לאשפחא טמירין דחכמתא, ולמנדע ביה קצין וחושבניו, ובההוא זמנא אתגליא לכלא**. היינו שקרוב לזמן הקץ ידעו אותו כלם, אפלו ילדים קטנים.

מאמר זה תכליתו לעורר את הקורא לתשובה ומעשים טובים, וכל אחד יודע במה הוא צריך להתחזק. ובפרט לעורר להתחיל לקבץ עתים לעסק בפנימיות התורה כל אחד לפי ערכו, ולא לדחות אפלו ביום אחד. אין שום עצה לעבר את תהליכי הגאולה ברחמים ובחסדים רק על ידי למוד הענינים האלו, כמפרש בדברי הזהר פרשת נשא, **ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזהר יפקון ביה מגלותא ברחמי**. לא מזכר בחז"ל שאם כל עם ישראל עושים תשובה, הגאולה תבא ברחמים, מזכר שתשובה מביאה את הגאולה, אבל לא מזכר אם בדין או ברחמים. מאידך לגבי העצה של למוד פנימיות התורה מזכר שזה מביא את הגאולה **ברחמים**. ומה שמצינו בגמרא (שבת קיח.) **כל המקיים שלש סעודות בשבת, ניצול מחבלו של משיח וממלחמת גוג ומגוג**. ועוד כהנה וכהנה, כל זה לאדם שרוצה להציל את עצמו באפן פרטי. וכמו שהשיבות הקדושות נצלו בתקופת השואה שגלו לשנחאי. אבל עצה להמתיק את כללות הגאולה שתבא ברחמים, ולהציל אחרים, על זה מצינו בחז"ל רק את העצה של למוד פנימיות התורה. כמו כן מי שיכנס לפנימיות לאחר גלוי המשיח בימים שנאמר עליהם **"אין לי בהם חפץ"**, אינו דומה כלל למי שונכנס ללמוד הפנימיות בזמן הגלות.

וגם אם אינך מאמין יותר לקצין, ואתה חושב אולי יש פרושים אחרים בכל המקומות שהבאנו מהזהר,

מתר לך לחשש מצד הספק אולי זה אמת, והרי מלחמת גוג ומגוג היא פקוח נפש של כלל ישראל, וגם על ספק פקוח נפש מחללין את השבת, וביכלתך להציל רבים מישראל על ידי קיום דברי חז"ל ללמוד ענינים של פנימיות התורה, ובפרט ללמוד בספר הזהר הקדוש. וכן שמעתי בשם האדמו"ר מהאלמין שליט"א שרבי שמעון בר יוחאי בגימטריא מלחמת אדום ופרס, שבזכות שלומדים תורתו נצולים מהמלחמה הזאת.

עין בתקוני זהר מח: שבגוג ומגוג הים הגדול יקבל צבע אדם מרב דם שישפך. ועין בפסוקים בזכריה (יג, ח) ששני שליש מהעולם לא ישרד את המלחמה. וכן מובא בספר 'מצמיח ישועה' בשם הגר"מ שטרנבוך שליט"א ששמע מהגר"א אברמסקי זצ"ל שמקבל מהגר"א שבמלחמת גוג ומגוג שליש עולם יחרב, ועוד שליש יפגע, ורק שליש עולם ינצל. וצריך להבין מה ההבדל בין יפגע ליחרב. אולי יפגע, הפונה למלחמה, ויחרב, הפונה לרעידות אדמה וכדומה, וכדלקמן. וכן רואים מהפסוק (זכריה יד, יב) שתהיה מגפה בתוך המלחמה, שתהרג את הגויים שיבאו להלחם על ירושלים. והתאור של המגפה מתאים מאד לתוצאות של הנשק הבלתי קונבנציונלי שקיים בזמננו. ונביא את לשון הכתוב "וזאת תהיה המגפה אשר יגף ה' את כל העמים אשר צבאו על ירושלים המק בשרו והוא עמד על רגליו ועינו תמקנה בחריהו ולשונו תמק בפייהם".

כתוב (תהילים מו) "למנצח לבני קרח על עלמות שיר: אלהים לנו מחסה ועז עזרה בצרות נמצא מאד: על פן לא נירא בהמיר ארץ ובמוט הרים בלב ימים: יהמו יחמרו מימיו ירעשו הרים בגאותו סלה: נהר פלגיו ישמחו עיר אלהים קדש משכני עליון: אלהים בקרבה בל תמוט יעזרה אלהים לפנות בקר: המו גוים מוטו ממלכות נתן בקולו תמוג ארץ: ה' צבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה". ומפרש ה'מצידת דוד' "בהמיר ארץ" כשתחלף הארץ מהשקט לרעד, וכאשר ינועו ההרים ליפול בעמק הים, והוא משל על מפלת גוג. "יהמו", מי הים יהמו ברב גליו ויגרשו רפש וטיט, וההרים ירעשו לעולם בגאות ה', ומכל זה לא נירא. "נהר פלגיו", פלגי הנהר היוצא מבית המקדש כמו שכתוב "והנה מים יוצאים", המים ההם ישמחו יושבי עיר אלהים שהוא מקום קדוש אשר שם משכני עליון. "אלהים בקרבה" ה' ישכן בקרב ירושלים, לכן לא תמוט. "לכו" אתה גוג וחברך אשר אתך, לכו וראו מפעלות ה' אשר יעשה שממה בארץ. רואים שמפלת גוג תהיה "לפנות בקר" על ידי צונאמי ורעידות אדמה וכו'. וה' ישפך בקרב ירושלים להצילה בזכות פלגי הנהר היוצא מבית המקדש שהוא הנהר של החכמה שיצא לעתיד לבא מבית המקדש, ומרמז על פנימיות התורה כידוע. ומכאן ראיה לדברי הזהר שפנימיות התורה תגן על עם ישראל בזמן הגאולה שתבא ברחמים. וכן "פלגיו ישמחו עיר" בגימטריא תשע"ג. וכן הכתוב (תהילים קיט, יח) "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך" בגימטריא תשע"ג.

וכן שמעתי מהרה"ג ר' משה שיך שליט"א ששמע מהרה"ג ר' שמואל דרזי צוק"ל שהיה נוכח בשעת מעשה

קץ הגאולה האחרון [בעתה] שנת תשע"ב /

כִּשְׁה'אִמְרִי אֶמֶת' זְצוּק"ל פֶּגֶשׁ בְּקֶבֶר רַחֵל אִמְנוּ אֶת הָרֶה"ג ר' סַלְמָאן מוֹצְפִי זְצוּק"ל, עִם חֲבוּרַת מְקַבְּלִים שֶׁעָשׂוּ תַּפְלוּת עִם כְּוֹנוֹת שְׁשׂוּאֹת אִירוּפָּה לֹא תִבּוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. וְאָמַר ה'אִמְרִי אֶמֶת' לְהִרְבּ מוֹצְפִי שֶׁהָיוּ צְרִיכִים לַעֲשׂוֹת זֹאת בְּאִירוּפָּה וּבִזָּה הָיוּ מִבְטָלִים אֶת הַגְזִירוֹת. וְכֵן מוֹבָא עַל בַּעַל ה'סֶלֶם' זְצוּק"ל שֶׁהִתְחִיל לִכְתֹּב אֶת חֲבוּרָו בְּגִלְל הַמִּלְחָמָה וְאָמַר שְׂאֵלוֹ הִיָּה כּוֹתֵב אֶת סִפְרוֹ קוֹדֵם הַמִּלְחָמָה לֹא הִיָּתָה שׂוֹאָה. וְאָכֵן בַּיּוֹם שֶׁהִדְפִּיס אֶת הַפֶּךְ הָרִאשׁוֹן נִסְתִּימָה מִלְחָמַת הָעוֹלָם הַשְּׁנִיָּה.

וְכֵן מְצִינּוּ בַּמִּדְרָשׁ (ב"ר לד, יא) שֶׁבְּזֶמַן הַגְּאֻלָּה תִּהְיֶה בְּחִינַת מִבּוּל לְאֵמוֹת הָעוֹלָם, וְה' יִפְרֹ אֶת הַבְּרִית וְהַהֲבָטָחָה שֶׁנָּתַן לְנֹחַ שְׂלֹא יִרְדּ שׁוֹב מִבּוּל. וְנִבְיָא אֶת דְּבָרָיו: **"עוֹד כָּל יְמֵי הָאָרֶץ"**, רַב הוֹנָא בְּשֵׁם רַבִּי אֲחָא מֵה סְבוּרִים בְּגִי נַח שְׁבָרִיתוֹ כְּרוּתָה וְעוֹמֶדֶת לְעַד, כֵּן אִמְרִיתִי לָהֶם **"עוֹד כָּל יְמֵי הָאָרֶץ וְגו'**", כָּל זְמַן שֶׁהָיוּ וְהָלִילָה קִימִין בְּרִיתוֹ קִימָת, וְכִשְׁבִּיא אוֹתוֹ הָיוּ שֶׁכְּתוּב בּוֹ **"וְהָיָה יוֹם אֶחָד הוּא יוֹדַע לִיהָיָה לֹא יוֹם וְלֹא לֵילָה"**, בְּאוֹתָהּ שָׁעָה **"וְתִפְּרֹ בַּיּוֹם הַהוּא"**.

וְכֵן מְצִינּוּ בַּמִּדְרָשׁ תְּהִלִּים (צג) שֶׁבְּזֶמַן הַגְּאֻלָּה יִנְקֻמוּ הַנְּהָרוֹת בְּגוֹיִם שֶׁהִצְרוּ לְיִשְׂרָאֵל. וְנִבְיָא אֶת דְּבָרָיו: **"נִשְׂאוּ נְהָרוֹת ה'".** אֵין נְהָרוֹת אֶלָּא גְּלִיּוֹת, שְׁנֶאֱמַר **"הוּי הַמוֹן עַמִּים רַבִּים"**. לָכֵן, **"יִשְׂאוּ נְהָרוֹת דְּכִיִּם"**, וַיִּדְכְּאוּ יִשְׂרָאֵל בְּצָרוֹת, וְעַכְשָׁיו יִבְאוּ גַם הֵם [הַנְּהָרוֹת] וַיִּדְכְּאוּ אוֹתָם.

וְעוֹד מְצִינּוּ עַל מִלְחָמַת גֹּג וּמִגּוּג בְּדִהַר (תְּזַרִיעַ נב). רַבִּי אֲבָא פִּתַּח **"כִּימִי יֵצֵאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֶרְצָנוּ נִפְלְאוֹת"**. בֹּא וּרְאֵה מֵה בֵּין גְּאֻלָּה הָעִתִּידָה לְגְּאֻלַּת מִצְרַיִם, גְּאֻלַּת מִצְרַיִם הִיָּתָה בְּמִלְחָמָה אֶחָד וּבְמִלְכוּת אֶחָד. כָּאֵן בְּכָל מַמְלָכוֹת הָעוֹלָם. וַיִּדְעוּ כָּלֵם אֶת מַמְשַׁלַּת הַקֶּב"ה. וְכָלֵם יִלְקוּ בְּמִכּוֹת גְּדוּלוֹת פִּי שְׁנִיִּם. לְפִי שֶׁכָּלֵם יִסְרְבוּ נֶגֶד יִשְׂרָאֵל וְאִז תִּתְגַּלֶּה מַמְשַׁלַּת הַקֶּב"ה. כִּפְתּוּב **"וְהָיָה ה' לְמִלְחָמָה עַל כָּל הָאָרֶץ"**.

וְכֵן מְצִינּוּ בְּדִהַר (אִמּוֹר פט). רַבִּי אֲבָא פִּתַּח **"מִי זֶה בָּא מֵאֲדוּם"**. עֲתִיד הַקֶּב"ה לְלָבֵשׁ בְּגָדִי נִקְמָה עַל אֲדוּם שֶׁהִחְרִיבוּ בֵּיתוֹ וְשָׂרְפוּ אֶת הֵיכְלוֹ וְהִגְלוּ לְכַנְסֵת יִשְׂרָאֵל בֵּין הָאֲמוֹת. וַיַּעֲשֶׂה בָהֶם נִקְמַת עוֹלָם עַד שֶׁיְהִיוּ נִמְצָאִים כָּל הַהָרִים מִן הָרֵי עוֹלָם מְלֹאִים הַרוּגֵי הָעַמִּים. וַיִּתְקַבְּצוּ כָּל עוֹפּוֹת הַשָּׁמַיִם עֲלֵיהֶם. וְכָל חַיַּת הַשָּׂדֶה יִזּוֹנוּ מֵהֶם י"ב חֳדָשִׁים. וְעוֹפּוֹת הַשָּׁמַיִם שֶׁבַע שָׁנִים. עַד שֶׁלֹּא תוּכַל הָאָרֶץ נִשְׂא בְּאֶשׁ. זֶה שֶׁכְּתוּב **"כִּי זָבַח לָהּ בְּבִצְרָה וְטִבַּח גְּדוֹל בְּאֶרֶץ אֲדוּם"**.

הַנִּבְיָא עוֹבְדִיָּה נִבֵּא עַל מַפְלַת אֲדוּם בְּזֶמַן הַגְּאֻלָּה, וְכֵן כְּתוּב (עוֹבְדִיָּה א, ד) **"אִם תִּגְבִּיָּה כְּנֹשֶׁר וְאִם בֵּין כּוֹכְבִּים שָׁיִם קֶנֶן מִשָּׁם אוֹרִידְךָ נֹאֵם ה'":** אִם גְּנָבִים בָּאוּ לָךְ אִם שׁוֹדְדֵי לֵילָה אֵינְךָ נִדְמִיתָה הֲלוֹא יִגְנְבוּ דִּיִּם אִם בְּצָרִים בָּאוּ לָךְ הֲלוֹא יִשְׁאִירוּ עַלְלוֹת: אֵינְךָ נִחַפְּשׁוּ עָשׂוּ נִבְעוּ מִצְפָּנִי". וּמִבְּאֵר רַש"י **"אֵינְךָ נִדְמִיתָה"** לְמָה נִרְדַּמְתָּה דוּמָם עַד שֶׁגְּנְבוּ כָּל רְצוֹנָם. הֲלֹא בּוֹצְרִים יִשְׁאִירוּ עַלְלוֹת, וְאֵלָה לֹא יִשְׁאִירוּ לָךְ כְּלוּם כִּי יִחַפְּשׁוּךָ וַיִּגְלוּ וַיִּדְרָשׁוּ מִצְפָּנִיךָ. וְרוֹאִים שֶׁהַנִּבְיָא מִמְּשִׁיל אֶת מַפְלַת אֲדוּם לְעִתִּיד לְבֹא, לְנִפְלִיָּה, כְּמוֹ נֶשֶׁר בֵּין כּוֹכְבִּים שְׁנוּפֵל, וְגִנְבִּים וְשׁוֹדְדִים שֶׁמְגַלִּים אֶת כָּל

צפנותיו של אדום. ובמים אלו ראינו את המשל הזה במציאות, שהקב"ה הפיל באיראן את המזל"ט של אדום [ארה"ב], שהגביה כנשר, ומהנה סמל לטכנולוגיה והגאונה שלהם. והמשך של הפלת המזל"ט הוא גנבים ושודדים ששודדים אותו, ומגלים צפנותיו של אדום. והכל רק רמז, כמו משל במציאות, למה שצפוי להם בקרוב. וכן בחותם הרשמי של נשיא ארה"ב מציר נשר בין כוכבים, כדברי הפסוק, וכן רואים שאמה זו חותרת הרבה לעלות לחלל ולמקום הכוכבים. וכן נשר הזה הסמל של הנאצים ימ"ש, ועד היום הוא הסמל של גרמניה, וכתבו לי שהם משתמשים בנשר בגלל קבוצת כוכבים שעמה נשר. ורואים בכל שרשי אדום את הנשר והכוכבים כדברי הפסוק. (בביאור זה סייעני הרה"ג ר' מנחם זיסמן שליט"א).

וכן שנת תשע"ב מרמזת בנצחון יעקב על עשו, (בראשית כה, כו) "וידו אחזת בעקב עשו ויקרא שמו יעקב". וכן **"אחזת בעקב עשו"** הן אותן אותיות של המלים **אחז תשע"ב עקבו**. וכן שנת תשע"ב מרמזת בכתוב (עובדיה א, יח) "והיה בית יעקב אש ובית יוסף להבה ובית עשו לקש ודלקו בהם ואכלום ולא יהיה שריד לבית עשו כי ה' דבר". והוסיף הרה"ג ר' שלמה ברייער שליט"א, שהכתוב "והיה בית יעקב אש ובית יוסף להבה ובית עשו לקש". בגימטריא תשע"ג.

"אם תגביה כנשר ואם בין כוכבים שים קנך משם אורידך נאם ה'".
סמל הבית הלבן בארה"ב וחותמת הנשיאות – נשר בין כוכבים.

על איזה נושא יבואו גוג ומגוג עם כל העולם למלחמה על עם ישראל סביב ירושלים?

[חלקים מהמאמר מתוך גליון 'עין בעין']

פסוק ה - ו. "פרס כוש ופוט וגו'. גמר וכל
אגפיה בית תוגרמה". "פרס" אירן של היום.
"בית תוגרמה" תרגם יונתן מדינת גרממא
גרמניה של אדום. להלן קורא הנביא למלחמה הזו
"שואה", לגרמנים יש מומחיות וזכויות יוצרים
לכך. ובהמשך שם מבאר המלבי"ם איך תהיה
מלחמת אדום בישמעאל. קהלת הישמעאלים
שהם פרס כוש ופוט וכו', ואתה תשמור
אותם מעשות רע, כי בעת יתחילו
ישמעאלים להרע בירושלים יקומו האדומים
נגדם ויהרגו אותם, ומזה יסתובב שאחר כך
יהרגו הם באדומים ויהיה חרב איש באחיו.
וכן מובא במלבי"ם (דניאל ב מד) מלחמות גוג
ומגוג שיתקבצו כל בני אדום להלחם נגד
בני ישמעאל ויכלו זה את זה כמבואר
ביחזקאל ובזכריה, ותחת מלכות בני
ישמעאל יהיו אז מדי ופרס.
וכן מובא במלבי"ם (יואל ד, ט) לעתיד יתעוררו
אומות אדום לכבוש את הארץ ויעשו הרג
רב בבני מצרים שהם מאמונות
הישמעאלים, ואז יתעוררו הישמעאלים

נלמד בספר יחזקאל פרק לח כמה פסוקים ונראה
שהכל ביזנ'ס. פסוק ב - ג "בן אדם שים פניך
אל גוג ארץ המגוג נשיא ראש משך ותבל
והנבא עליו. ואמרת כה אמר ה' הנני אלך
גוג נשיא ראש משך ותבל". ומבאר המלבי"ם:
"שהיו הלוחמים מצד א' מצרים ואשור
ועילם שהם הישמעאלים, והלוחמים מצד
השני משך ותובל וכו' שהם מבני יפת יחד
עם נסיכי אדום שאינם נמולים, והם
יתעוררו באחרית הימים אחר שיתיישבו
ישראל בארץ ישראל וישבו בשלוה". וכן
מובא במלבי"ם (מיכה ד ח) הגליות יתחילו
להתקבץ, וגלות יהודה ובנימין שהם בת ציון
שגלו מציון בחורבן בית שני יתקבצו אליך,
ואחר כך תבוא ממשלה קטנה, שיהיה להם
קצת ממשלה והנהגה כמו שהיו לישראל
בימים הראשונים לפני מלך מלך לבני
ישראל, שהיה להם שופטים מנהיגים אותם,
ואחר כך יהיה להם מלכות קבוע שהוא
מלכות בית דוד, שאחר כך ימלוך המלך
המשיח בממלכה קבועה.

לעם ישראל, כי כל אור עדין נשאר ממנו רשימו באותו מקום שהאיר, ובמצרים נשאר רשימו מהאור של גאולת מצרים. ושורש זה פועל דרך קליפת מצרים לטובת ישראל. ואף על פי שדרכי פעולתה הם לפעמים בדרך של מלחמה נגד עם ישראל, השורש של כל זה פועל בסופו של דבר לטובת עם ישראל כפי שבארנו, וזה מראה שהשורש הוא לטובת ישראל. ובאמת כך היה במלחמת העולם השנייה ששייכת למלחמת גוג ומגוג כדלעיל, במצרים היתה הנפילה שלהם שלא הצליחו לעלות לירושלים. וכן מסופר על הבאבא סאלי זצ"ל שלא נתן להעלות את עצמות סבו הרה"ג ר' יעקב אבוחצירא זצ"ל ממצרים, ואמר שיש סוד גדול שקשור לגאולה, מדוע הוא צריך להיות קבור דוקא במצרים. וכן מובא בספר 'אביר יעקב' (עמוד 186) שבזמן מלחמת העולם השנייה כשהיה פחד גדול מהגרמנים שיעלו לארץ ישראל, בא הרה"ג ר' יעקב אבוחצירא זצ"ל בחלום להרה"ג ר' יצחק אלפיה זצ"ל מגדולי המקובלים שהיו בארץ ישראל, ואמר לו שיבא להתפלל על ציונו במצרים, והלשון בספר היא שאמר לו בחלום **וכי לחינם אני טמון פה במצרים**. ונעשו לו כמה ניסים עד שהצליח להגיע, ובאותו יום שהגיע לשם והתפלל על הציון, נחלו הגרמנים את המפלה במצרים.

לקחת נקמת אחיהם מיד האדומים ויהרגו **בם הרג רב ואבדון, ויחזרו האדומיים שנית להלחם עם בני ישמעאל ויהרגו בם**. רואים שמלחמת גוג ומגוג תתחיל בזה שאדום בדרך לארץ ישראל ילחמו נגד מצרים, ובאמת כך היה במלחמת העולם השנייה שהגרמנים נלחמו במצרים בדרך לירושלים. ונראה לבאר מדוע המלחמה היא קודם במצרים, כי מצרים חומדת את ירושלים לעצמה, והיא תצא לראשונה למלחמה נגד ירושלים, כמובא במדרש שהבאנו לעיל. **רַבִּי שְׁמַעוֹן אֹמֵר עֲתִיד הַקב"ה לְשָׂרֹק לְדַבֹּרָה אֲשֶׁר בְּקֶצֶה יְאוֹרֵי מִצְרַיִם, וּבָאִים וְעוֹשִׂים מִלְחָמָה בְּתוֹךְ מִצְרַיִם, וְהַמֶּלֶךְ שְׁמֹנִיג אוֹתָם הוּא עֶבֶד שְׁמֶרֶד עַל אֲדוֹנוֹ, וְכו', וּמִתְקַבְּצִים אֵלָיו אֲנָשִׁים שְׁמֶרְדוֹ עַל אֲדוֹנֵיהֶם, וְיוֹצְאִים בְּמַעֲט וּמִחֲזִיקִים מַלְכוּת בְּגִבּוֹרָה. וְעַל מְרוֹם יִשְׂרָאֵל יַעֲלֻ וְכו'.** וכיון שאדום ירצו את ירושלים לעצמם יצאו למלחמה נגד מצרים, וזה יגרור את מלחמת גוג ומגוג שהיא מלחמת אדום וישמעאל. **וביתר** עומק מה שרואים בפסוקים שהמפלה של גוג ומגוג תהיה בכך שבדרך לירושלים הם יריבו עם מצרים, ותתעורר מלחמת אדום בישמעאל. יוצא לפי זה שמצרים במלחמתה נגד ישראל, היא פועלת לטובת ישראל, נראה שזה בא מהתעוררות השורש של גאולת מצרים לעזור

והוסיף הרה"ג ר' שמעון שפירא שליט"א שגם בזמן חורבן בית ראשון מצרים ניסתה להתערב לטובת עם ישראל, כמו שכתוב (ירמ' לז ז) **"כֹּה אָמַר ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל כֹּה תֹאמְרוּ אֶל מֶלֶךְ יְהוּדָה הַשִּׁלַח אֶתְכֶם אֵלַי לְדִרְשָׁנִי הִנֵּה חֵיל פְּרָעָה הֵיכָא לָכֶם לַעְזָרָה שָׁב לְאַרְצוֹ מִצְרַיִם: וְשָׁבוּ הַפְּשָׁדִים וְנִלְחָמוּ עַל הָעִיר הַזֹּאת וּלְכֻדָּה וּשְׂרָפָה בָּאֵשׁ"**. וכן מובא ברש"י (ירמ' מז א) כשהיה נבוכדנצר צר על ירושלים בשנה העשירית לצדקיהו יצא חיל פרעה ממצרים ויעלו הכשדים מעל ירושלים, שמע פרעה ושטף את עזה ושב לארצו.

והוסיף הרה"ג ר' משה לוינגר שליט"א שרואים גם קשר עם אוניות שייצאו מארץ טורקיה בפתיחת מלחמת גוג ומגוג. כמובא בתרגום יונתן בן עוזיאל על הכתוב האחרון של נבואת בלעם (במדבר כד כד) **"וְצִיִּים מִיַּד כְּתִים וְעֲנוּ אֲשׁוּר וְעֲנוּ עֶבֶר וְגַם הוּא עֲדֵי אֲבִד"**. ומתרגם יונתן וציצין יצטרחון במני זיינא, ויפקון באכלוסין סגיאין מן למברניא, ומארע אטליא, ויצטרפון בלגיונין דיפקון מן קוסטנטיני, [טורקיה] ויצערון לאתוראי, וישעבדון כל בנוי דעבר, ברם סופהון דאליין ואלייין למיפל ביד מלכא משיחא ויהוון עד עלמא לאובדנא. ובתרגום ירושלמי

מוסיף שם **דרומאי**, שמרמז על מצרים שנמצאים בצד דרום. ומפסוק זה רואים שטורקיה תצא למלחמה קודם נגד אומות אחרות **"וְעֲנוּ אֲשׁוּר וְעֲנוּ עֶבֶר"** ובסוף **"וְגַם הוּא עֲדֵי אֲבִד"** בידי מלך המשיח. וכן מובא בתרגום יונתן שם (יט) ויקום שליט מדבית יעקב ויוביד וישיצי שיזבותא דמשתיר מן קוסטנטיני קרתא חייבתא וכן מובא ב'אבן עזרא' (דניאל יא לו) ודע כי ארם היא צפונית מערבית לארץ ישראל, גם קוסטנטינא היא צפונית, ובעת קץ שיגיע קץ מלך הצפון אשר אמר והצליח עד כלה זעם אז יבא קץ הגואל, כאשר יפרש והנה לא הזכיר מתי יהיה זה, רק הזכיר כי זה המלך אשר יצא ועשה מלחמה עם מלך מצרים וילכוד את מצרים וילך לארץ, ואז יהרג, ואחר ימים ידועים במספר מיום מותו יבא הגואל לישראל. יתכן שיש כאן רמז על הסכסוך האישי שהיה בין נשיא מצרים המודח לנשיא טורקיה, שנשיא מצרים לא נתן לנשיא טורקיה לבקר במצרים וכו'. ועכשיו לאחר נפילתו של נשיא מצרים, חוזרת הברית בין שתי הארצות, וילכוד את מצרים וילך לארץ. כל זה קשור עם קץ הגאולה של ישראל. וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' מרדכי אלישר שליט"א ששמו של שליט טורקיה

הגואל יתקבצו אנשים מועטים מבני הגולה ויקבעו דירתם בירושלים, ואחר שנים רבות שישבו שמה יבואו להם החבלי יולדה שהיא מלחמות גוג ומגוג, ואז יתחיל הקיבוץ הגדול הכללי, אומר בטרם תחיל ילדה כבר, יהיה לעיר ירושלים לידה קטנה בטרם תחיל, ולא לבד בטרם תחיל כי גם בטרם יבא חבל לה שלא תהיה עוד העת כלל שיבא חבל לה שהם חבלי יולדה שהוא שנים רבות לפני זמן הגאולה, כבר המליטה זכר כי עדין לא ילדה רבתי עם, רק מתי מספר שיקבעו דירה שמה, לכן מצייר שילדה רק זכר אחד, רוצה לומר אנשים מתי מספר. וכן מובא ברמב"ן (מאמר הגאולה) ראשית הגאולה העתידה תהיה על פי רשיון המלכויות, ויהיה קצת קיבוץ גליות, [ומציין שם משיח בן יוסף] ואחר כך יוסיף ה' שנית ידו, כדכתיב "ושב ה' אלקיך את שבותך [ומציין שם משיח בן דוד].

פסוק ט - יב. "וְעָלִיתָ בְּשָׂאָה תְּבוּאָה פָּעֻנָּה לְכִסּוֹת הָאָרֶץ וְגו'". פה אמר ה' א' וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יַעֲלוּ דְבָרִים עַל לִבְכֶּךָ וְחֲשַׁבְתָּ מִחֲשַׁבְתָּ רָעָה. וְאָמַרְתָּ אֲעֲלֶה עַל אָרֶץ פְּרִזּוֹת אָבוֹא הַשְּׁקֵטִים יִשְׁבִּי לְבֶטֶח וְגו'. לְשָׁלֵל שְׁלָל וְלָבוֹז בָּז לְהָשִׁיב יָדְךָ עַל חֲרָבוֹת נוֹשְׁבֹת וְאֵל עַם מְאֻסָּף מְגוֹזִים עֹשֶׂה מְקָנָה וְקִנְיָן יִשְׁבִּי עַל

ארדואן בגימטריא ארס. [נזה גם המספר של איכאן]. וכן טורקיה בגימטריא שדוך. דקודם הגאולה שהיא בחינת נישואין, יש שדכן שמקשר.

פסוק ח. "מִיָּמִים רַבִּים תִּפְקֹד בְּאַחֲרִית הַשָּׁנִים תְּבוּאָה אֶל אֶרֶץ מְשׁוֹבְבַת מִחֶרֶב מְקַבְּצַת מַעֲמִים רַבִּים עַל הָרִי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הָיוּ לְחֶרֶבָה תָּמִיד וְהָיָה מַעֲמִים הוֹצָאָה וַיֵּשְׁבוּ לְבֶטֶח כָּלָם". וביאר המצודות "ארץ משובבת מחרב" אשר שבו יושביה להתיישב בה ממקום שגלו ע"י חרב האוייב. והיא ארץ ישראל אשר כידוע התיישבה בעיקר מאחרי השואה והלאה. "מקובצת מעמים רבים" מבאר המלבי"ם ששבו מגלויות רבות ונקבצו לארצם מכל העמים השונים שהיו מפוזרים שם. "על הרי ישראל אשר היו לחרבה תמיד" מבאר רש"י זה שנים רבות וסמוך לבואך עליהם חזרו. "והיא מעמים הוצאה" מבאר המלבי"ם שהניחו אותם לצאת ולהתיישב בארץ א"י נתיישבה ברשיון האומות האו"ם "וישבו לבטח כולם". וכן מובא בספר 'מצמיח ישועה' בשם הרמ"ק על הזוהר בראשית קיט שאומות העולם יבואו למלחמה על ירושלים, מפני שישראל הקימו להם מלכות בארץ ישראל. וכן מובא במלבי"ם (ישעי' סו, ז) "בטרם תחיל ילדה", נבא כי זמן רב לפני ביאת

לקחת מקנה וקנין, לשלל שלל גדול". הפסוק מבטא בחמש לשונות את השאלה והתמיהה של האומות או האו"ם שבשם הצדק וההומניות ישאלו, וכי יוצאים למלחמת עולם בגלל כסף, בגלל ביזנס? איפה היושר? אבל רש"י מפרש שזו שאלה ריטורית שאלה שהיא בעצם תשובה וקביעת עובדה. "סוחרי תרשיש וכל כפירה" סוחרים חריפים שבה הרגילים לצאת ולשוט ככפירים בכל המדינות ויודעים איזה מקום העושר, יאמרו לך "הלשלל שלל אתה בא" כלומר מי הגיד לך את מקום העושר, הידעת כי לארץ מלאה שלל ובז אתה הולך ושם באמת תמצא הון עתק.

לסיכום: המצב הזה שהתחיל לפני כמה שנים בו כל כלכלות העולם קרסו, והכלכלה בארץ ישראל פרוצה, ילך ויתגבר לפי הפסוקים האלו, כל זה כהכנה למלחמת גוג ומגוג כדלעיל. וכל זה אין לו קשר לענין הגאולה עצמה, כי הכלכלות בכל המקומות מעורבות מיהודים ולא יהודים, כל הענין הוא הכנה למלחמת גוג ומגוג.

טבור הארץ. מבואר כאן שתכנית מלחמת העולם הזו תתגבש בהמשך למטרה ותכלית של שלל ובז, ועיני האומות תהיה צרה בעם הזה כפי שמבאר המלבי"ם "המאוסף מגויים" "ועושה מקנה וקנין" כי כל אחד סוחר ועושה מקנה עם הגוי אשר יצא משם ונתרבה שם המסחר מאד. עד שהם "יושבי על טבור הארץ" ומסחר כל העמים בא עליהם וצריך לבטל את המסחר הזה המזיק לכל העולם כולו. יחזקאל הנביא מנבא כאן, כי הכלכלה הישראלית היהודית תצליח ותשגשג על חשבון אומות העולם. וברגע שהגויים יריחו כאן את ריח הכסף וכי היהודים 'הנוכלים והרמאים' האלו מזיקים לכל העולם כולו ועושים כסף על חשבונם, צריך לצאת נגדם למלחמת עולם. וכן רואים בפסוק את המלחמה האוירית שלא היתה קיימת כלל בזמנם. "תבוא פֶּעֶן לַכֶּסֶף הָאָרֶץ".

פסוק יג. "שָׁבָא וּדְדָן וְסֻחֵי תִרְשִׁישׁ וְכָל כְּפָרֶיהָ יֹאמְרוּ לְךָ הִלְשָׁלְל שָׁלַל אֶתָּה בָּא, הִלְבֵּז בִּז הַקֹּהֶלֶת קֹהֶלְךָ, לְשֹׂאת כֶּסֶף וְזָהָב,

הקשר בין קלפת יון לציון.

[מאמר מתוך הספר 'סוד החשמל']

הנקרא ח"י. וכן תשעה שבטים כפול עשרים כסף שמכרו את יוסף, יוצא מאה שמונים. וכן מלך יון בגימטריא יוסף. וכן מצינו בכתוב (דניאל

מובא בספר 'מגלה עמקות' (מקץ) שצרות היונים היו ענש על מכירת יוסף, ולכן הם היו במשך מאה ושמונים שנה, שפגמו ביסוד

לדברינו דבארנו במאמר 'חשמל סלם' שיוסף הוא "יפה תאר", משום שהיסוד כולל את כל הגונים, ויוון הופכים את הנזי ליון. וכן יפת שממנו יצא יון מרמז על יופי. שנמצא בצד הקדשה, כפי שמצינו בגמ' (מגילה ט:): "יפת אלהים ליפת" יפיותו של יפת יהא באהלי שם. דיפיו של יפת נמצא בצד הקדשה ולא אצלו כיון שהוא הופך את זה לרע.

וכן על חכמת יון שהיא הלעמת זה של חכמת התורה שנתנה בסיני, מצינו שהיא בחינת משלש, כמובא במדרש (ב"ר צט, ב) לוי כנגד מלכות יון, זה שבט שליש וזו מלכות שלישיה, זה אותיותיו משלשין וזו אותיותיה משלשין, אלו תוקעי קרנים ואלו תוקעי סולפירים, אלו לובשי כובעים ואלו לובשי קיסים וכו', ביד מי מלכות יון נופלת ביד בני חשמונאי שהם משל לוי. ובארנו במאמר 'סוד החצי' שהיסוד יש לו ג' השפעות, שהם בבחינת משלש.

וכן מובא בספר 'סוד המספר שש' מהרב גלזרסון שליט"א (ע' 57) שמלך יון או אנטיוכס הם בגימטריא יוסף, דאנטיוכוס מלך יון נלחם ביסוד דקדשה של יוסף. וכן מצינו ברמב"ם (הל' חנוכה א) שהיונים פשטו ידם בממונם ובבנותיהם. ורואים שנסו לפגם בקדשת היסוד של ישראל על ידי שפשטו ידם בבנותיהם, וחללו את הצניעות של כלל ישראל. וכן מובא בספר 'סוד המספר שש' (שם) שציון אותיות צ' יון, לרמז שבציון האות צ' המסמלת את היסוד דקדשה כובשת ושולטת על קלפת יון.

מצינו בזהר (ויקהל רכ.) שהמשיח יתגלה בארץ הגליל בחלקו של יוסף, דהגאולה תבוא

ח, ה) שמלך יון נמשל לשעיר עזים כמו יוסף. וכן פרשיות וישב ומקץ בהן מספר על מכירת יוסף וההמשך של זה, הן הפרשיות שקוראים בחנכה. וכן מצינו בגמרא (שבת כב.) שמסמיכה את המימרא של מכירת יוסף "והבור רק אין בו מים אבל נחשים ועקרבים יש בו". למימרא של גר חנכה שהניחה למעלה מכ' פסולה. וכן מצינו ב'מדרש פליאה' (לא) "הדודאים נתנו ריח" זה ראובן שהציל את יוסף, ועל פתחינו כל מגדים" זה גר חנכה. ומבאר לדברינו, דמכירת יוסף הביאה את צרות היונים, והצלת יוסף על ידי ראובן הביאה את גר חנכה. וכן מובא ב'חתם סופר' (דרושים ואגדות קלח) שיעקב למד את מצוות חנכה ופורים רק את יוסף ולא את שאר האחים, ועל זה היתה קנאתם. וכן מובא בספר 'פני אריה זוטא' שחנכה מרמז בפתוב (בראשית מג, טז) "וטבח טבח והכו" אותיות חנכה. ומבאר שם על פי חשבון שהמעשה הזה של "וטבח טבח והכו" היה ביום א' דחנכה, ולמחרתו היתה התגלות יוסף לאחים. וכן מובא בספר 'אמונת עתיד' (תשנ"ז ע' קיא) ש"אני יוסף העוד אבי חי" בגימטריא גר חנכה. וכן מובא בספר 'מאור עינים' (פ' מקץ) על הכתוב בפרשת מקץ (בראשית מג, כט) שיוסף אמר לבנימין "אלהים יחנוך בני" שזה מלשון חנכה. וכן מובא בספר 'דורשי רשומות' (ע' נו) בשם ספר 'דברי יצחק' שהאותיות הראשונות והאחרונות של חתן כלה הן חנכ"ה, ומבאר לדברינו דבחנכה יש זיווג יסוד ומלכות בבחינת חתן וכלה.

וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א שיין היא הפוך אותיות נוי. ומבאר

בזכות יוסף היסוד. וכן מובא ב'שער הפונות' להאריז"ל (קריאת שמע ח"א ע' קפא) **כל גאולה הוא ביסוד.**

וכן כתוב על המשיח (ישעי' יא, א) **"ונחה עליו רוח ה' רוח חכמה ובינה, רוח עצה וגבורה, רוח דעת ויראת ה'"** מזכרות בכתוב שש מעלות: חכמה, בינה, עצה, גבורה, דעת, יראת ה'. וכן מובא בספר 'אמונת עתיד' (תשנ"ב ע' פט) בשם ה'חתם סופר' שלעתידי לבא ישנו שש כוסות של גאולה, ד' כוסות כנגד והוצאתי, והצלתי, וגאלתי, ולקחתי, ויתוספו עוד שתי כוסות כנגד והבאתי ונתתי. ומראה שיכותו למספר שש המסמל את היסוד. וכן מובא בספר השל"ה (פ' וישב תורה אור יא) ששלמה דוד ישי ר"ת שם **שד"י**. ובארנו במאמר 'חשמל ציצית', ששם שד"י מסמל את היסוד. וכן מצינו בזהר (תרומה קעה:) שיש אבי דוד הוא בחינת יסוד. וכן מלוי **יש"י יו"ד** ש"ן יו"ד בגימטריא יסוד. וכן **יש"י** בגימטריא נער המסמל את המלאך מטטרון שנקרא שדי כדבארנו במאמר 'חשמל ציצית'. וכן שם **שד"י** מרמז בכתוב (ש"ב כב, נא) **"ועשה חסד למשיחו"** בדלוג ד' אותיות.

מצינו בזהר (בראשית כט:) **חיים תלויים בן ישי, ובנאו נמשכים לו, ובהם שולט בכל, והארץ ממנו נזונה.** רואים שהמשיח ישפיע פרנסה דרך האות ו' ובכח זה הוא שולט בכל. דבעל המאה הוא בעל הדעה. וכן **קמ"ח** מרמז בכתוב (ש"א ב, י) **"וירם קרן משיחו"** בדלוג ג' אותיות. וכן **משי"ח** מרמז בכתוב (שמות טז, כט) **"הוא נתן לכם ביום הששי**

לחם יומים", בדלוג שתי אותיות. דכתוב זה שמדבר על השפעת המן ביום הששי, מרמז על השפעת המזון והפרנסה דקדשה, ששייך לאלף הששי לזמן המשיח. ובזמן זה צנור הפרנסה יהיה ביד המשיח. וכן הו"ה גאלך בגימטריא יסוד. וכן הכתוב (ישעי' נט, כ) **"ובא לציון גואל ולשבי" ס"ת איל"ן** המסמל את היסוד, כדבארנו במאמר 'חשמל עץ'. וכן **מגד"ל** המסמל את היסוד, כדבארנו במאמר 'חשמל סלם', מרמז בכתוב (ישעי' נד, ז) **"וברחמים גדלים אקבצך"** בצירוף שתי מלים.

מובא בפרע"ח להאריז"ל (העמידה ע' רטו) **ובזה תבין כי אם היות כי גאולה ביסוד, הנה הוא בסוד היסוד שבמלכות.** [היינו יסוד נוקבא]. וכן מובא שם (ע' ריט) **ראה נא בענינו ראשי תבות רנ"ב, שהם רמ"ח איברים שבה ועוד ארבעה איברים יתרים ב' צירים וב' דלתות שברחם הנוקבא.** רואים שהגאולה תבוא דרך היסוד שבמלכות ששם יש את האיברים שמשלימים למספר רנ"ב. וכן מרמז בכתוב (תהילים קיד, ט) **"מושיבי עקרת הבית אם הבנים שמחה הללויה"**, ומבאר רש"י **"עקרת הבית"**, ציון שהיא כעקרה יושיבנה. שיבת ציון, הופכת את ציון מעקרה לעקרת הבית, דבזמן הגלות ציון היא בבחינת עקרה הינו יסוד שבמלכות שאינו מוליד ואינו משפיע שפע, כיון שאינה מקבלת שפע מהיסוד, ממילא אין לה מה להשפיע. ובזמן הגאולה העקרה תהפך לעקרת הבית שמשפיעה למלכות שנקראת בית. וכן מצינו במדרש (ב"ר פה, ט) **"ומטך" זה מלך המשיח,**

אפינו" בגימטריא הר ציון וכן אף בגימטריא יסוד.

נראה דלכן הפתוב (חבוקק ב, ג) "אם יתמהמה חפה לו" בגימטריא מלוי שם שדי"י ש"ן דלי"ת

יו"ד, דהתמהמהות המשיח היא בתוך היסוד השייך לשם שדי"י כדבארנו במאמר 'חשמל ציצית'. וביאת המשיח היא בחינת לדה שבה היסוד יתחיל להשפיע השפעותיו כמו בלדה, ואחר כך ימשיך להשפיע את כל השפעות הגאולה. וכן נראה דיש רמז על ההתמהמהות המשיח בכתוב שנגאמר על לוט (בראשית יט, טז) "ויתמהמה ויחזיקו האנשים בידו" דנשמת המשיח היתה כלולה באותו הזמן בלוט, כפי שבארנו במאמר 'תכלית ספורי לוט', שלוט ישב בשער העיר דשם מקומו של המשיח. וכיון שלוט עמד להוליד את שרש נשמת המשיח באותו זמן, היה צריך להיות לפני זה ענין ההתמהמהות שבא קדם לדת משיח. וכן נראה דיש טעם שלשלת על מלת "ויתמהמה" לרמז על כך שההתמהמהות היא בתוך היסוד שנקרא שלשלת, כמו בא בספר 'פרדס רמונים' לרמ"ק (שער כט פ"ג) שטעם שלשלת מסמל תפארת ויסוד. ואאמו"ר שליט"א הוסיף שהטעם שלשלת מרמז על חוט שיורד למטה בצורה מפתלת, לרמז שהחיצונים מנסים למשך את השפע מכל צד וגורמים את החבלים וההתמהמהות בתוך היסוד. [והוסיף הרה"ג ר' יהודה קורן שליט"א שלכן השתלשל בגשמיות שצירי לדה נכתבים על מכשיר המוניטור בצורת שלשלת לרמז על ההתמהמהות בתוך היסוד שהיא בבחינת שלשלת].

"ויצא חטר מגזע ישי", "מטה עזך ישלח ה' מציון". ומובא בלק"ת להאריז"ל (פ' נשא ע' רה) שהיסוד שבמלכות נקרא ציון. וכן ציון בגימטריא נקבה, ולכן המטה המסמל את היסוד שבמלכות "ישלח ה' מציון", דמשם תבא הגאולה. וכן רואים ב'שער הכנוות' להאריז"ל (העמידה ח"א ע' רו) שגואל בגימטריא ארבעים כמנין האות ס' סתומה. דאות ס' סתומה מסמלת את היסוד שבמלכות שנמצא ביד הגואל, ומשם באה הגאולה. מובא ברבנו בחיי (בראשית מט, ט) הזכיר יעקב המשיח בשם שילה, כלומר בנו שיולד משלית אשה בדרך כל הנוולדים, מלשון "ובשליתה היוצת מבין רגליה". רבנו בחיי מקשר בין שילה לשלית אשה, דשלית אשה שיכת ליסוד שבמלכות שהוא בבחינת שילה, שמשפיע את הולד. והמשיח נקרא שילה מלשון שלית אשה, דהשפעת המשיח תבוא דרך היסוד שבמלכות שהוא בבחינת שלית אשה. וכן שילה בגימטריא מקור המסמל את יסוד האשה שהוא היסוד שבמלכות, כמו שכתוב (ויקרא כ, יח) "והיא גלתה את מקור דמיה".

וכן כתוב (איכה ד, כ) "רוח אפינו משיח ה'". ומצינו בזהר (תיקונים קל.) שהחטם הוא בבחינת אות ו'. וכן מובא ברבנו בחיי (בראשית ב, ז) "ויפח באפיו נשמת חיים", דע כי החטם כלי לנשמה שלשם היא נכנסת ומשם היא יוצאת, ומנפלאות היצירה באדם, כי תמצא אות ש"ן רשומה בכלי זה משם של שדי החקוק בצורת הגוף לכל נמול, וזהו שכתוב "ונשמת שדי תבינם". וכן "רוח

מובא בַרש"י (בראשית כה, כג) כְּשֶׁזָּה קָם זֶה נֹפֵל וְכו', לֹא נִתְמַלְאָה צוּר אֲלֵא מִחֶרְבְּנָהּ

שֶׁל יְרוּשָׁלַיִם. וּלְפִי זֶה נִרְאָה לְבָאֵר שֶׁהִקְרִיסָה הַכִּלְכִּלִית הַגְּדוֹלָה שֶׁל אַמּוֹת הָעוֹלָם שֶׁבְּעֻקְבוּתֶיהָ תֵּבֵא הַתְּקוּמָה הַגְּדוֹלָה שֶׁל הַגְּאֻלָּה, תִּתְחִיל דּוֹקָא מִקְלַפֵּת יוֹן, שֶׁהִיא הַקְּלֵפָה שֶׁמְלַבִּישָׁה עַל הַיִּסּוּד דְּקִדְשָׁה שֶׁמִּשְׁפִּיעַ לְצִיּוֹן, [צ' יוֹן] וּלְפָנֶי שְׁמִתְגַּלִּים הַחֲסִידִים שֶׁל הַגְּאֻלָּה בִּיִּסּוּד דְּקִדְשָׁה לְהַשְׁפִּיעַ לְצִיּוֹן, הַקִּב"ה יִפִּיל אֶת יוֹן, שֶׁהִיא צִיּוֹן דְּקִלְפָּה, וְאַזְ צִיּוֹן דְּקִדְשָׁה תֻּכַּל לַעֲלוֹת. וְכֵן כְּתוּב (זכריה ט, יג) "כִּי דִרְכֹּתַי לִי יְהוּדָה קִשְׁת מַלְאֲתִי אֶפְרַיִם וְעוֹרְכֹתַי בְּנִיךְ צִיּוֹן עַל בְּנִיךְ יוֹן וְשִׁמְתִּיךְ כְּחֶרֶב גְּבוּר", וְרוֹאִים שֶׁצִּיּוֹן וְיוֹן הֵן זֶה לַעֲמֵת זֶה. וּמִמְשִׁיךְ הַכְּתוּב לְאַחַר שֶׁצִּיּוֹן יִנָּצַח אֶת יוֹן, "וְהָ עֲלִיהֶם יִרְאָה וְיִצָּא כְּבָרֶק חֲצוֹ" וּמִבָּאֵר הַלֵּק"ת לְהָאֲרִיז"ל (שופטים ע' רפט) "וְיִצָּא כְּבָרֶק חֲצוֹ" שֶׁהוּא טַפּוֹת הַזֶּרַע הַיּוֹרֶה כְּחֵץ. וְכֵן מוּבָא בְּגֵר"א עַל הַכְּתוּב (דברים לב, לה) "לִי נֶקֶם וְשִׁלְם לַעֲת תִּמּוּט רִגְלִם". שֶׁהִנָּקְמָה וְהַגְּאֻלָּה יֵבֵאוּ לְאַחַר נִפְלִיתָם הַכִּלְכִּלִית שֶׁל הָאֻמּוֹת, לְכֵן כְּתוּב "לַעֲת תִּמּוּט רִגְלִם" הַמְרַמֵּז עַל מָמוֹן שֶׁמַּעֲמִיד עַל הָרִגְלִים.

וְכֵן אֲרָץ אִיטָלְיָא שִׁיכֶת לִיּוֹן כְּמוּבָא בְּגֵמְרָא (מגילה ו:)
אִיטָלְיָא שֶׁל יוֹן, זֶה כְּרֶךְ גְּדוֹל שֶׁל רוֹמִי.

וּמִצִּיּוֹנוֹ בְּגֵמְרָא (סנהדרין צח.) שֶׁהִמְשִׁיחַ יוֹשֵׁב בְּשַׁעֲרֵי הָעִיר רוֹמִי וְשֵׁם הוּא סוֹבֵל יְסוּרִים לְכַפֵּר עוֹנוֹתֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל. וְרוֹאִים שֶׁהַמָּקוֹם הַזֶּה הוּא הַלְעֻמָּת זֶה שֶׁל הַמְּשִׁיחַ. וְכֵן מִצִּיּוֹנוֹ בְּגֵמְרָא (קידושין מט:) עֲשֶׂרָה

קִבְּיִן עֲשִׂירוֹת יִרְדּוּ לְעוֹלָם, תִּשְׁעָה נְטִלָּה רוֹמִי, וְאַחַד כָּל הָעוֹלָם כָּלוּ. וּמִבָּאֵר לְדִבְרֵינוּ כִּיּוֹן שֶׁהֵם יוֹנָקִים מִהִמְשִׁיחַ שִׁיּוֹשֵׁב בְּשַׁעֲרֵי רוֹמִי יֵשׁ לָהֶם אֶת הַמָּמוֹן שֶׁל כָּל הָעוֹלָם. וְכֵן מִצִּיּוֹנוֹ בְּגֵמְרָא (שבת נו:) אָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר שְׁמוּאֵל בְּשַׁעֲרֵי שְׁנֵשָׁא שְׁלֹמֹה אֶת בֵּית פְּרָעָה, יִרְדַּ גְּבִרְיָאֵל וְנִעֵץ קִנָּה בֵּינָם, וְעָלָה בּוֹ שְׂרָטוֹן, וְעָלּוּ נִבְנָה כְּרֶךְ גְּדוֹל שֶׁל רוֹמִי. וְרוֹאִים שֶׁרוֹמִי נִבְנָתָה מִהַשְׁפַּע שֶׁל שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ, שֶׁשִּׁיךְ לְמַלְכוּת בֵּית דָּוִד. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְרֵי הַלְקוּטִים 'לְהָאֲרִיז"ל (תהילים תלו) וְזֶה סוּד נְעִיצָת הַקִּנָּה בֵּינָם, שֶׁהָעָלָה שְׂרָטוֹן, וּבִזְזָה הַשְׂרָטוֹן יֵשׁ אוֹתִיּוֹת שֶׁט"ן רִנְיָה, לְמַעַן שְׁפוֹת הַרְנוֹה אֶת הַצִּמְמָה, וְנִבְנָתָה צוּר וְכֵן מִחֶרְבְּנָהּ שֶׁל יְרוּשָׁלַיִם.

רוֹאִים בְּיָמֵינוּ שֶׁסֹּדֵר נִפְלִית אַמּוֹת הָעוֹלָם הִתְחִיל מִיּוֹן וְהִמְשִׁיךְ בְּאִיטָלְיָא. וּמִבָּאֵר לְדִבְרֵינוּ שֶׁהָרִי הַגְּלוּת הָאֲחֵרוֹנָה שֶׁאֲנוּ נִמְצָאִים בָּהּ עֲכָשִׁי הִתְחִילָה מִיּוֹן בְּסוּף תְּקוּפַת בֵּית שְׁנִי, וְהִמְשִׁיכָה אֶצֶל רוֹמִי שֶׁהִיא אִיטָלְיָא לְאַחַר הַחֶרֶב, וְעַד עֲכָשִׁי אֲנוּ לְמַעֲשָׂה, מִבְּחִינָה תּוֹרְנִית, בְּגִלּוֹת רוֹמִי, וּכְשֶׁאֲלוּ נוֹפְלִים זֶה אוֹמֵר שֶׁשִּׁרְשׁ הַגְּלוּת נִפְלָה, כְּפִי שֶׁהִבְאֵנוּ לַעֲלֵל מִהֲזָהֵר שְׁסוּף שְׁנַת תִּשְׁע"א הִיא סוּף הַגְּלוּת, מִמִּילָא זֶה הַסּוּף שֶׁל יוֹן וְאִיטָלְיָא, וְאֵלּוּ יִגְרְרוּ אַחֲרֵיהֶם אֶת כָּלָם. וְלִכֵּן נִפְלָה יוֹן לְפָנֶי אִיטָלְיָא כִּיּוֹן שֶׁהִיא הִתְחִילָה אֶת הַגְּלוּת.

מדוע הגאולה העתידה נקראת קץ הימין.

[מאמר מתוך הספר 'סוד החשמל']

אברהם התפלל לה' על אנשי סדם שהיו "רעים וחטאים לה' מאד", וצד הימין הוא זה שמקבל את השבים, ולאחר שקבלו תשובתם, ונתכפרו עונותיהם, השפע יורד, וזוכים לגאולה, אף שבסופו של דבר השמאל נכנע לימין, ונכלל בימין, אבל מלכתחלה התשובה והגאולה באים מצד הימין. וכן הכתוב המדבר על תשובה (הושע יד, ג) "קחו עמכם דברים ושובו אל הוי"ה אמרו אליו כל תשא עון וקח טוב ונשלמה פרים שפתינו" ר"ת פשוט, המסמל את מדת החסד שהיא בבחינת התפשטות, כדבארנו במאמרי 'מעלת הגבורות'. וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א שמתחילים את נסח הסליחות בפסוק (דניאל ט, ז) "לך אדני הצדקה ולנו בפשת הפנים" ר"ת אהב"ה המסמלת את מדת החסד.

מצינו בגמרא (פסחים קיז:): אמר רבי שמעון בן לקיש "ואעשך לגוי גדול" זהו שאומרים אלהי אברהם, "ואברכך" זהו שאומרים אלהי יצחק, "ואגדלה שמך" זהו שאומרים אלהי יעקב, וכול יהיו חותמין בכלל תלמוד לומר "והיה ברכה" בן חותמין ואין חותמין בכלל. נראה דלכן חתימת הברכה הראשונה היא באברהם מגן אברהם, דסיוס הברכה מדבר על הגאולה ומביא גואל לבני

כתוב (דניאל יב, ג) "ואתה לך לקץ ותנוח ותעמד לגרלך לקץ הימין" רואים שהגאולה תבוא מצד הימין, וכן בנסח התפלה ישלח לקץ הימין משיחנו, ומרמז ימין, וכן מצינו בנסח התפלה כי ימינך פשוטה לקבל שבים, ולכאורה קשה, הרי יש גם צד השמאל בקדשה כמו שכתוב (שה"ש ב, ו) "שמאלו תחת ראשי וימינו תחבקני" ומדוע תשובה וגאולה באים מצד הימין, הרי בודאי גם השמאל דקדשה מסכים לתשובה ולגאולה, והוא גם בן עוזר בשבילים. נראה לבאר שהשמאל מצד עצמו אינו מסכים לענין של תשובה, דשמאל הוא דין, והוא דורש למצות את הדין עם החוטאים, ולא מסכים שיעשו תשובה ויתכפר להם, וממילא אינו מסכים לגאולה שתלויה בתשובה. וכן מצינו בירושלמי (מכות ז:) שאלו לחכמה חוטא מהו ענשו, אמרה להם חטאים תרדף רעה, שאלו לנבואה חוטא מה ענשו אמרה להם "הנפש החוטאת תמות". דמצד החכמה והנבואה אין מקום לתשובה כלל, ולכן מרמז ימין, דימין הוא חסד, וימין משפיע חסד לרעים ולטובים, כמובא אצל אברהם שמסמל את מדת החסד (בראשית יז, יח) "לו ישמעאל יחיה לפניך" שבקש מהקב"ה שישפיע חסדו גם לישמעאל, דמדת החסד מענינת להשפיע חסד גם אם לא מגיע. וכן

בניהם, וכיון שהגאולה תבוא מצד הימין דרך מדת החסד של אברהם, לכן חותמין מגן אברהם. וכן רואים בתפלת 'אנא בכח', שהימין יגאל את עם ישראל. **אנא בכח גדלת ימיןך תתיר צרוכה**. וכן **ימין** ר"ת הכתוב (ישעי' נו, ח) "נאם אד"ני הוי"ה מקבץ גדחי ישראל". וכן הכתוב (ש"ב כב, נא) "מגדיל ישועות מלכו ועשה חסד למשיחו" ר"ת **מי"ם** המסמלים את מדת החסד.

מצינו בגמרא (סנהדרין קג.) **מלמד שעשה לו הקדוש ברוך הוא כמין מחתרת ברכיע כדי לקבלו בתשובה מפני מדת הדין**. ומבאר רש"י מדת הדין היתה מעכבת שלא להקביל פני מנשה בתשובה, ועשה הקב"ה מחתרת ברכיע, ופשט ידו וקבלו בלא ידיעת מדת הדין. רואים שמדת הדין והשמאל, איננה מסכימה לתשובת מנשה, אף על פי שעשה תשובה באמת, במשך שלשים ושלש שנים, כמובא בגמרא שם, דהשמאל מתנגד לתשובה.

ואף על פי שמצינו בגמרא (שבת פט:) **אמר לו ליצחק בן יצחק חטאו, אמר לפניו רבונו של עולם בני ולא בן יצחק, אם את סובל את כלם מוטב, ואם לאו פלגא עלי ופלגא עליך**. ורואים שיצחק מוכן לסבל יסורים עבור גאלתו של ישראל, שם מדבר לאחר שהגאולה התחילה בפעל, והשמאל נכנע לימין, ועדין יש מדת הדין שתובעת עניש על החטאים, יצחק מוכן לסבל כדי לכפר על ישראל, אבל לכתחלה להביא מצב של תשובה וגאולה, אין מדת הגבורה מסכימה.

וכן מצינו בזהר (תצוה קעט:) **שיקמיהו שנבא על חרבן בית המקדש, מרמז בשמו על החרבן**

ירם יהו, היינו שהקב"ה הנרמז באותיות יה"ו התרומם והסתלק למעלה בזמן החרבן, מאידך ישעיהו שנבא על הגאולה מרמז בשמו על הגאולה **ישע יהו**, שהקב"ה יחזר להשפין שכינתו ולהושיע את ישראל. ומוסיף שם **ועל פן שמות שני נביאים אלו עומדים זה כנגד זה**. ומבאר המ'תוק מדבש', **כי יקמיהו מצד הדין שבשמאל, וישעיהו מצד החסד שבימין**.

בספר גלות 'שמעאל' מהרה"ג ר' מרדכי נויגרשל שליט"א מבאר את הגמרא (סנהדרין צח.) **אמר רבי אלכסנדר, רבי יהושע בן לוי רמי כתיב "וארו עם ענני שמיא כבר אנש אתה" וכתוב "עני ורכב על חמור", זכו "עם ענני שמיא", לא זכו "עני ורכב על חמור"**. שיש כאן רמז על גלות 'שמעאל' שנמשלה לחמור, שאם עם ישראל זוכים לאחישנה, הגאולה תבא גם מתוך גלות אדום, ואם עם ישראל לא זכו והגיע זמן גאלת בעתה, היא תהיה מתוך גלות 'שמעאל' הנמשל לחמור **"עני ורכב על חמור"**. ומרמז בזמר 'מעוז צור' שאומרים בחנכה דחה אדמון בצל צלמון. שה' ידחה את אדום - אדמון, כשעם ישראל יהיו בצל 'שמעאל' - צלמון. דצלמון הוא השם של הגיהנם של שלג השיך ל'שמעאל' הימין דקלפה. וכן מובא ב'פרקי דרבי אליעזר' (כז) **"עליו" אלו 'שמעאלים' שעליהם בן דוד יצמח**. וכן מביא שם את המהר"ל ('נצח ישראל' כו) **ואמר 'והיכן שרי [המשיח] בבירת ערבא' הערביים, אצלם גדל מלך המשיח, כי המשיח הוא רוכב ומתעלה על מדרגת**

שבאים מהגבורות יתבצעו דרך ימין דקלפה, ולא דרך שמאל דקלפה. וכן מצינו בגמרא (שבת יא.) **ואמר רבא בר מחסיא אמר רב חמא בר גוריא אמר רב תחת ישמעאל ולא תחת נכרי, ומבאר רש"י ולא תחת נכרי, אדומים, שהיו רשעים יותר.** וכן מצינו בגמרא (פסחים פז:) **תני רבי חייא יודע הקדוש ברוך הוא את ישראל שאינו יכולין לקבל גזרות אכזריות אדום, לפיכך הגלה אותם לבבל.** וכן הישמעאלים אינם עובדי עבודה זרה כשאר האמות, ומאמינים בה', ומונין ללבנה, ומלין את עצמם, וצמים ל' יום בשנה, ומתפללים ה' תפלות בכל יום. וכן מובא בספר 'עץ הדעת טוב' (תהילים קכד) שישמעאל נקרא **"פרא אדם"** ולא אדם השלם כמו ישראל, מפני שיש לו זכות המילה, ויש בו בחינת אדם. ולא כמו שאר האמות שאינם נקראים אדם כלל. וכן מובא במהר"ל (ריש נר מצוה) שישמעאל מקבל גם כח 'שירות מה' ולא רק ניקה מישראל כשאר האמות. כמו שכתוב **"ולישמעאל שמעתיך"**. וכן מצינו במדרש (פרקי דר"א ל') **השנה הקב"ה שמו של ישמעאל לשמו של ישראל.** וכן מובא בפרוש ה'מתוק מדבש' על הזהר (וירא קי.) שקלפת ישמעאל היא קלפה הקרובה אל הקדשה. וכן מובא בספר 'אמונת עתיך' (תשנ"ב ע' מט) ש**שמאל** ל אותיות **סמאל**, לרמז ששם עקר אחיזתו. וכן רואים שהם זכו להיות הקלפה ששולטת על מקום המקדש בזמן החרבן. וכן שם הנביא שלהם נרמז בכתוב המדבר על חרבן בית המקדש, (ישעי' סד, י) **"וכל מחמדינו היה לחרבה"**. וכן **פלשתים**

הערביים, שהם בני ישמעאל. ומבאר לדברינו כיון שהגאולה באה מצד הימין, אם עם ישראל זוכה לאחישנה, השמאל מסכים לגאולה ומשתתף בה, וממילא היא יכולה לבא גם מתוך אדום השמאל דקלפה, כי השמאל דקדשה משתתף. אבל אם עם ישראל אינו זוכה והגאולה באה בעתה מצד התעוררות הימין בלבד בלי הסכמת השמאל, זה חייב לבא מתוך שליטת ישמעאל הימין דקלפה, שמעריך את הימין דקדשה שממנו הוא יונק. לכן עם ישראל נכנסים לגלות תחת ישמעאל ונגאלים מאדום בצל צלמון שהוא ישמעאל, וברכיבה על החמור שהוא ישמעאל, וכפי שאומר המדרש **שעליהם בן דוד יצמח,** היינו בעזרתם של בני ישמעאל צומחת מלכות בית דוד, כיון שבפנימיות קלפת ישמעאל עוזרת לימין דקדשה שממנו היא יונקת, והיא הכלי של הימין למטה בעמקי הקלפות כשצריך לפעל דרך הקלפות.

[במאמר המסגר נראה דלכן אברהם הביא לעולם את ישמעאל הימין דקלפה, דגם זה חסד גדול. דעשו השמאל דקלפה הוא הרבה יותר גרוע לישראל מישמעאל. ובנדאי עדיף לכלל ישראל שאם יש דינים וגזרות רעות, שיהיו ביד ישמעאל ולא ביד עשו. פוק חזי בדורנו מה עוללו גרמניה שהם אדום השמאל דקלפה, לעמת בני ישמעאל, ימין דקלפה. שאף שכלל ישראל סובל מהם רבות, אין מה להשוות סבל שבא מימין דקלפה, לסבל שבא מהשמאל דקלפה. ואף ששרש כל הדינים בא מהגבורות דקדשה שגבוהים מהחסדים, עדיף לישראל שהדינים

ישמעאל כתוב (בראשית כא, י) **"כי לא יירש בן האמה הזאת"**. היינו שעשו יש לו נחלה אמתית משלו בעולם, כמו שכתוב (בראשית לו, מג) **"אלה אלופי אדום למשבתם בארץ אחזתם"**. מאידך ישמעאל אין לו מקום אמתית משלו, והוא בבחינת עראי בעולם. כמו שכתוב (בראשית כה, טז) **"אלה הם בני ישמעאל ואלה שמותם בחצריהם ובטירתם"**. ומשמעות הדברים היא שלעשו יש מלכות אמתית בעולם, לכן יש לו מקום, וישמעאל יש לו רק נשיאות וכבוד ולא מלכות אמתית לכן אין לו מקום אמתית בעולם, עד כאן דבריו. ומבאר לדברינו כיון שהעולם נברא במדת הדין, והקב"ה שתף את החסד רק כדי שהעולם לא יחרב, ולצורך הגאולה כדלעיל. עשו שהוא משרש הדין הוא יורש מקום ונחלה קבועים בעולם ששייך לשרשו, מה שאין כן ישמעאל ששרשו ממדת החסד שכל תפקידה בעולם הוא עבור הגאולה והמתקת הדין, אין לו ירושה ונחלה אמתית בעולם שעל פי האמת מתנהל על ידי מדת הדין ושייך לדין.

וכן מצינו במדרש (ילקוט בראשית מג) ולמה נקרא שמו ישמעאל שעתיד הקב"ה לשמע באנקת העם ממה שבני ישמעאל עושין להם באחרית הימים. רואים שהשם של ישמעאל שמרמז על השרש שלו, מרמז על גאולתם של ישראל, ומבאר לדברינו שכל התכלית של ישמעאל בעולם הוא להיות הקלפה שדרכה ה' יביא את הגאולה.

מצינו בזהר (שמות יז) אין לך גלות קשה לישראל כמו גלות ישמעאל.

בגימטריא **בית המקדש**. וכן שמעתי מהרה"ג ר' דוד דהאן שליט"א שב'ישמעאל' יש אותיות **שעלים**, לרמז על מה שכתוב (איכה ה, יח) **"על הר ציון ששמים שועלים הלכו בו"**. והוסיף הרה"ג ר' שמעון זיאת שליט"א שהר"ת של הפסוק הזה בגימטריא **תשע"ב** לרמז שעד תשע"ב יהיו שועלים הלכו בו, ולא יותר.

מצינו בזהר (תרומה קמח. ויחי רנ.) שהעטרה שביסוד היא בבחינת זהב. וכן מצינו במדרש (במדב"ר יא, ג) **בית המקדש הצורות שהיו בקירותיו של זהב, שהיו מצירין שם כל מיני אילנות היו עושים פרות.** ורואים שהזהב בבית המקדש הוא בבחינת עטרת היסוד שעושה פרות. וכן מצינו ברש"י (בראשית מט, כד) **"ויפזו זרעי ידיר לשון זהב מופז.** רואים שידיו של יוסף כשהוציאו זרע היו בבחינת **ידי זהב**. לפי זה באר הרה"ג ר' דוד בן שושן שליט"א שהישמעאלים בנו כפה מזהב במקום המקדש, דכפה זו מסמלת את עטרת היסוד שלהם שבזכות הברית מילה שעשו הם זכו לשלט במקום הזה.

המהר"ל (ריש נר מצוה) מקשה מדוע אין גלות ישמעאל אחת מהד' גליות, ורק נוספת עליהם לקראת הגאולה. ומבאר לדברינו שגלות ישמעאל תכליתה עבור גאולה ולא עבור גלות, היינו שהם מרכבה לימין דקדשה לעזר להצמיח את הישועה. וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' יצחק הוטנר זצ"ל שדרש לאחר שזכה להנצל מהמטוס שנחטף על ידי ישמעאלים. שאצל עשו מצינו בתורה לשון ירושה, כמו שכתוב (דברים ב, ה) **"כי ירשה לעשו נתתי את הר שעיר"**. מאידך אצל

ובזכות מצות מילה יגאלו. נראה לבאר מדוע הקב"ה השאיר בעם ישראל דוקא את מצות מילה שבזכותה יגאלו, אף על פי שעזבו את כל המצוות. דמצות מילה נותנת אפשרות למדת החסד לפעל בעולם. כפי שבארנו במאמר 'סוד החצי' שמצות מילה מגלה את החסדים שיוצאים מהיסוד, ובלעדיה אין אפשרות לחסדים לצאת ולהאיר בעולם דרך צד הקדשה. ולכן אברהם היה חייב למול את עצמו לפני שהוליד בצד הקדשה, כי אחרת אין לו צינור להוליד. וכן הגאולה שבאה מצד מדת החסד של אברהם, חייבת שכל ישראל יקימו מצות מילה, כי אחרת אין לה צינור להוריד את אורות הגאולה לעולם. ולכן מצוה זו נקראת בריתו של אברהם אבינו, כי היא נוגעת בשרש נשמתו. וזה גופא הטעם שבני ישמעאל מלים את עצמם, כי הם מרגישים שמצוה זו שייכת לשרש נשמתם שבא מצד הימין. וכן מיל"ה ר"ת הכתוב (זכריה ט, ט) "הנה מלכך יבוא לך צדיק ונושע", וס"ת הכתוב (ישעי' נב, יג) "הנה ישכיל עבדי ירום ונשא וגבה מאד". וכן מרמזת בכתוב (שם ז) "אמר לציון מלך אלהיך" בדלוג ד' אותיות. וכן הכתוב (בראשית יז, יב) "ימול לכם כל זכר", בגימטריא מלך המשיח.

מצינו מדרש פליאה פאשר ראתה שרה שלא יפגס משה לארץ ישראל, אמרה

"גרש האמה הזאת ואת בנה". ומבאר לדברינו כינון שכל התכלית של ישמעאל להיות בארץ ישראל היא לצורך הגאולה, שרה רמזה כינון שמושה לא יפגס לארץ ישראל, והגאולה תתאחר לאחרית הימים, אין לישמעאל מה לעשות בארץ ישראל.

ולכאורה הבאנו לעיל את הגמרא (שבת יא.) תחת ישמעאל ולא תחת נכרי, ומבאר רש"י ולא תחת נכרי, אדומים, שהיו רשעים יותר. נראה לבאר על פי דברינו שבאפן כללי ישמעאל הם פחות גרועים, אבל גלות ישמעאל תהיה יותר קשה מכל הגלות בגלל שהיא תהיה התקופה של חבלי משיח שצריכה להיות בצל צלמון כדלעיל. והרה"ג ר' שמעון זיאת שליט"א באר שאדום פחות קשה לגוף, אבל הוא רשע יותר גדול מישמעאל משום שהוא גם מחטיא את ישראל, וגדול המחטיא יותר מן ההורגו. וכן מובא במהרש"א (ב"ב ע"ד:) **בכל דור מיום שעמדה מלכות הרשעה גזרו עלינו שלא יעסקו בתורה ומצוות וכו', הדר אתא מלכות ישמעאל כמו שראינו בכל דור על הרב במלכי ישמעאל שהיו מלכי חסד נתנה רשות לכל אדם לקבל על תורה ומצותיה.** וכן מצינו בגמרא (מנחות צח. עם ביאור הרבנו גרשום שם) שחקקו על שער המזרח של בית המקדש השני את צורת שושן הבירה, כאות הכרת הטוב למלכות פרס שנתנו להם רשות לבנות את בית המקדש. ורואים שמלכות פרס השייכת לישמעאל, כמובא במלבי"ם (יחזקאל לח, ה), אין לה התנגדות לבית המקדש, והכירו להם טובה על בגזן בית המקדש.

מובא ברמב"ן (כתבי רמב"ן ח"ב תקיז) "גם את בדם בריתך שלחתי אסיריך", רמז בכאן על עקבות המשיח שיהא הדור שכלו חייב, ותשתפח תורה מישראל ותרבה החצפה והעזות, ולא תשאר בידם רק מצות מילה,

מובא ב'מטה אפרים' (סימן תקפג) שהמנהג הוא שלא לאכל אגוזים בראש השנה דאגוז בגימטריא חטא. וכן בארנו במאמר 'חשמל קשת' שקלפות האגוז מרמזות על הקלפות הטמאות שמתלבשות על הקדשה שהיא בבחינת הפרי שבתוך האגוז, ולכאורה קשה מדוע מצינו בגמרא (פסחים קט.) שבפסח מחלקים אגוזים לתינוקות בליל הסדר, וכן מצינו במדרש (שמ"ר ג, ד) שמשה שאל את הקב"ה קודם יציאת מצרים כמה קליות ואגוזים התקנת לתינוקות. ונראה לבאר על פי דברינו דראש השנה הוא זמן ששורה מדת הדין של יצחק, כמובא בזהר (ויחי רכו:), לכן צריך להזהר שלא יהיה שום דבר שמזכיר חטא. מה שאין כן בפסח כששורה מדת החסד של אברהם כמובא בזהר (השמטות רסא:), לא חוששים מהזכרת החטא דמדת החסד משפיעה חסד לכל. וכן הגאולה ממצרים היתה בחדש ניסן אף על פי שהיו שקועים במ"ט שערי טמאה, הקב"ה גאל אותם ולא הביט על עוונותיהם. דגאלת פסח היא גאלה שבאה באתערותא דלעילא, מצד החסד שגואל אפלו שלא ראויים. וכן הגאולה לעתיד לבא שתהיה בניסן תהיה גם בדור שכלו חיב, כמובא בגמרא (סנהדרין צח:), דבניסן שולט הימין שמשפיע חסד גם במצב של חטא.

וכן פסח הוא בחינת עבור כמובא ב'שער הכוונות' (סוכות ח"ב שכה) ודע כי המשך זמן העבור הזה הוא נמשך מיום שמיני עצרת עד יום ז' של פסח ואז נולד הולד הנעשה בזה העבור בסוד קריעת ים סוף שהוא עת

לדת רחל. ועבור מסמל מצב שהרע עדין מערב עם הטוב, לכן יש בעבור ר"ע ימים, כמובא ב'עץ חיים' להאריז"ל (שער יט ח"א רסט). וכן מובא באריכות ב'שער הכוונות' בדרושי הפסח, שבפסח יש אחיזת החיצונים.

[במאמר] המסגר מצינו בזהר (תצוה קפג:) שמי שאוכל מצה בפסח, הוא ממתיק את הדין מעליו בראש השנה, ובהגדה של פסח לר' חיים פלאגי מובא לשמר מהמצה של פסח לאכלה בראש השנה, ומבאר לדברינו דפסח הוא חסד, וראש השנה הוא דין, והחסד ממתיק את הדין. וכן מובא בספר 'צמח צדיק' (ניסן) שאותיות **שופ"ר** באות אחרי אותיות **קע"ה**, לרמז שמי שמגביה את הקערה בליל הסדר, מוצא תחתיה את האותיות הבאות אחריה שהן שופר, ומבאר שם שקערה ממתיקה את הדין כמו שופר. ולפי דברינו נוסיף שקערה ממתיקה את השופר. וכן מובא בספר 'דברי יחזקאל' **"היום אתם יצאים בחדש האביב"**, **"היום רומז על ראש השנה כמו שכתוב ויהי היום ויבאו בני האלהים להתיצב על ה' ויבוא גם השטן בתוכם"**, בראש השנה אתם יוצאים בדימוס מן הדין, **"בחדש האביב"**, בזכות אכילת המצות בחדש ניסן בפסח.

נראה דלכן רק במצות הפסח מצינו מצוה של פסח שני, מה שלא מצינו בשום מצוה בתורה. דמדת החסד ששולטת בזמן זה נותנת אפשרות לקיים את מצות הפסח למי שלא היתה לו אפשרות לקיימה בפסח ראשון. דזו דרכה של

[במאמר] המסגור נראה דלכן מחלקים אגוזים לתינוקות בשביל שיקימו את מצות הפסח, וכעין זה מצינו בפרוש המשניות לרמב"ם (סנהדרין ע' א) שהמלמד תינוקות צריך לחלק להם אגוזים כדי שילמדו, דמרמזים לתינוק שלמוד על מנת לקבל פרס הוא בבחינת אגוז שהקלפה מכסה את הפרי שבפנים, והתכלית צריכה להיות שילמד שלא על מנת לקבל פרס.]

ולבאר החלוק בין ימין לשמאל, שמעתי מהרה"ג ר' שלמה שלום הכהן קאהן שליט"א ששאל בשם אביו שליט"א, מה עשה אברהם עם כל הבשר שנשאר לו לאחר שנתן לכל אורח ואורח לאכל את לשון הפרה. ובאר שאברהם מדתו חסד, רצה להיטיב לשני בתכלית השלמות. לכן תמיד חשב מה השני באמת רוצה, ואצל המלאכים הוא הבין שהם אנשים מכבדים ורוצים כבוד, לכן שחט לכבודם ג' פרים לכבדם בזה, והנהגה זו היתה רק לאנשים שרוצים כבוד, ולא לכל אורח. ונראה דכאן טמון ההבדל הגדול בין ימין לשמאל, דימין חושב מה השני רוצה כדי להיטיב לשני שיהיה לו טוב מיד ובשלמות. ואלו השמאל חושב מה השני באמת צריך, ולא מה הוא רוצה, ונותן רק את הצמצום ההכרחי.

מצינו בזהר (תיקונים מו.) שכל מקום שכתוב בש"ס **מתקין**, הוא מצד החסד, וכל מקום שכתוב **צריךא** הוא מצד הגבורה. ומבאר לדברינו דצד השמאל בודק מה צריך באמת ולפי זה הוא פועל, לכן הוא אומר

מדת החסד לתת אפשרות לתקן ולהשלים, כפי שבארנו בענין התשובה ששיכת לצד החסד. וכן מצוה זו מרמזת שאף פעם לא מאחר ותמיד אפשר עוד לתקן ולהשלים. וכן רואים בסדור הרש"ש שביום פסח שני שהוא יום כ"ט לעמר מתחילים להכניס את המוחין דחסד הכלליים של ספירת העמר.

מצינו בגמרא (פסחים קטו.) **אמרו עליו על הלל הזקן שהיה כורכן בבת אחת ואוכלו שנאמר "על מצות ומרורים יאכלהו"**. נראה דכונן מאחד את המצה המסמלת את הצדיק עם המרור המסמל את הרשע שיהיו יחד, ושבזכות הצדיק ינצל הרשע. ולכן הלל הזקן ששרש נשמתו מצד הימין, היה כורכן יחד דתכלית הכונן היא לקשר את הרשעים לקדשה ולהציל אותם. ומישבת קושית מהר"י מבטלזא מדוע הגמרא מזכירה את הכתוב (במדבר ט, יא) **"על מצות ומרורים יאכלהו"** שנאמר על פסח שני, ולא את הכתוב שנאמר על פסח ראשון (שמות יב, ח) **"ומצות על מרורים יאכלהו"**, לרמז שמצות כונן היא בבחינת פסח שני. וכן הכתוב שאמר אברהם עמוד החסד (בראשית יח, כה) **"חללה לך מעשת כדבר הזה להמית צדיק עם רשע והיה כצדיק פרשע"** ר"ת **כור"ן** דכונן מאחד את המצה המסמלת את הצדיק עם המרור המסמל את הרשע שיהיו יחד, ושבזכות הצדיק ינצל הרשע. וכן מובא בספרים שחרו"ת ר"ת חכם רשע תם ושאנו יודע לשאל, ומבאר לדברינו דזמן חרותנו מאחד את כל הארבעה בנים יחד כדרך של מדת החסד.

אִינוֹ רוֹצֶה לְגַלוֹת, דְּכָאן רוֹאִים אֶת מַדַּת יִצְחָק שֶׁל שְׂמַאל וְצִמְצוּם, דָּאם יֵשׁ אֵיזָה טַעַם לֹא לַעֲשׂוֹת פְּעִלָּה, לֹא עוֹשִׁים, אֵף עַל פִּי שְׂיִצְחָק הַצֵּטָעַר בְּצַעְרוֹ שֶׁל יַעֲקֹב, וְהִיָּה בּוֹכָה מִשּׁוּם כֶּךָ, כְּמוֹבָא בְּרַשִׁי"י (שם לה), אָבֵל לֹא גָלָה מִהֲטַעַם דְּלַעֲלִיל, וְנִרְאָה שְׂאֵלוֹ זֶה אֲבִרְהָם בְּמִקּוֹם יִצְחָק, בּוֹדָאִי הִיָּה מְגַלָּה, דְּשִׁיטַת צַד הַיָּמִין הִיא הַתְּפַשְׁטוֹת חֶסֶד בְּלִי גְבוּל, וְאִם יֵשׁ אֲפָשְׁרוֹת לְהִיטִיב וְלַעֲשׂוֹת חֶסֶד בּוֹדָאִי יַעֲשֵׂה, אֲלֵא אִם כֵּן זֶה אֲסוּר. וְכָאן לֹא הִיָּה אֲסוּר לְיִצְחָק לְגַלוֹת, אֲלֵא הִיָּה לוֹ טַעַם לְדַבֵּר כְּדִלְעִיל, וְטַעַם זֶה לֹא גֵרַם אֲסוּר לְגַלוֹת, דְּהַשְׁבָּטִים הִחְרִימוּ אֶת מִי מִתּוֹכָם שְׂיִגְלָה, וְאִם נֹאמֵר שֶׁהַשְׁבָּטִים הִחְרִימוּ גַם אֶת יִצְחָק, מְדוּעַ תִּלָּה הַטַּעַם בְּזֶה שֶׁהִקְבִּ"ה לֹא מְגַלָּה, שְׂיִתְלָה הַטַּעַם מִשּׁוּם הַחֶרֶם, אֲלֵא שְׂזָה נִבֵּעַ מִשְׁרָשׁ נִשְׁמָתוֹ וְשִׁיטָתוֹ בְּעִבּוּדָתָהּ הַשִּׁי"ת.

צְרִיכָא עַל כָּל דְּבַר שֶׁהוּא מִבֵּין שְׂצָרִיךְ אוֹתוֹ, וְצַד הַחֶסֶד מִתְקִיף וּמִקְשָׁה קוּשִׁיּוֹת כְּדִי לְגַלוֹת אֶת הָאוּר, וְלִסְלַק אֶת הַקְּלָפוֹת שְׂמַעְלִימוֹת אֶת הָאוּר.

וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְר 'בְּנִין אֲרִיאֵל' (ע' מד) שְׂמַדַּת הַחֶסֶד הִיא בְּבַחֲיִנַת אֶהְבָּה הַמְּקַלְקֶלֶת אֶת הַשׁוּרָה, דְּשׁוּרָה מְרַמְזֶת עַל שׁוּרַת הַדִּין שֶׁהַחֶסֶד מְקַלְקֵל אוֹתָהּ וְאִינוֹ מִתְחַשֵּׁב בָּהּ. וְכֵן מוֹבָא בְּ'תַנְיָא' (אגה"ק יב) שֶׁחֶסֶד הוּא בַּחֲיִנַת מִים שְׂטִבְעָם לְרֹדֶת מִלְמַעְלָה וְלְהַתְּפַשֵּׁט לְמַטָּה לְכָל מְקוֹם, וְאֵשׁ מְסַמֶּלֶת אֶת הַגְּבוּרוֹת, לְכֵן טְבַעַה לַעֲלוֹת לְמַעְלָה לְסַמֵּל שֶׁהִיא מְסַלְקַת אֶת הַהִשְׁפָּעוֹת חֲזָרָה לְמַעְלָה שֶׁלֹּא יִרְדּוּ לְמַטָּה.

וְכֵן נִרְאָה לְבָאָר מַה שְׂמוֹבָא בְּרַשִׁי"י (בראשית לו), שְׁכָל אוֹתָם שְׁנַיִם שְׂיַעֲקֹב הַתְּאֵבֵל עַל יוֹסֵף אֵף עַל פִּי שְׂיִצְחָק הִיָּה יוֹדֵעַ שְׂיִוְסֹף חִי, לֹא גָלָה לְיַעֲקֹב שֶׁאִמֵּר הָאֵיךְ אֲגַלָּה וְהִקְבִּ"ה

פורים בגימטריא כושי.

[מֵאֵמֶר מִתּוֹךְ הַסֵּפֶר 'סוּד הַחֲשֵׁמַל']

מְצִינּוֹ בְּגִמְטְרִיא (מוֹעֵד קֶטָן טו.) שְׂשִׂאוּל נִקְרָא בְּשֵׁם כּוּשִׁי מִלְשׁוֹן כּוּשׁ, וְנִלְמַד מִהַכְּתוּב **"עַל דְּבָרֵי כּוּשׁ בֶּן יִמִּינִי"**, וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ דְּזֶה מִמֶּשׁ הַסוּד שֶׁל פּוּרִים וְשִׂאוּל כְּפִי שְׂבָאָרְנוּ בְּמֵאֵמֶר חֲשֵׁמַל אוֹת, שְׂמַתְגַּלָּה עֲטָרַת יְסוּד אֲבָא לְהַשְׁפִּיעַ לְמַלְכוּת. וְכֵן **כוּשִׁי** בְּגִמְטְרִיא **שְׂאוּל** או **פּוּרִים**. וְכֵן מְצִינּוֹ בְּמִדְרָשׁ (יִלְקוּט שְׁמוֹת קסח) שְׂמִשָּׁה רַבְּנּוּ מֶלֶךְ בְּאֶרֶץ כּוּשׁ אֲרַבְעִים שָׁנָה לִפְנֵי שְׂהוּצִיא אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, וְשִׁרְשׁ נִשְׁמַת מִשָּׁה הִיָּה

מוֹבָא בְּעֵץ חַיִּים לְהָאֲרִיז"ל (שַׁעַר א' ח"א ע' כב) שְׂכּוּשׁ הוּא בְּסוּד הַשִּׁכ"ה דִּינִים הַמִּתְקִיִּם כְּמִנְיֵן **כּוּשִׁי**. וּמִבְּאֵר שֵׁם (שַׁעַר יח ח"א ע' רסג) שֶׁהַסוּד שֶׁל **שִׁכ"ה** דִּינִים נִמְצָא בְּטַפָּה שֶׁל יְסוּד אֲבָא בְּזִמְנֵן הַזֶּה, דְּבַהֲשַׁפְּעַת יְסוּד אֲבָא יֵשׁ שִׁיךְ דִּינִים הַמִּתְקִיִּם בָּהּ גְּבוּרוֹת שְׂבִיטוֹד אֲמָא. וּבְפָרִי עֵץ חַיִּים לְהָאֲרִיז"ל (פּוּרִים תסט) מְקַשֵּׁר אֶת הָאֲרֵת עֲטָרַת יְסוּד אֲבָא שֶׁל פּוּרִים שְׂנִקְרָאת אֲגָרַת לְכוּשׁ, דְּאֲגָרַת בְּגִימְטְרִיא **שִׁכ"ה מְנַצֵּף"ד**.

עטרת יסוד אבא, כמובא ב'עץ חיים' להאריז"ל (שער א' ח"א ע' יז). וכן מובא בלק"ת להאריז"ל (שופטים ע' רסח) שצפרה נקראת "האשה הכושית" דשרשה היה משרש משה מבחינת כושי. ולכן אגרת בגימטריא משה רבנו, דאגרת מסמלת את הארת השכ"ה כדלעיל.

וכן מצינו בגמרא (קידושין מט:) עשרה קבים שכרות ירדו לעולם תשעה נטלו כושים. ורואים קשר בין הפושים לשכרות של פורים, ולזין המסמל את העטרה שב'יסוד של פורים שהיא עטרת יסוד אבא. וכן מובא ב'מבוא שער' להאריז"ל (ע' קפ) ששתיה היא בסוד הש"ך דינים. והוסיף הרה"ג ר' יהודה גולד שליט"א שהפור של פורים מרמז בשמה של צפורה שהיא האשה הכושית. וכן מצינו כוש במגלת אסתר שאחשורוש מלך "מהודו ועד כוש". ונראה דכוש מסמלת את סיום השפעתו של אחשורוש, בבחינת עטרה שב'יסוד דקלפה. וכן נראה דכוש היה בנו של חם שפגם בעטרת היסוד של אביו, לרמז שכוש דקלפה פוגם בעטרת יסוד אבא, וכן מובא בלק"ת להאריז"ל (בראשית ע' יא) שחם הוא בסוד הגבורות שב'יסוד הנקבה.

מצינו בגמרא (מ"ק טז:) "על דברי כוש בן ימיני" וכי כוש שמו והלא שאול שמו, אלא מה כושי משנה בעורו אף שאול משנה במעשיו, כיוצא בדבר אתה

אומר "על אודות האשה הכושית אשר לקח" וכי כושית שמה והלא צפורה שמה, אלא מה כושית משנה בעורה אף צפורה משנה במעשיה וכו', כיוצא בדבר אתה אומר "הלא כבני כושיים אתם לי בני ישראל" וכי כושיים שמן והלא ישראל שמן, אלא מה כושי משנה בעורו אף ישראל משנין במעשיהן מכל האמות, שמעתי מחכם אחד שליט"א שיש רמז בגמרא ששאול וצפורה ובני ישראל הם בבחינת כושים בזמן שהם משנים בעורם, היינו בפורים שמתחפשים ומשנים את העור. והוסיף הרה"ג ר' שמעון לסקר שליט"א שגם אצל שאול שהוא בגימטריא כושי או פורים, מצינו שהתחפש. כמו שכתוב (ש"א כח, ח) "ויתחפש שאול וילבש בגדים אחרים וילך הוא ושני אנשים עמו ויבאו אל האשה לילה ויאמר קסמי נא לי באוב והעלי לי את אשר אמר אליך".

מצינו בגמרא (מגילה י:) "לאות עולם לא יפרת" אלו ימי פורים. בארנו במאמר 'חשמל אות' את ענין ה'אות', אות שבת, אות תפלין ואות ברית מילה, שמסמלים את עטרת היסוד שמזוגת יסוד ומלכות. ולכן גם ימי הפורים נקראים אות, שיש בהם הארת עטרת יסוד אבא. וכפי שמצינו בזהר חדש (תיקונים קכא:) וקשורא דקב"ה ושכינתיה צדיק אות דתפלין.

שהתפלין נקראים אות בבחינת צדיק יסוד שמקשר קב"ה ושכינתיה.

מצינו בגמרא (עירובין צו.) מיכל בת כושי היתה מנחת תפלין. ומבאר רש"י בת כושי בת

שאול כדכתיב "על דברי כוש בן ימיני". נראה דמיכל בת שאול נמשכה לקים מצות תפלין דמצוה זו שיכת לשרש נשמתה ונשמת משפחתה השיכים לבחינת העטרה שבסוד שבתפלין בבחינת פורים.

דגם בתפלין מובא בפרע"ח להאריז"ל (תפלין ח"א ע'

צא) שסוד התפלין של ראש מגיע מיסוד אבא בתפלין דרבנו תם, וכן מצינו בזהר (תיקונים עד):

אבא תפלין דריישא. ורואים שאור התפלין של

ראש בא מהארת אבא, ומשפיע למלכות דרך

תפלין של יד. וזה סוד פורים ושאול, ולכן מרמז

מיכל בת כושי, דכושי בגימטריא שאול או

פורים, ובחינת כושי מסמלת את העטרה שבסוד

של פורים. וכן מצות תפלין של ראש נכתבה

בתורה בשפת הכושים כמובא בגמרא (מנחות לד):

לטטפת בין עיניך טט בכתפי שתים, פת

באפריקי שתים, ואפריקי שיכת לארץ כוש,

כמובא ב'ספר הברית', (חלק א' מאמר ט' פרק יא). וכן

מובא ב'ספר 'מאור עינים' (תהילים) שחיות ושרש

מדינת אפריקי היא ממצות תפלין. וכן מצינו

בגמרא (ברכות יד): **כל הקורא קריאת שמע**

בלא תפלין כאלו הקריב זבח בלא נסכים.

ורואים שהתפלין הם בחינת נסכים בחינת יין.

והוסיף הרה"ג ר' משה שץ שליט"א ששחרות

התפלין מרמזת על בחינת כושי שבתפלין,

ונראה דיש רמז לזה ב'עולת תמיד' להאריז"ל (ע'

סא) שמבאר את סוד שחרות התפלין, שבתי

התפלין מסמלים את המוחין דקטנות שהם

שמות אלהים בבחינת דין, וצבע השחר מרמז

על דין. וכן סוד השכ"ה המסמלים את כוש הם

דינים כדלעיל.

וכן מצינו במדרש (מכילתא פרשת בא) טבי עבדו

של רבן גמליאל היה מניח תפלין. ומובא

ב'שער הגלגולים' להאריז"ל (הקדמה כט) שטבי היה

גלגול חם בן נח, והוא לקח את הטוב שבחם.

ומבאר לדברינו דהטוב שבחם הוא בחינת תפלין.

וכן מובא בשל"ה (לד לד לה) **אמר הרב ז"ל שטבי**

עבד פנעני עבדו של רבן גמליאל היה הגלגול

של כורש, וזה הסוד רמוז במשנה בברכות

שאמר רבן גמליאל על טבי עבדו 'כשר' היה,

אותיות 'כרש'. ומצינו קשר בין כורש ליון,

כמובא בספר 'אסרי לגפן' (פורים ע' רפא) ש'כורש

שנתן רשות לבנות את בית המקדש השני, הוא

אותיות ש'כור לרמז על שיכותו לבחינת יין.

[במאמר המסגר שמעתי בשם אחד מגדולי

המקבלים שליט"א בענין בנית

הארץ בימינו דרך הציונות ומדינת ישראל, וגם

דרך הישמעאלים שבונים את הארץ מהפסו

שמקבלים מכל העולם בגלל הסכמי אוסלו וכו',

שכל זה הוא סוד הנסירה שבאה קדם הגאולה

שהיא בסוד הנשואין. דנסיכה היא בחינת אבא

שהיא בסוד הנסירה שמכינה את הגאולה, ואף על פי שנתנו למדינה שם ישראל, הישראל האמיתי נמצא בתרדמה, כמו בתקופת פורים.

וכן השתלשל שהמלך שמלך בארה"ב נקרא אבמ"ה ר"ת ארור המן ברוך מרדכי, דסוד הכושים הוא סוד הפורים, ומתגלה בעולם האור של אבא לסים את הנסירה לקראת הבית השלישי שיבנה במהרה בימינו אמן. וכן ארור המן או ברוך מרדכי, כל אחד מהם בגימטריא ברק חוסיין אובאמה. וכן שתי האותיות הראשונות של אבמה ר"ת ארור ברוך. ומרמזות על חדש אב שהוא חדש הרבון, והוא ר"ת אדום בבל שהחריבו את שני בתי המקדש כמובא בשל"ה. וכן שמעתי מדודי ר' משלם לאטץ שליט"א שאבמ"ה ר"ת אתה בחרתנו מכל העמים, שבזמנו נזכה במהרה בימינו לראות את עליונות ישראל על העמים. וכן סוד הגאולה הוא סוד הארת עטרת היסוד, כפי שהבאנו לעיל מה'לשם'. וכן סוד הגאולה הוא סוד השכ"ה גבורות ממתקות שהוא סוד הכושים כדלעיל, כמובא ב'שער הפנונות להאריז"ל' (ח"א רלא) ותכונן כי ר"ת השיבה שופטינו כבראשונה הוא שכ"ה והם בחי' שכ"ה גבורות. וכן נהר גיחון שקשור עם הגאולה כדלעיל, קשור עם כוש, כמו שכתוב (בראשית ב, יג) "ושם הנהר השני גיחון הוא הסובב את כל ארץ כוש".

ואמא שמכינים את בתם לנשואין, והאור של אבא יורד ישר לבת שהיא בחינת מלכות, והנסירה נקראת בנין המלכות. וכן בניית הארץ וכו' היא הכנה לגאולה שנעשית גם דרך הקלפות, ואותה הכנה שעושים הציונים, עושים גם הישמעאלים. והכנה לגאולה היא לא אתחלתא דגאולה כמו שאחרים טענו, כמו שצחצוח המנעלים לשבת אינו אתחלתא דשבת, ואין כאן המקום להאריך. ולפי זה מבאר שקדם גאלת בית שני היתה נסירה בגס פורים שהשתלשל דרך המן שנתן עצה לאחשורוש להרג את ושתי. וכן מובא במלבי"ם (אסתר ג, א) שהמן היה זה שיעץ לאחשורוש לקבץ בתולות ולמצא מלכה חדשה, ובזה הוא בעצמו גרם שאסתר תנשא לאחשורוש, ותפר את מזמותיו להרג את כלל ישראל. כל זה היה האור של אבא בסוד סיום הנסירה, כמובא ב'שער הפנונות' להאריז"ל על פורים. ובארנו במאמר 'סוד החצי' שבמגלת אסתר לא מזכרת הלשון ארץ, רק מדינה שהיא מלשון דין והיא בגימטריא חצי. לרמז על סוד הנסירה שמנסרת את חצי הדינים. וכן בארנו שלא מזכרת כלל המלה 'ישראל' במגלת אסתר, ד'ישראל' מסמל את זעיר אנפין, שהיה ישן בכל תקופת פורים בבחינת התרדמה שה' הפיל על אדם הראשון כשבנה את חוה. וממילא 'ישראל' כביכול אינו קים במגלת אסתר. וכך השתלשל בגשמיות גם בזמננו שיש מדינה דרך הקלפות

הקשר בין גלעד שליט להמתקת הדינים בתקופת משיח בן יוסף.

[מאמר מאת הרה"ג ר' משה לוינגר שליט"א מבני ברק.]

[ח"ו לא לחשב שאנו מרמזים עליו באפן אישי שהוא משיח. וחיבים לצין שגדולי ישראל באבו על כך שהוא ומשפחתו לא הזכירו שם שמם בשחרורו, ומנעו קדוש השם. וכפי שכבר אמרו עליו שהוא תינוק שושבה פעמים. רק כמזנו שהקב"ה מרמז לנו דרכו את התקופה והמצב. כיון שהוא סבל יסורים עבור עם ישראל להמתיק את התקופה הזאת. אחת הדרכים לדעת מי סובל עבור עם ישראל, לעמת מי שסובל עבור עצמו היא, כשרואים שכל עם ישראל משתתף בסבל, וחי כל פרט ממנו, זאת ראיה ברורה שהיסורים הם עבור הכלל. והדברים פשוטים.]

יום שחרורו של גלעד שליט ערב הושענא רבא: היום בו מתחברים משיח בן יוסף ומשיח בן דוד, יסוד ומלכות. וזה סוד התקופה שלנו.

זמן השבי של גלעד שליט: 1943 ימים [עם יום החטיפה והשחרור] כמנין השנים מחרבן בית המקדש עד היום, זמן גלות כלל ישראל. **יום לשנה** ממש. והוסיף הרה"ג ר' אליהו בוחבוט שליט"א שהכתוב (תהילים קמ, ה) "שמרני ה' מידי רשע מאיש חמסים תנצנני אשר חשבו לדחות פעמי". בגימטריא 1943.

שמו של גלעד שליט: השם שליט: מרמז על מלכות בית דוד. כמו שכתוב (דניאל ז, יד) "ולה יהב שלטון ויקר ומלכו". וכן אצל יוסף כתוב (בראשית מב, ו) "ויוסף הוא השליט על הארץ". השם גלעד הוא הסוד של "ג בעמר" ושל גלוי פנימיות התורה, סוד פנימיות הגאולה.

מקום מגוריו של גלעד שליט: בגליל סמוך למירון, ולפקיעין, ולמעלות, המקומות של גלוי פנימיות התורה, ומקום הישוב שמו מצפה הילה המרמז על אור. והילה בגימטריא נ' שערי בינה, המסמלים את האור של הגאולה כדלעיל. וכן סוד הגלעד של יעקב הוא בסוד מצפה. כמו שכתוב (בראשית לא, מח) "על בן קרא שמו גלעד: והמצפה אשר אמר". ומבאר רש"י שם "והמצפה אשר אמר" "והמצפה אשר בהר הגלעד". וכמו שכתוב "ויעבר את מצפה גלעד". ולמה נקרא שמה מצפה לפי שאמר כל אחד מהם לחברו "יצא ה' ביני ובינך אם תעבר את הברית". רואים שקראו לגלעד של יעקב מצפה גלעד. וכן מובא בספר 'הכתב והקבלה' (בראשית לו, יב) "על בן קרא שמו גלעד: והמצפה" עומד במקום שנים, לסוף ולתחלת פסוק, כאלו אמר קרא שמו גלעד והמצפה, והמצפה אשר אמר, כי בשני שמות נקרא גלעד והמצפה.

שם אביו: נעם מרמז על סוד אור הבינה של שבת והגאולה. כידוע מפונות הרש"ש לניהי נעם שאומרים במוצאי שבת.

מקום חטיפתו: כָּרֶם שָׁלוֹם. מִרְמָז על סוד השָׁלוֹם בבחינת יסוד, שהביא ביסוריו למלכות שהיא בסוד כָּרֶם, להמתיק דיניה מחבלי המשיח. ולהמתיק את החבור של משיח בן יוסף, ומשיח בן דוד. ומקום חזרתו מהשבוי נקרא אֶמֶת י מלשון אֶמֶת. שהיא סוד החבור של יסוד ומלכות בידוע. **הִרְמָז** בפרשת השבוע (דברים לד, א) "וַיֵּרָאֵהוּ ה' אֶת כָּל הָאָרֶץ אֶת הַגִּלְעָד עַד דָּן" ומבאר רש"י הִרְאָהוּ אֶת כָּל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּשָׁלוֹתָהּ וְהַמְצִיקִין הָעֲתִידִין לְהִיּוֹת מְצִיקִין לָהּ. [מהרה"ג ר' אליהו בוחבוט שליט"א].

הִרְמָז בהפטרות השבוע (ישעי' מב ז) "לִפְקֹחַ עֵינַיִם עוֹרוֹת לְהוֹצִיא מִמֶּסְגֶּר אֲסִיר מִבֵּית כָּלֹא יִשְׁבִּי חֶשֶׁךְ".

מובא בספר 'קדשת לוי' (ויצא) מל"ג בעמר מתחיל ההארה של מעמד הר סיני שהיא קבלת התורה. וזהו "ויקרא לו יעקב גל עד", כלומר פִּינוֹן שְׁמָגִיעַ ג'ל שהוא מִרְמָז על ל"ג בעמר אז מתחילין להאיר בחינות הארה קבלת התורה. וכן מובא ב'שער הפנונות' להאריז"ל (ספירת העומר) וזה סוד מה שאמר יעקב "ע"ד הג'ל הזה" רמז אל השם הנזכר שהוא בגי' ע"ד. ואמנם האותיות המתחלפות בו הם בגימטריא ג'ל והנה בהגלות נגלות השם הנזכר ביום ל"ג לעמר שהוא סוד אותיות המתחלפות שהוא יותר רחמים כנזכר אז פסקו מלמות. רואים שהאריז"ל מקשר את הגלעד של יעקב לל"ג בעמר, וכן גל עד, מרמז על השפעת פנימיות התורה, גל הוא מלשון גלוי, ועדות מגלה את הנסתר לבית דין, והיא מסמלת את גלוי הנסתרות. וכן מירון נמצאת בארץ הגליל, המרמז על בחינת גל. ומצינו בגמרא (ע"ז ה:) שבארץ הגליל היו מרבדים בשמחה בערב יום הכפורים יותר משאר מקומות. וכן ערב הושענא רבא יום שחרורו של גלעד שליט בו רבתה השמחה בגליל במקום מגוריו סמוך למירון, ולפקיעין, המקומות של גלוי פנימיות התורה, הוא באותו סוד של ערב יום הכפורים, כי שני ימים אלו הם בסוד חתום הדין. וכן גאולה היא מלשון גל, דלעתיד לבא בזמן הגאולה יזכו לחכמת התורה דרך בחינת גל.

וכן יום חטיפתו של גלעד שליט היה בא' בתמוז שיש סוברים שהוא יום פטירת יוסף הצדיק. ויום שחרורו בערב הושענא רבא באושפיזין של יוסף הצדיק. וכן גלעד הוא שם ששייך לשבט מנשה שבא מיוסף, כמו שכתוב (במדבר כז, א) "גלעד בן מכיר בן מנשה למשפחת מנשה בן יוסף". וכן כתוב (במדבר לב, מ) "ויתן משה את הגלעד למכיר בן מנשה וישב בה". ויוסף הוא הצדיק יסוד עולם, שעליו נאמר בזהר (פנחס רלו) צדיק יסוד בו סוד. והוא מגלה את סודות התורה. וכן מצינו בזהר (פקודי רלד) "סוד הוי"ה ליראיו ובריתו להודיעם" מפני שהוא מקום שעומד לגלות. וכן יציאתו של גלעד שליט מהשבוי לעיני כל העולם בכבוד גדול, דומה ליציאת יוסף מהבור. מביא עמיקתא לאיגרא

רָמָה. וְכֵן רוֹאִים שֶׁגִּלְעָד קָשׁוּר לְמַכִּיר בֶּן מְנַשֶּׁה, שֶׁנִּקְרָא מַכִּיר עַל שֵׁם מְכִירַת יוֹסֵף. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' נִתְנָאֵל קָקוֹן שְׁלִיט"א שֶׁהַפְּסוּק "וַיֹּסֵף הוּא הַשְּׁלִיט" בְּגִימְטְרִיָּא גִלְעָד בֶּן אֲבִיבָה שְׁלִיט.

וְזֶה לְשׁוֹן הַסֵּפֶר 'חֲנֻכַּת הַתּוֹרָה' (לִיקוּטִים לַפְּרָשָׁת תְּבוּא אֹת רַכּוּ) "אֶרְמִי אֲבִד אֲבִי וַיֵּרֶד מִצְרֵימָה", יֵשׁ לַפֶּרֶשׁ עַל פִּי מַה דְּאִיתָא בְּסֵפֶר 'גְּלִיָּא רְזִיא' וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: בְּשִׁבִּיל שֶׁהֵבִיא יַעֲקֹב אֲבִינוּ לְשׁוֹן תַּרְגוּם בְּתוֹרָה, לְבֶן קֶרְאוּ יִגְר שֶׁהָדוּתָא, וַיַּעֲקֹב קֶרְאוּ גִלְעָד. בְּשִׁבִּיל כֵּן בָּאוּ יִשְׂרָאֵל מִצְרֵימָה דְּנֻקָּא. וַיֵּשׁ לֹמֵר דְּזֶה שְׁאֲמַר הַפְּתוּב בְּפֶרֶשֶׁת וַיָּשָׁב "וַיֵּשְׂאוּ עֵינֵיהֶם וַיֵּרְאוּ וַהֲנֵה אֶרְחַת יִשְׁמַעְאֵלִים בָּאָה מִגִּלְעָד לְהוֹרִיד מִצְרֵימָה", רוֹצֵה לֹמֵר שֶׁבָּאוּ מִגִּלְעָד הַוְּאִיל שֶׁיַּעֲקֹב הֵבִיא גִלְעָד לְשׁוֹן תַּרְגוּם בְּתוֹרָה. לְכֵן הִכְרַח יוֹסֵף לֵירֵד מִצְרֵימָה. וְזֶה שְׁאֲמַר הַפְּתוּב "אֶרְמִי" דִּיקָא אֲבִד אֲבִי וַיֵּרֶד מִצְרֵימָה". רוֹצֵה לֹמֵר בְּשִׁבִּיל שֶׁהֵבִיא אֲבִי לְשׁוֹן אֶרְמִי בְּתוֹרָה, זֹאת גֶּרֶם שֶׁלְכֵן הִכְרַח לֵירֵד מִצְרֵימָה. וַיֵּשׁ לַפֶּרֶשׁ גַּם כֵּן דְּזֶה שְׁאֲמַר בַּעַל הַהֲגָדָה וַיֵּרֶד מִצְרֵימָה מִלְּמַד שֶׁהִיָּה אֲנוֹס עַל פִּי הַדְּבָר. רוֹצֵה לֹמֵר בְּשִׁבִּיל שֶׁדָּבָר יַעֲקֹב אֲבִינוּ לְשׁוֹן אֶרְמִי עִם לְבֶן, לְכֵן הִיָּה אֲנוֹס לֵירֵד לְמִצְרַיִם. רוֹאִים שֶׁהַסּוּד שֶׁל "גִּלְעָד" מְרַמֵּז עַל מְכִירַת יוֹסֵף, וְעַל יְרִידַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְגָלוּת מִצְרַיִם דֶּרֶךְ הַיִּשְׁמַעְאֵלִים שֶׁמְכָרוּ אֶת יוֹסֵף. וְסוּד הַגָּלוּת הוּא גַם סוּד הַגְּאֻלָּה. כְּשִׁמוֹסִיפִים אֶת הָאוֹת א' לְגוּלָּה וְנִהְיָכְתָּ לְגְאֻלָּה. וְרוֹאִים שֶׁהַשְׁתַּלְשֻׁלָּה גְאֻלָּה שֶׁל גִּלְעָד שְׁלִיט דֶּרֶךְ יִשְׁמַעְאֵלִים שֶׁהוֹבִילוּהוּ לְמִצְרַיִם. בָּאוֹתוֹ מִסְּלוּל שֶׁהַשְׁתַּלְשֻׁלָּה הַגָּלוּת אֲצֵל יוֹסֵף הַצַּדִּיק כְּשִׁירֵד לְגָלוּת מִצְרַיִם, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב "וַהֲנֵה אֶרְחַת יִשְׁמַעְאֵלִים בָּאָה מִגִּלְעָד וְגו'" לְהוֹרִיד מִצְרֵימָה". וְאֲנוּ בְּסוּף תְּקוּפַת מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף כְּפִי שֶׁבְּאַרְנוֹ לְעִיל בְּמֵאמֶר. וְכֵן הַשֵּׁם שְׁלִיט מְצִינוּ אֲצֵל יוֹסֵף כְּשֶׁהִיָּה בְּמִצְרַיִם כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (בְּרֵאשִׁית מ"ב, ו) "וַיֹּסֵף הוּא הַשְּׁלִיט עַל הָאָרֶץ הוּא הַמְּשָׁבִיר לְכָל עַם הָאָרֶץ". וְכְּפִי שֶׁבְּאַרְנוּ שֶׁגִּלְעָד שְׁלִיט סָבֵל אֶת הַיִּסּוּרִים שֶׁל מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף לְהַמְתִּיק אֶת חֲבָלָיו.

וּבִיְתֵר עֲמֵק הַסּוּד שֶׁל "גִּלְעָד" הוּא הַסּוּד שֶׁל גִּלּוּי סוּדוֹת הַתּוֹרָה. וְזוֹכִים לָזֶה בְּזִכּוֹת בְּרוּר הַנִּיצוּצוֹת. וְכְשִׁיעֲקֹב יֵצֵא מִלְּבָן לְאַחַר עֲבוּדַת בְּרוּרֵי הַנִּיצוּצוֹת, וְהוֹלֵדֶת הַשְּׁבָטִים. הוּא הַזִּכִּיר אֶת "גִּלְעָד", שֶׁעֲכָשׁוּ הוּא יִזְכֶּה לְגִלּוּי סוּדוֹת הַתּוֹרָה. וְלִבֶּן נֶסֶה בְּכָל כֹּחוֹ לַעֲקֹב אֶת זֶה לְכֵן הוּא הִפָּךְ אֶת זֶה לְלִשׁוֹן תַּרְגוּם שֶׁהַחֲכָמָה לֹא תִתְגַּלֶּה בְּצַד הַקִּדְשָׁה. וְזֶה גֶרֶם אֶת יְרִידַת יוֹסֵף וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִצְרַיִם לְהַמְשִׁיךְ אֶת עֲבוּדַת בְּרוּרֵי הַנִּיצוּצוֹת, כְּדִי לְזַכּוֹת לְמִתֵּן תּוֹרָה וְלְגִלּוּי סוּדוֹת הַתּוֹרָה. וְכֵן מוּבָא ב'מְגִלָּה עֲמָקוֹת' (וַאֲתַחֲנֹן לֵה) שֶׁהַסּוּד שֶׁל "יִגְר שֶׁהָדוּתָא" הוּא אוֹתוֹ סוּד שֶׁל "וַיִּגְר מוּאָב". וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ דְּמְצִינוּ בְּזֵהָר (בִּלְק קצח:) שֶׁמוּאָב פָּחַד מִעַם יִשְׂרָאֵל בְּגִלְל שֶׁרָאָה אֶת הַמְּשִׁיחַ יוֹצֵא מִמֶּנּוּ. יוֹצֵא שְׁאוֹתוֹ פָּחַד שֶׁהִיָּה לְלִבֶּן מִגִּלּוּי סוּדוֹת הַתּוֹרָה, הִיָּה גַם לְמוּאָב שֶׁפָּחַד מִהַמְּשִׁיחַ שִׁיּוּצָא מֵהֶם וּמִגִּלְלָה אֶת סוּדוֹת הַתּוֹרָה, וּבִכְחַת זֶה מְכַלָּה אֶת כָּל הָרַע מִהָעוֹלָם. כְּמוּבָא ב'אֹר הַחַיִּים' (בְּרֵאשִׁית מ"ט, יא) "כִּבְּס בִּינִי לְבִשׁוֹ" יִתְבָּאֵר עַל דֶּרֶךְ אִמְרָם ז"ל בְּזֵהָר חֲדָשׁ פֶּרֶשֶׁת בְּרֵאשִׁית, כִּי גָלוּת הִרְבִּיעִי שָׁבוּ וְגָלָה הַגּוֹאֵל הָעֲצוּם צָרִיךְ שֶׁתִּהְיֶה בְּיָד

יִשְׂרָאֵל מִצּוֹת עֵסֶק הַתּוֹרָה, זוֹלוֹת זֶה יִתְעַכֵּב מִלְבָּא, וְלִזְה רָמַז בְּאָמְרוֹ "כִּבֵּס בֵּינִי לְבִשׁוֹ", פֶּרוֹשׁ כִּי כִחוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַמְצַפֶּה שִׁילֵה שְׁמוֹ, הוּא בְּחִינַת עֵסֶק הַתּוֹרָה שֶׁיִתְעַסְקוּ יִשְׂרָאֵל בֵּינֶיהָ שֶׁל תּוֹרָה. וְרוֹאִים שֶׁהֵכֵחַ שֶׁל הַמְשִׁיחַ הוּא בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה שֶׁנִּמְשְׁלוּ לֵינן.

להלן נביא טבלאות דילוגים אחד על החטיפה, והשני על השחרור ששלח אלינו הרה"ג ר' מתתיהו

גלזרסון שליט"א

[illegible][illegible]

קץ הגאולה האחרון [בעתה] שנת תשע"ב / גלעד

שליט

ונביא טבלה מתוך הספר 'סוד החשמל' בה אנו רואים איך הפרשה של יציאת יעקב מלבן, היא באותו סוד של יציאת ישראל ממצרים.

רדיפת לבן אחרי יעקב, "ארמי אבד אבי".	רדיפת פרעה אחרי בני ישראל, "ויחד מצרימה".
(שמות ל, לו) "וישם דרך שלשת ימים בינו ובין יעקב ויעקב רעה את צאן לבן הנותרת".	(שמות ג, יח) "ועתה גלכה נא דרך שלשת ימים במדבר ונזבחה לה' אלהינו".
(בראשית לא, כב) "ויגד ללבן ביום השלישי כי ברח יעקב".	(שמות יד, ה) "ויגד למלך מצרים כי ברח העם".
לבן התעורר לרדף אחרי יעקב ביום השלישי, והשיגו ביום השביעי.	פרעה התעורר לרדף אחרי בני ישראל שלא חזרו ביום השלישי, והשיגם ביום השביעי.
הרודף נסע ביום אחד מה שהנרדף נסע בשבעת ימים.	הרודף נסע ביום אחד מה שהנרדף נסע בשבעת ימים.
היתה התגלות אלקית שמנעה מהרשע להזיק לצדיק.	היתה התגלות אלקית שמנעה מהרשע להזיק לצדיק.
יעקב המשרש בספירת התפארת יצא בשלום מקלפת לבן ברכוש גדול, עם כל הניצוצות שהיה צריך לברר.	בני ישראל יחד עם משה המשרש בספירת התפארת יצאו בשלום ממצרים ברכוש גדול, עם כל הניצוצות שהיו צריכים לברר שם.
מצינו במדרש (ילקוט ויצא קל) "וילך וישב לבן למקומו חזר לדויו מלמד שנכנסו ליסטין בתוך ביתו והיו מקרקרין בו כל הלילה".	מצינו בגמרא (ברכות ט:) שעשאוה במצודה שאין בה דגן, הינו שלקחו את כל ממונם של המצרים.
כשיצא יעקב מלבן, רחל גנבה את התרפים של אביה.	ביציאת מצרים כתוב (שמות יב, יב) "ובכל אלהי מצרים אעשה שפטים".
לבן הארמי רמה את יעקב כמו שכתוב (בראשית לא, ז) "ואביכון התל בי והחלף את משפתי עשרת מנים".	פרעה רמה את בני ישראל כמובא במדרש (במדב"ר טו, כ) "ויעבדו מצרים את בני ישראל בפרך" בפה כך נטל סל ומגרפה מי היה רואה את פרעה נוטל סל ומגרפה ועושה בלבנים ולא היה עושה.

מִשֶּׁה נִלְחַם בְּמִצְרַיִם דֶּרֶךְ מִטָּה הָאֱלֹהִים.	יַעֲקֹב נִלְחַם בְּלָבֵן דֶּרֶךְ הַמַּקְלוֹת בְּשִׁקְתוֹת הַמַּיִם.
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יָצְאוּ מִמִּצְרַיִם בְּעֶרְמָה שְׂאֵמְרוּ (שמות ה, ג) "נִלְכָּה נָא דֶּרֶךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים בַּמִּדְבָּר וְנִזְבְּחָה לַה' אֱלֹהֵינוּ". וְהִתְכַּוְּנוּ לַצֵּאת לְגִמְרִי.	יַעֲקֹב בָּרַח בְּעֶרְמָה בְּלִי לֹמֵר לְלָבֵן.
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יָצְאוּ מִמִּצְרַיִם בְּיוֹם ט"ו בְּנִיסָן.	יַעֲקֹב עָשָׂה אֶת הַגֵּל וְנִפְרַד מִלָּבֵן בְּיוֹם ט"ו בְּנִיסָן, כַּמּוּבָא בַּמִּדְרָשׁ (וּלְקוּט בִּלְק תַּשְׁסָה).
כְּתוּב (שמות א, יב) "וְכֹאֲשֶׁר יַעֲנוּ אֹתוֹ כֵּן יִרְבֶּה וְכֵן יִפְרֹץ", הַיְסוּרִים וְהַעֲנוּיִים שֶׁבָּאוּ לְמַנַּע הַתְּרַבּוּתָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, גָּרְמוּ אֶת הַתְּרַבּוּתָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, דָּעַל יְדֵי הַעֲנוּיִים בָּרְרוּ אֶת הַנִּיצוּצוֹת שֶׁבַּמִּצְרַיִם יוֹתֵר מֵהֶר.	מִצִּינוּ בַּמִּדְרָשׁ (ב"ר סח, יא) "וַיִּשְׁכַּב בַּמָּקוֹם הַהוּא" אָבֵל כָּל עֲשָׂרִים שָׁנָה שְׁעֵמֵד בְּבִיתוֹ שֶׁל לָבֵן לֹא שָׁכַב, וּמָה הָיָה אוֹמֵר, כָּל סֵפֶר תְּהִלִּים הָיָה אוֹמֵר. מִשְׁמִים מְסוּבִּים, שְׁיַעֲקֹב יַעֲבֹד עֲבֹדֶת פֶּרֶךְ אֶצֶל לָבֵן, וְזֶה יִגְרֵם לוֹ שְׁיוּכָל לְהוֹצִיא אֶת הַנִּיצוּצוֹת יוֹתֵר מֵהֶר לֹא קִטְרוּגִים וְעִכּוּבִים.
(שמות ג, כא) "וְהָיָה כִּי תִלְכּוּן לֹא תִלְכּוּ רִיקָם".	(בראשית לא, מב) "לֹוֹלִי אֱלֹהֵי אָבִי אֱלֹהֵי אֲבֹרְהָם וַיַּחֲדָה יַעֲקֹב הָיָה לִי כִּי עָתָה רִיקָם שְׁלַחְתָּנִי".
הַמִּצְרַיִם לָקוּ עֲשׂוֹר מִכּוֹת.	(בראשית לא, מא) "וַתַּחֲלֹף אֶת מִשְׁכַּבְתִּי עֲשָׂרַת מַיִם". כָּכָל פַּעַם שְׁלָבֵן קָבַל מִכָּה בַּפְּרִנְסָה הוּא הַחֲלִיף אֶת מִשְׁכַּבְתּוֹ שֶׁל יַעֲקֹב.
פְּרַעָה נָסָה לְמַנַּע אֶת הַלְדַּת מִשֶּׁה וְגִזֵּר לְהַשְׁלִיךְ אֶת הַתִּינוּקוֹת לַיָּאֵר, וּמִגִּזְרָה זֹאת הִשְׁתַּלְשַׁל שְׁבִתָּהּ תַּכְנִים אֶת מִשֶּׁה לְתוֹךְ בֵּיתוֹ שֶׁל פְּרַעָה, וּמִשֶּׁה נָהִיָּה חֲשׁוּב בְּבֵית פְּרַעָה, וְהַתְּחִיל לַעֲזֹר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל, וְלִהְיוֹתֵיהֶם.	לָבֵן נָסָה לְמַנַּע אֶת הַלְדַּת יוֹסֵף עַל יְדֵי יַעֲקֹב וְרַחֵל, וְלָבֵן הִכְנִיס אֶת לָאָה בַּמָּקוֹם רַחֵל, וּמִזֶּה נּוֹצֵר רְאוּבֵן, שֶׁהוּא זֶה שֶׁהִצִּיל אֶת חַיֵּיו שֶׁל יוֹסֵף כְּשֶׁהִשְׁבִּטִים רָצוּ לְהַרְגוֹ, כְּמוֹ שְׁכַתוּב (בראשית לו, כא) "וַיִּשְׁמַע רְאוּבֵן וַיִּצְלָהוּ מִיָּדָם".
תַּכְלִית הַיְרִידָה שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִצְרַיִם הָיְתָה לִיצוּר אֶת הַנֶּפֶשׁ שֶׁל כָּלל יִשְׂרָאֵל. [שְׁשִׁים רְבּוּא].	תַּכְלִית הַיְרִידָה שֶׁל יַעֲקֹב לְלָבֵן הָיְתָה לִיצוּר אֶת הַנֶּפֶשׁ שֶׁל כָּלל יִשְׂרָאֵל. [י"ב שְׁבִטִים].
יַעֲקֹב יָרַד לְמִצְרַיִם אָנוּס, כַּמּוּבָא ב'הַגָּדָה שֶׁל פֶּסַח' "וַיֵּרֵד מִצְרַיִמָּה, אָנוּס עַל פִּי הַדְּבָר".	יַעֲקֹב יָרַד לְלָבֵן אָנוּס בַּמִּצּוֹת כְּבוֹד אָב וְאִם כְּשֶׁבָרַח מֵעֵשׂוּ.
פְּרַעָה רָדַף אַחֲרֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל דִּנְשָׁאוּ אֶצְלוֹ קֶצֶת נִיצוּצוֹת שֶׁבְּנֵי יִשְׂרָאֵל עֲדִין לֹא בָּרְרוּ.	לָבֵן רָדַף אַחֲרֵי יַעֲקֹב, דִּנְשָׁאוּ אֶצְלוֹ קֶצֶת נִיצוּצוֹת שְׁיַעֲקֹב עֲדִין לֹא בָּרַר.
מִצִּינוּ בַּמִּדְרָשׁ (שְׁמֹר"ר כא, ה) "וּפְרַעָה הַקָּרִיב" שֶׁהַקָּרִיב אֶת יִשְׂרָאֵל לְתַשׁוּבָה שְׁעָשׂוּ. וְכֵן מִצִּינוּ בְּזֹהָר חֹדֶשׁ (וַיִּשָּׁב לוֹ: מִיָּהוּ פְּרַעָה, זֶהוּ הַדִּין הָעֲלִיוֹן הָעוֹמֵד לְהַפְרֵעַ מַעֲוֹנוֹת הָעוֹלָם.	מִצִּינוּ בַּמִּדְרָשׁ (ב"ר ע, י) "הַיְדַעְתָּם אֶת לָבֵן" הַיְדַעְתָּם אֶת מִי שֶׁהוּא עֲתִיד לְלָבֵן עוֹנוּתֵיכֶם כְּשֶׁלֶּג.

קץ הגאולה האחרון [בעתה] שנת תשע"ב / גלעד

שליט

מכתב

מאת הרה"ג ר' מתתיהו גלזרסון שליט"א בענין האסיר יהונתן פולארד הי"ו.

כו בחשון התשע"ב

לכבוד עורך העלון 'סוד החשמל' וכו'.
 הראשל"צ רבי מרדכי אליהו זצ"ל אמר ליהונתן פולארד שסוד נשמתו מיוסף הצדיק ושינה את שמו מיונתן ליהונתן. והביאור בזה כנראה על פי מה שמובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (פ' בראשית ע' לז) **יהונתן הוא ביסוד, ודוד במלכות. וכן פולארד בגימטריא נער** כמו שכתוב על יוסף (בראשית לז, ב) **"והוא נער"**. להלן נראה את הממצאים בטבלה הראשונה **יונתן פולארד האסיר בבית הסהר בארץ אדום** בתוך הפרשה של יוסף הצדיק בבית הסהר. הדילוג יונתן נמצא בתוך הפסוק של יוסף "והוא נער". ויש גם **אליהו**. המרמז על הרב אליהו זצ"ל שהיה הרב שלו.

922+	פולארד יונתן בבית הסהר יוסף
54085:	בראשית לז:ב (2:37) —
א לא:כו	יאמר לבן ליעקב מה עשית ותגנב את לבבי ותגנב את כנתי כשבי ותחרב למחנה נבאת לברך ותגנב את
א לא:מב	הליכי עתה ריקם שלחתי את עבדי ואתי גיע כפי ראה אל הים ויכחאמשו יען לבן ויאמר אליעקב
א לב:ה	צאן ועבד ושפחה ואשלחה להגיד לאדני למצאן בעיניך וישבו המלאכים אל ליעקב לאמר באנו אל
א לב:כ	ניואו ליישאפני ותעבר מהמנהל לפני ווהוא לבן בלי לההוא במחנה ויקסבלי לההוא ויקח את
א לג:ז	וויאמרמי לכך להמחנה צהא שרפגשתי ויאמר למצאן בעיניאדני ויאמר עשו ישר באחייה
א לד:ז	שימו יחר להם מאד כי נבלה עשה בישראל לשכב את בת יעקב וכך לא עשה וידברחמו וראתם לאמר שכח
א לד:כה	ישיבה ותסכא ביסו יקחו שני בני יעקב שמעון ולוי אחידי נהא ישחרבו ויבאו עלה עירבטחו וי
א לה:י	מך יעקב לא יקרא שמך עוד יעקב כי אמ ישראל יהי השם עמי ויקרא את שמו ישראל ויאמר לו ואלהי יסאני
א לו:ב	עדהבתי לך החתי ואחאלי במהבתי ענהבצבעו ונחתי ואתבשמת בתי שמעאלא ונתנבי ונתלד
א לו:כ	ושובלוצבעו ונענה ודשו ויצר ודישן אלהא לפי החריבנישעי האריז"ל ויהי ובני לוטן
א לז:ב	והיעקב וספק שבע עשרה שנה הירעה האתאח ו ובצאן והוא אנעראת ב בלההוא ת בני צלפה נ שיא
א לז:יח	רבאליהם ויתנכל ואתו להמיתו ויאמר ואישאל אחי והנהבוע להחלמותה לצהבא ועתה לכו ונהרג
א לז:לה	אן להתנחם ויאמר כי ארד אל בניאם לשאלה ויבא את ואבי ווהמדניס מכר ואתו למצריים לפוטיפ
א לח:יח	מך ופתי לך ומטק אשר בידך ויתן להו באליהו ונתהירו ותקם ונתן לח ותסרע יפה מעליה ונתלבשבג
א לט:ה	יברך והוא תביית המצרי בגללי וסף ויהי ברכת יהוה בכל אשר ישל ובבית ובשדה ויעצב לאשרל
א לט:כא	נישר בית הסהר ויתן שר בית הסהר ל וי וספקא כל האסיר מאשר בבית הסהר ואתכל אשר עשי שמחהו
א מט:טו	יתימא ומכה שמ ואתיב בורו וראשרה אפיסכו ובפתרו יאמר אלי וספקאני בחלומי והנהשלש
א מא:י	רבי תשרהטבחי סאתי ואתשרה אפיסכו בחלומי וסבלי להאחדאני והוא איש כפתרו ונחלמו לחמו
א מא:כח	ברתי אלפרעה אשרהאליה עשההארהא אתפרעה ונהשבע שני סבא ותשבעגדו לבכ לארץ מצריים וקמו
א מא:מו	קמצרים ויצאי וספק לפני פרעה ויעברכ לארץ מצריים ותעשה ארץ בשבע שני השבע לקמצרים ויקב

מכתב

מאת הרה"ג ר' מתתיהו גלזרסון שליט"א.

כז בחשוון התשע"ב

לכבוד עורך העלון 'סוד החשמל' וכו'.
 אני שולח לכם טבלה מעניינת שמצאתי על **משיח תשע"ב** כל המימצאים הם מתחת לברכה שקבל יוסף הצדיק מיעקב אבינו. שזה מרמז גם על הקשר למשיח בן יוסף כפי שכתבתם. המעניין ביותר בטבלה שזה מופיע בסמוך לדילוג **משיח א"ל** שהוא הדילוג המינימלי ביותר בכל התורה, ושם א"ל מסמל את מידת החסד בסוד שם ע"ב כפי שכתבתם. בנוסף רואים בטבלה **אליהו, פסח, גאלה**, כולם בסמוך זה לזה שזה שוב הסמיכות המינימלית ביותר של מלים אלו יחד בכל התורה כולה. וזה משמעותי ביותר בתורת הסטטיסטיקה. המלה **תשובה** עוברת לכל אורך הטבלה. זה ממצא חשוב ביותר גם מבחינה מדעית לאלו שמבינים בתורת הסטטיסטיקה.

Table	13
תשע"ב משיח	2222
דברים א: יט (19:1)	250993
א: לב: ט	א: לב: ט
א: לח: טו	א: לח: טו
א: מג: כג	א: מג: כג
א: מט: כד	א: מט: כד
ב: ו: כ	ב: ו: כ
ב: יב: כז	ב: יב: כז
ב: יח: כא	ב: יח: כא
ב: כה: לה	ב: כה: לה
ב: לו: לא	ב: לו: לא
ג: יד: ג	ג: יד: ג
ג: ט: יח	ג: ט: יח
ג: יד: מ	ג: יד: מ
ג: כ: כד	ג: כ: כד
ג: כו: יד	ג: כו: יד
ג: נא: ד	ג: נא: ד
ד: ז: פט	ד: ז: פט
ד: יד: כב	ד: יד: כב
ד: יט: כ	ד: יט: כ
ד: כו: ט	ד: כו: ט
ה: א: יז	ה: א: יז
ה: ה: צח	ה: ה: צח
ה: יא: כט	ה: יא: כט
ה: יח: יט	ה: יח: יט
ה: כו: יב	ה: כו: יב
ה: לא: מז	ה: לא: מז

נר זכרון

לידיד נפשי הרה"ג המקובל ר' יעקב זאב פריד זצ"ל [ב"ר עקיבא הכהן] שעלה בסערה השמימה לכפר

על עם ישראל

ביום כ"א באב תשע"א לאחר שנפגע ל"ע בתאונת דרכים כשהיה בדרך להכין את השופר שבו הוא

תוקע בראש השנה

בישיבת 'תורה אור' [הלך להכין שופר של משיח]. ונפגע במקום הריאות שמשם יוצא אור השופר.

בתקופה האחרונה הרבה לדבר עם כל מכריו על שנת תשע"ב שהיא שנת גאולת בעיתה על פי הזהר

והגר"א והפיץ מאמר זה.

והיה מרגלה בפומיה ששמו מרומז בתורה בפסוק "וְהַפְּשָׁבִים הַפְּרִיד יַעֲקֹב".

ופסוק זה מרמז על הגאולה שיעקב מפריד וגומר את הבירור של הטוב מהרע.

וכבר אמר עליו הרה"ג ר' מיכל זילבר שליט"א בהספדו שהיה **אדם השלם**.

ת.נ.צ.ב.ה.

ניתן להשיג את החוברת

בירושלים: משפחת פיש רחוב גבעת שאול 30 קומה א 026537343

בבני ברק: משפחת פיש רחוב קוטלר 21 פינת הרב שך קומה א' 036188995

מאמר זה יוצא לאור בזכות כל שולחי ההוספות על עלון 'סוד החשמל' קץ הגאולה תשע"ב

זכות זיכוי הרבים יעמוד להם להוושע בכל טוב.

ובפרט בזכות הרבנים הגאונים ששמם הוזכר במאמר. ובנוסף הרבנים הגאונים החפצים בעילום שם;

הרה"ג ר' א. ש. שליט"א והרה"ג ר' י. א. שליט"א שיחד איתם הורחב המאמר הנוכחי.

נודה מאד לכל מי שישלח הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים.

ניתן לקבל במייל עידכונים בענין קץ הגאולה ועוד מאמרים שיוצאים לאור על ידינו מפעם לפעם.

נא להפיץ מאמר זה לזיכוי הרבים ניתן לקבל עוד מאמרים בכתובת המייל דלקמן

בס"ד יצאה לאור המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר [5 כרכים]

המחיר במבצע עד גמר המלאי 80 שקל בלבד לסט. ניתן להשיג בטל: 0573109982/3.

**המעונינים לקבל בדואר אלקטרוני ללא תשלום מאמר זה, או את מאמר צניעות
האישה עם הוספות חדשות [סוד חיי האישות לאור הקבלה לנשואים בלבד],
ועוד מאמרים, ישלחו בקשה למייל
26@bezeqint.net**

Sod Hachashmal 5 volumes; opens the gates of learning pnimius hatorah.

Sifrei Sod Hachashmal (Hebrew) are now available in u.s.a at Moznaim 7188530525

Under askamos of many Gedolim shlita and zatzal,

Explaining concepts of kabbalah in clear language.

A weekly Torah sheet is available by e-mail. Please send request to 26@bezeqint.net